C:\Users\Plazma\Desktop\311\Borovicka_Vaclav_Pavel-Vrazdy_Hollywoodskych_hvezd.pdb

PDB Name: Václav Pavel Borovička-Vraždy H
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Václav Pavel Borovička
Vraždy Hollywoodských hvězd

Obsah

SMĚŠNÝ DOBRÁK FATTY
(Roscoe Arbuckle)
HLAVNÍ MĚSTO MAFIE
(Bugsy Siegel a Virginia Hillová)
VELMI ZÁHADNÝ PŘÍPAD REŽISÉRA TAYLORA
(William Desmond Taylor)
MESSALINA Z BEDFORD DRIVE 730
(Lana Turnerová)
SATANOVY MILENKY
(Sharon Tateová a její přátelé)
SMRT KRÁLOVNY KRÁSY
(Marilyn Monroeová)
TRPASLÍK
(Susan Cabotová)
SMRT PŘIČINLIVÉ HOLČIČKY
(Natálie Woodová)

SMĚŠNÝ DOBRÁK FATTY
(Roscoe Arbuckle)

1.

Říkalo se, že Hollywood je obrovské mraveniště neřesti, smilstva a Mekkou lehkých dívek. Je pravda, že byl jediným, a možná ještě je, místem na světě zalidněným tolika krásnými ženami. A chlapi konečně taky stáli za řeč. V Hollywoodu se točily velké peníze, v šatnách filmových ateliérů visely na ramínkách nádherné toalety budoucích filmových hvězd. Stačilo přijít, mít hodně štěstí, vypadat jako bohyně, mluvit jako arcibiskup, usmívat se, i když padáš únavou, a mít otevřenou náruč i klín dokořán.

Ten, kdo měl štěstí, nebo až k zbláznění krásnou tvář, kdo měl bicepsy jako Tarzan a frizúru jak z koňských žíní, kdo dokázal ukazovat zuby, i když stál v krematoriu v první řadě, kdo uměl naservírovat své mimořádné přednosti kameře, a tím i divákovi, měl naději na šťastný a bezstarostný život plný nečekaných překvapení. Koho by však napadlo, že nepříliš vysoký, téměř jedenapůlmetrákový chlap s obličejem kulatým a lesklým jak ananasový meloun se stane filmovou hvězdou, která někdy v roce 1920 dostane tříletou smlouvu na tři miliony dolarů, což byl v té době obrovský majetek, jen za to, že bude šikovně a v pravou chvíli zakopávat, narážet do všeho a do všech a padat tučným zadkem do koše s čerstvými vejci. Roscoe Arbuckle zvaný Fatty takový zázrak zažil.

Vážil prý 133 kilogramů, ale jen proto, že žádná váha pro přetučnělé paničky neměla větší ciferník. Fatty byl velmi tlustý, velmi veselý, velmi příjemný a velmi slavný filmový herec němé éry filmu. Narodil se 24. března 1887 v kansaském Smith Center jako normální čtyřkilové dítě. Jen hlavu snad prý míval o něco větší. Netvrdila to jeho matka, ale novináři, živící se drby z hereckého prostředí. Jmenoval se Roscoe Conklin Arbuckle, ale hned v první třídě obecné školy mu nikdo neřekl jinak než Tlusťoch.

Rodiče ho neposlali na studie do nejbližšího města, šel se učit k místnímu instalatérovi. Byl sice nápadně šikovný, ale práce se mu moc nezamlouvala, a tak se jednou přidal k hercům divadelní společnosti přejíždějící od jednoho města k druhému a začal docela s úspěchem dělat šaška. Měl pro tuto roli všechny předpoklady: byl tlustý, což normálně znamenalo nemotorný. U Fattyho však ne. Při svých víc než sto třiceti kilogramech váhy byl mrštný jako lasička, což diváky pokaždé příjemně překvapilo. Když přidal ještě úsměv, vyhrazený dosud jen známým svatým, měl diváky na své straně.

Bůhví kdy a jak se naučil hrát. Jeho kolegové ze skupiny neuměli nic, ale jezdili s tím po Spojených státech už od dob Zlaté horečky. Fatty přišel, nikdy se na nic nepřipravoval a dokázal dlouhé minuty improvizovat, že diváci měli smíchem slzy v očích. Když mu bylo jednadvacet, rozhodl se, že se proslaví jako herec komediálních rolí, a nastoupil nejdřív do komparsu filmové společnosti Selig Polyscope Company, která s ním natočila v roce 1910 samozřejmě němou filmovou komedii, známou pod titulem Sanatorium. Byla báječná, dobře se prodávala, a tak se přestěhoval v roce 1913 k Mackovi Sennettovi, který s ním natočil v roce 1913 asi tucet tak zvaných dvoucívkových filmů, mezi nimi i Fatty má volno (Fatty's Day Off) a Fattyho flirt (Fatty's Flirtation).

Fatty byl bohem stvořený komik. Dobrota z něj přímo vyzařovala, proto v jeho groteskách, které sám pro sebe napsal a také je sám zrežíroval, byl divák na jeho straně, ať už Fatty padal do louží, nebo se pod jeho váhou lámal žebřík. Byl cherubín, jemuž akorát scházela křídla. Říkalo se, že nebyl děvkař jako jeho ostatní hollywoodští kolegové. Malé i větší hollywoodské hvězdičky se o něm vyjadřovaly s úctou a tvrdily, že se k nim chová jako maminka a vždycky jim dobře poradí. Životopisci Fattyho ve většině případů srovnávají s jeho kolegou a vrstevníkem Charliem Chaplinem, jehož pověst však byla o mnoho horší. Na rozdíl od velkého komika se směšnou buřinkou se nesnažil lovit panny, které se přišly nabízet filmovým režisérům a producentům. Ve svých počátcích hrávali v několika filmech spolu, jenže Charlie Chaplin se později odpíchl přece jen výš, než kam mohl Fatty Arbuckle dosáhnout. Fatty měl totiž smůlu, kterou si nezasloužil za to, že rozdával za centové vstupné radost a smích.

2.

Také slavný Sennett byl jeho kolegou a přítelem. Oba se v roce 1917 rozhodli, že změní producenta a přešli společně do nové firmy vyrábějící filmy Je s se Lásky's Artcraft Studio, kde umožnili ve svých filmech také raketový start Bustera Keatona, slavné hvězdy němého filmu, jehož grotesky se objevují dodnes na obrazovkách televizorů všech zemí světa. Fatty byl vynikající komik s nevinným obličejem a rozcuchanou čupřinou nazrzlých vlasů, byl jedním z mála filmových dobráků, které zvláště ženy v hledišti biografu tak milovaly.

Fatty točil zejména pro společnost Paramount jeden film za druhým a téměř všechny byly úspěšné. Herci, producent i členové filmového štábu úspěchy hlučně oslavovali. Majitel studia Jesse Lásky na počest nové a silným světlem zářící filmové hvězdy uspořádal 6. března 1917 v Bostonu okázalou oslavu. Skončila prvním skandálem Fattyho Arbuckla. Stoly v jídelně hotelu se prohýbaly pod mísami vybraných lahůdek. Číšníci nalévali pašované víno a barmani míchali koktejly z podloudně dovážené kanadské whisky. Pořadatel, který se jistě vyznal v řemesle, nezapomněl ani na pár osamělých pánů a objednal deset veselých dívek, kterým se sice říkalo bavičky, byly to však zkušené prostitutky z vyšší a dražší kategorie.

„My jsme tenkrát dostali příkaz od velitele směny a jeli jsme k hotelu," vyprávěl později jeden z policistů novinářům.

„Proč vás tam posílali? Co se tam vlastně stalo?" ptali se novináři.

„Na stanici volal nějaký starší pán, který nemohl spát, a tak se díval z okna protějšího domu, co se v hotelu děje. Že tam řádí parta ožralých a jeden tlustý chlap prý tam tancuje na stole nahý."

„Jeli jste tam?"

„Musíme, když si někdo stěžuje."

„No a co se tam vlastně dělo?"

„Já už si to dneska tak přesně nepamatuju, ale dohromady nic. Pouštěli si hodně hlasitě desky, holky tam tancovaly jen tak bez všeho. No, prostě filmaři. Sami nejlíp víte, jaká je to sebranka. Vydělávají hrozné peníze a nevědí coby kdeby."

„Zatkli jste je?"

„Nebyl důvod. Všichni to byli vážení občané a například pan Jesse Lásky byl známým filmovým producentem. A Joseph Schenck a Adolf Cukor, to všechno jsou milionáři. Tak se příštího dne dopoledne domluvili s policejním prezidentem."

„No, a spáchali vlastně ti herci trestný čin?"

„Snad jenom jeden."

„Jaký?"

„Tancoval před ostatními na stole nahý."

„Jak se jmenoval?"

„Roscoe Arbuckle."

„Ten komik?"

„Jo. Tlusťoch s tou vždycky rozcuchanou hlavou."

„No to je ale eso. Já se můžu utlouct smíchy, když vidím ty jeho filmy."

„Všichni ho známe," řekl policista. „A šéfové se domluvili s tamtěmi šéfy, a ti hollywoodští prý dali deset tisíc dolarů nějaké dobročinné nadaci."

„A co ten Fatty?"

„Nic. Točil dál. Však jste určitě viděli ty jeho srandy."

3.

Později se podařilo zjistit, že těch profesionálních společnic bylo dokonce dvanáct, že řádily jako pominuté, že jim pořadatel vyplatil celkem přes tisíc dolarů, a to bylo v roce 1917 strašně moc peněz, A dva tři roky byl pokoj.

Fatty Arbuckle sice zase slavil, co se dalo, ale on si ty oslavy skutečně zasloužil. Stala se z něj nejzářivější filmová hvězda Hollywoodu. Ale v sobotu 3. září 1921 došlo ke skutečné tragédii. Fatty podepsal toho dne s filmovým producentem smlouvu až do té doby nevídanou a jedinečnou. Podle ní měl dostat za filmy, které natočí, tři miliony dolarů. Snad ještě nikdo ve filmové branži té doby nedostal tak báječnou a dobře honorovanou příležitost.

Jeden z tehdejších nejlepších hotelů v San Francisku se shodou okolností jmenoval St. Francis. Fatty přijel navečer z Bay City nedaleko Houstonu v Texasu a těšil se na oslavu jako malé dítě.

„Kdo si tenkrát objednal ten večírek?" zeptal se kapitán Growes, který případ vyšetřoval.

„Tak to nevím," řekl ředitel hotelu, „ale myslím, že se to objednávalo telefonicky."

„Kolik lidí mělo přijít na večírek?"

„Přes padesát."

„Tak to byla pořádná tabule. Objednali to s večeří?"

„Nejen s večeří. Ty pulty se celou noc a ještě i druhý den ráno doplňovaly."

„Co pití?"

„K tomu bych se nerad vyjadřoval. Však dobře víte proč."

„Nasucho ale nezůstali?"

„Já o tom nic nevím. Byli veselí. Byli velmi veselí. Pan Arbuckle měl objednána tři prezidentská apartmá v jedenáctém poschodí a jinak měli k dispozici malý i velký sál."

„Hudba?"

„Dvě. V každém sále jedna."

„Kdy to začalo?"

„V sobotu odpoledne. Hned jak přijeli první hosté."

„A Fatty byl u toho hned od začátku?"

„Tak to já nevím, kapitáne Growesi, já jsem měl volný víkend."

„Znal jste některé hosty?"

„Sami prominenti: Lowell Sherman a Freddy Fishback. To byli přátelé z Hollywoodu a s každým vždycky jedna ženská nebo taky dvě."

„Arbuckle přijel s manželkou?"

„Ne, kapitáne. On s manželkou nežil. V novinách jsem se jednou dočetl, že manželé Arbucklovi žili odděleně. On tam ale byl s herečkou Bambinou Maude Delmontovou, která přivedla ještě nádhernou mladičkou holku. Prostě senzační sousto."

„Jak se jmenovala?"

„Virginie Rappeová."

„Jo ta, které se to pak stalo. Bydlely v horních apartmánech v jedenáctém?"

„Ne. Ty se z nějakého důvodu usadily s Virginiiným agentem v Paláce hotelu, to je jen kousek od nás."

O společnosti, která se zúčastnila večírku plánovaného na tři dny, se nedá říci, že byla vybraná. Všichni však, kteří přijeli, byli zajímaví lidé od filmu, ale bylo tam i pár vyšších státních hodnostářů a dva tři doktoři z nemocnice."

„Kdo byla ta Virginie Rappeová?"

„No já jsem ji neznal. Nikdy jsem to jméno neslyšel, ale pak, když se to už objevilo v novinách, tak jsem zjistil, že to byla nějaká hollywoodská začátečnice."

Virginie skutečně začínala. Byla to však nadějná herečka, kterou zatím obsazovali na role venkovských naivek a neviňátek s rozcuchanými vlasy. Kenneth Anger o ní napsal v Hollywoodském Babylonu, „že to byla holčička, která klamala tělem". Sennett jí nabídl angažmá, tak se k němu přestěhovala. Byla spokojená i s malými rolemi. Při té příležitosti se vyspala s každým, kdo měl zájem, a polovina mužských zaměstnanců filmového studia od ní chytila filcky. Nepříjemná epidemie Sennetta tak vystrašila, že dal na jistou dobu studio zavřít a všechny místnosti vydezinfikovat."

Kapitán Jim Henry Growes se tenkrát z osobní pilnosti chtěl ještě dopídit pravdy, a tak se pustil do zbytečných výslechů. Nepomohly zjistit, co se vlastně tenkrát stalo.

„Všichni věděli, že neměla ráda Fattyho. Kdysi prý komusi řekla, že by šla do postele radši s gorilou než s ním. Říkala mu tlustá chobotnice a byl jí odporný."

„Ale ona se s ním přece nakonec vyspala?" zeptala se novinářka z Heraldu.

„Ona totiž dělala všechno pro kariéru filmové hvězdy. Byla hezká, byla velmi mladá, ale nebyla chytrá. Slyšel jsem lidi, kteří tvrdili, že nemyslela hlavou, ale kundou."

„A kdy vlastně došlo k té tragédii?"

„V pondělí 5. září."

„Říkal jste, že mejdan začal v sobotu odpoledne."

„Jenže oni to táhli vlastně tři dny. Třetího začali a pátého, to byl svátek práce, tak se nikde nedělalo."

„Vy jste to tenkrát vyšetřoval, kapitáne Growesi?"

„Jenom zpočátku, pak ten případ převzal státní návladní Marcusson."

„A kdo to teda táhl tři dny za sebou?"

„Oni mezitím někteří trochu spali. Dopoledne přišla z hotelu Paláce Virginia Rappeová. Doprovázel ji její osobní strážce."

„Já jsem myslela, že neměla z ničeho strach," řekla novinářka z Hollywoodského Babylonu."

„Každá měla bodyguarda. Fatty zřejmě taky trochu spal, protože přišel do hotelu St. Francis jen v pyžamu a trepkách a rychle si ještě oblékl župan."

„Ti ostatní taky vylezli z postelí?"

„Jen někteří. Většina z nich už nemohla nic."

„Oni i třetí den pokračovali v pití?"

„Ne. Virginia nechtěla šampaňské už ani vidět, a tak si dala pomerančový džus s trochou ginu."

„Takže pokračovala v pití?"

„Ne. Alkohol už nepila, ale vypila rychle za sebou ještě dvě sklenice pomerančového džusu, měla zřejmě po flámu hroznou žízeň."

4.

Novináři z Hearstova tiskového střediska věděli o případu dost a taky o něm už hodně publikovali, ale popis scény „Fatty a Virginie" jim stále scházel. Jenže ani kapitán Growes nebyl očitým svědkem, i jeho informace byly z druhé ruky. Ale snažil se aspoň nastínit, co se vlastně tenkrát stalo.

„Fatty Arbuckle tu hezkou mladou holku nějak dostal do postele. Někteří tvrdili, že ji hnal ke dveřím a přitom vykřikoval, že ji konečně dostal tam, kam chtěl, že na tu chvíli dlouho čekal. Je třeba ještě znovu zdůraznit, že Fatty Arbuckle byl děvkař a málokteré ze svých partnerek dal pokoj."

„Dobře, ale ta holka přece s ním šla do ložnice dobrovolně," namítala novinářka Hearstova koncernu.

„Pravděpodobně. Ale nebyla tam s Fattym dlouho a začala příšerně řvát. Všichni zmlkli a poslouchali její nářek. Pak šla Maude Delmontová ke dveřím ložnice, zjistila, že jsou zamčeny, cloumala tedy klikou zbytečně."

„Já jsem se strašně lekla, že se jí něco stalo," vypověděla Maude Delmontová při pozdějším procesu. „Virginie nebyla dnešní, byla zkušená, i když byla velice mladá. No, ale chvíli bylo ticho a pak se to volání o pomoc opakovalo. Já jsem na ni ještě za zavřenými dveřmi křikla: Virginie, co se děje? Ale ona na to neodpověděla.

Tak jsem šla k telefonu a vytočila jsem kancelář ředitele hotelu. Ten sice nebyl v budově, ale přiběhl jeho zástupce H. J. Boyle, a to právě ve chvíli, kdy se dveře ložnice v apartmánu 1219 otevřely, vypotácel se Fatty s Virginiiným kloboukem na hlavě a řehtal se jako blázen. Měl zřejmě dobrou náladu, dokonce se chvíli pitvořil, jako by byl před kamerou. Poskakoval na koberci jako králík. Ale z ložnice byly slyšet podivné zvuky, jako když Virginie Rappeová chroptí."

„Fatty na to nereagoval?"

„Reagoval, ale jinak, než měl. Nařídil Maude Delmontové, aby Virginii zase odvedla do hotelu Paláce. Když se znovu ozvalo z ložnice kvílení, skočil Fatty zpátky k otevřeným dveřím a křikl dovnitř: Neřvi nebo tě vyhodím z okna!"

Virginie Rappeová nebyla v pořádku. Odvezli ji do vedlejšího hotelu, zavolali k ní, sice až druhý den, ale přece, hotelového lékaře, ten ji prohlédl a poslal ji sanitkou do soukromého sanatoria, kde druhého dne zemřela. Při pitvě, kterou nařídila policie, se zjistilo, že měla roztržený močový měchýř, což způsobilo zánět pobřišnice, a protože se na důvod bolestí přišlo až pozdě, byl zánět příčinou smrti.

„Podařilo se vám zjistit, kapitáne, kdo vlastně byla ta mladičká hollywoodská hvězdička Virginie Rappeová?" zeptala se novinářka Hearstova koncernu.

„Něco se podařilo zjistit, něco zůstalo tajemstvím," řekl kapitán Growes. „Především jsme přišli na to, že její společnice, nebo snad dokonce přítelkyně Maude Delmontová je vlastně dohazovačkou lehkých holek. Stačilo zatelefonovat a říct kolik holek a kdy a kam a ona všechno zařídila. Říkali jí Black Madame. Její živnost vynášela slušný zisk. Obsluhovala většinou prominenty a boháče, kterým na pár dolarech nezáleželo. Byla specializovaná na podrazy. Starala se o svědky mimomanželských rozkoší, naváděla holky, aby nahrály kompromitující důkazy o nevěře ženatých pánů, a pak je vydírala. V novinách se objevilo tvrzení, že byla šéfkou dost velkého podniku, jehož obrat stále vzrůstal. Black Madame neplatila daně, takže honorář za sexuální služby byl čistým ziskem. Tem holkám, kterým nic jiného nezbývalo, dávala jen směšnou část výtěžku."

„Kde se s ní Rappeová seznámila?"

„V Chicagu, kde pracovala kdysi jako modelka."

„Delmontová ji tam objevila?"

„Ne. Objevila ji až v Hollywoodu, když se snažila sehnat aspoň maličkou roli ve filmu. Mack Sennett ji poslal k řediteli filmových ateliérů Pathe, Henrymu Lehrmanovi, který se s Virginií hned vyspal. Jenomže se zakrátko ukázalo, že holka má nejen filcky, ale i jistou pohlavní nemoc a zřejmě všechny chlapy nakazila."

„Podařilo se vůbec policii průkazně zjistit, jaká byla bezprostřední příčina její smrti?"

„Prasknutí močového měchýře. Ta holka se nalévala, protože měla po flámu žízeň, pomerančovou šťávou. Když ji Fatty zahnal do postele, měla močový měchýř plný a byla by se potřebovala vyčurat. Jenže on si na ni vlezl, víte, že váží přes sto třicet, a jak na ni dolehl, tak měchýř tou vahou praskl."

„Je to pravda, že má Fatty obrovský penis?" zeptala se novinářka.

„Jak to mám vědět? Nebyl jsem s ním pod sprchou. Ale říká se všelicos a taky noviny píšou nesmysly. Fattyho kamarád kdesi tvrdil, že on jí cpal do vagíny flašku od šampusu."

„Který kamarád?"

„Al Seminacher. A taky tvrdil, že potom jí tam strkal velký kus ledu a vykřikoval, že má tu čiču strašně horkou, že ji musí trochu zchladit."

Zřejmě to byly jen drby pro milovníky senzací. Soudní lékař naopak zjistil, že nebyla, jak se říkalo, sexuálně zneužita, že ji Fatty neznásilnil, jak se v některých novinách psalo, že státní návladní sdělení úředního lékaře znal, ale dělal, jako že o něm neví, aby mohl filmového herce s tváří milého dobráka postavit před soud. V lékařském posudku také bylo uvedeno, že byla nakažena a že měla za sebou několik potratů. Snad od svých čtrnácti let se živila tím, že si ji hostitelé najímali na noční slavnosti, kde už tenkrát předváděla cosi, čemu se později říkalo striptýz.

5.

Fattyho zavřeli, vyslýchali a propustili na kauci. Nebyl vinen, to se později dokázalo, aféra ho však profesionálně odrovnala. Párkrát se objevily jeho filmy v kinech, ale diváci je vypískali. Zkoušel to na estrádách, ale obecenstvo mu netleskalo. Jeho proces byl jednou z amerických senzací té doby. V listopadu přesvědčil porotu o své nevině a po čtyřhodinové poradě jej porota poměrem deseti hlasů ke dvěma zprostila viny. Přelíčení však bylo prohlášeno za

zmatečné a porota jej při dalším líčení odsoudila.

„Vědělo se, že je to Bradyho práce?"

„Máte na mysli okresního návladního Matthewa Bradyho?" zeptal se kapitán.

„Jasně."

„Ale proč by to dělal?"

„Protože bylo krátce před volbami a on se chtěl blýsknout před veřejností. Jenže se sakramentsky zmýlil. Ne všichni totiž Fattyho pohřbili. Mnozí si uvědomili, že je to komik stejně dobrý jako jeho tehdejší kolega Charlie Chaplin nebo Buster Keaton. Ten Fattymu radil, aby si změnil jméno a začal znovu. Jenže Fatty vyhrával svým nevinným obličejem, naivním, ale dobrým pohledem, ale i sympatickou přezdívkou. Při druhém procesu, díky Bradyho zákulisním machinacím, Fattyho porota odsoudila, ale v odvolání ho zase neshledala vinným. Fatty byl propuštěn, vrátil se domů, porota se mu dokonce za všechny potíže i naříčení omluvila. Diváci ho však odsoudili už při prvním stání a nikdo na jeho filmy nechodil. Ta výhodná tříletá smlouva byla zrušena a málo mu bylo platné, že mluvčí porotců prohlásil:

Osvobozující rozsudek není pro Roscoe Arbuckla dostatečnou satisfakcí. Dobře víme, že mu bylo velice ukřivděno. Policejní spisy neobsahovaly ani jediný důkaz o jeho vině. Roscoe je nevinen a měl by být ochráněn před hanebnými pomluvami."

6.

Jezdil po Státech s kočovným ansámblem a hrál a pil. Prosil manažery, aby ho nechali pracovat. V roce 1931 byl v Hollywoodu zatčen, protože řídil vůz opilý. V roce 1933 se filmové studio Warner Brothers pokusilo přivést Fattyho zase zpět na filmové plátno. Narychlo natočili několik vynikajících grotesek, ale velká sláva to nebyla. Diváci už na tlouštíka s chlapeckou tváří zapomněli. Snažil se o návrat ještě jednou. Ze začátku to vypadalo sice dobře, ale on už žádnou slávu nezažil. Když se 28. června 1933 vrátil nad ránem do svého newyorského hotelu, ještě netušil, co ho čeká. Ráno ho našla pokojská na pohovce mrtvého. Zemřel mladý. Bylo mu pouze šestačtyřicet let.

HLAVNÍ MĚSTO MAFIE

(Bugsy Siegel a Virginia Hillová)

l.

Hlavním městem Spojených států není New York, ale Washington D. C. Hlavním městem americké mafie není Chicago, ale Las Vegas. Je to drsné město uprostřed Nevadské pouště, nedaleko od jednoho z divů světa, Velkého kaňonu řeky Colorado. Je postaveno z kulis přikrytých pozlátkem věčně blikajících neonů. Portály kasin na slavném Stripu připomínají architekturu pouťových střelnic. Las Vegas je městem hazardu, hříchu, nevázaného sexu. Jeho dnešní tvář mu vtiskla mafie.

Nebezpeční zločinci, mnohonásobní vrahové, lupiči a podvodníci si je postavili pro sebe, aby si zde, vzdálení od policejních revírů a obklopeni kilometry rozžhaveného písku, mohli hrát na velmože, aby očistili své špinavé peníze a výhodně je investovali do byznysu, kterému se říká hazard.

Touha hrát a vyhrát provází historii lidstva od nepaměti. Cesta lodi Mayflower, na níž připlulo v roce 1620 jednačtyřicet dospělých britských puritánů, otců poutníků a skutečných objevitelů Ameriky, do nové vlasti, byla financována z výtěžku loterie. Také revoluční armáda, která vybojovala Americe nezávislost, dostávala žold z peněz vydělaných v loterii. Počestný George Washington byl vášnivým hráčem a říká se, že jediná noc, kdy neusedl k hráčskému stolku, byla noc jeho vítězného přechodu přes řeku Delaware.

Touhu po štěstí z výhry dostalo lidstvo do vínku už v době mýtů a bájí. Patří však do oblasti snů a nesplněných přání. Jediným výhercem v ruletě, kenu, blackjáčku či baccaratu je majitel kasina. Takové je pravidlo, k němuž vedly zkušenosti i výpočty. Jinak by kasina nemohla existovat. Ta lasvegaská obírají hráče o dolary s šarmem uhlazeného džentlmena, který se s dojemnou péčí noblesního hostitele stará o blaho prohrávajících.

Jel jsem do hlavního města mafie z Los Angeles autobusem. Je to cesta po dálnici, dlouhá skoro čtyři sta mil, vyprahlou pouští, vroubená jen místy nekonečnými kilometry mandloňových plantáží. Když jsem z klimatizovaného autokaru přešel přes rozpálený chodník do vychlazené haly hotelu The Mint, prošel jsem cestou k recepčnímu pultu špalírem „jednorukých banditů" -hracích automatů. V hotelové hale jich je šest set. Při vyplňování přihlašovacího lístku jsem dostal od hostesky několik sázenek kena, což je hra podobná sazce. U výtahu stály hrací automaty, kousek dál zářil ostře osvětlený plyšový stůl rulety, stolky s hráči baccaratu a zdejšího „očka" blackjacku stály všude, kde pro ně bylo místo. Hernou se procházelo do jídelny, hernou se šlo do denního baru, k snídani zas dalšími sály s ruletou. Las Vegas žije čtyřiadvacet hodin denně, na rozdíl od jiných kasin světa zde hráči mohou prohrát své peníze v kteroukoliv denní i noční dobu.

Výhru na pěti, deseti, či pětadvaceticentovém hracím automatu oznamuje širokému okolí blikání signálních světel a jásavé zvonění zvonců. Každá prohraje truchlivě tichá jak rekviem. Vyzvánění „slotmachines" je přesně vypočítanou psychologickou fintou. Ten, kdo prochází řadami hracích automatů, které jsou po desítkách i po stovkách na každém volném metru plochy, má pocit, že hráči stále vyhrávají.

Las Vegas je španělský výraz pro pastviny a oblast byla původně mexická, ale kolem města není ani metr trávy, jen rozžhavená poušť, a v Las Vegas není nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo umění a kulturu. Nejsou tu divadla, koncerty, galerie, v úmorném vedru se nedá ani sportovat, není kam vyjet si autem na výlet, pokud se někdo nevydá do národního parku Grand Canyon. A tak se zde dá hrát a prohrávat a nepříliš dobře jíst. Host si může zajít do Caesars Paláce na nepodařenou revui vydávanou na plakátech za francouzské Follies Bergere, ale o dvě třídy horší, může se v kteroukoliv denní i noční dobu narychlo oženit či rozvést v některé ze stovky kanceláří, které jsou čímsi mezi

kašírovanou kapličkou a salonem maloměstského fotografa, kde vám půjčí ke svatbě vše, oblekem počínaje a konče svědkem, který spí na kavalci za závěsem. A tak jedinou „předností" Las Vegas zůstává skutečnost, že zde jsou, na rozdíl od jiných měst v jiných státech, povoleny hazardní hry.

Mafie vydělávala na nezákonné loterii v New Yorku, Chicagu, Filadelfii a v jiných městech desítky milionů. Pak se Meyer Lánský pokusil o invazi do New Orleansu a úspěch byl ohromující. Gangsteři se snažili dobýt Floridu, ale nepochodili. Tato oblast byla už zadaná pro jiné podnikatele a kmotrům se stěží podařilo investovat do podniků exotického ráje pár milionů. Pak objevili zlatý důl v Las Vegas. Vlastně prý jej objevil Benjamin Siegel zvaný Bugsy, tedy Magor.

2.

Ben Siegel byl sice vrah, gangster, podvodník, ale blázen nebyl. V honbě za penězi byl schopný všeho, i zrady na vlastních kumpánech, což se mu zle vymstilo. Pokoušel jsem se o něm po letech zjistit, jaký vlastně byl.

„Jo, Bugsy Siegel?" řekl mi hlídač v garážích hotelu The Mint. „To už je hodně dávno. To jsem tady ještě ani nebyl. Víte, pane, já jsem dělal v Sandsu krupiéra a vydělal jsem obrovský prachy a všechny jsem je zase prohrál v crapsu. On byl kamarád s Georgem Raftem. Pamatujete se? Hollywoodská hvězda první třídy. Vydělával miliony. Hrával gangstery a byl to expert jako třeba Ronald Reagan na westerny. George Raft se Siegela ujal. Uvedl ho, jak se říká, v Hollywoodu do společnosti. Slyšel jste, že ten frajer oblafnul dokonce nějakou doopravdickou baronku z Itálie? Spával s ní a ona ho za to seznámila s lidma, který mohl potřebovat."

Podle jedné verze se Benjamin Siegel, muž v nejlepších letech s hezkým fotogenickým obličejem a chováním džentlmena, vydal do Hollywoodu ani ne tak za úspěchem na plátně jako za snadným výdělkem. Tehdy velmi slavný herec George Raft (známe ho zejména z filmu „Někdo to rád horké") byl skutečně jeho přítelem a pokoušel se dohodit Benovi nějakou roli. Na gangstera byl prý příliš hezký, na šupáka příliš jemný, na džentlmena poněkud klackovitý, a hlavně neměl vůbec žádný herecký talent. Tak se zamíchal do houfu příživníků a lovil v kalné vodě. Peníze měl, potřeboval styky a získal je v postelích luxusních vil Beverly Hills. Jeho milenkou prý byla i slavná filmová hvězda Jean Harlowová, prokazatelně byla kmotrou jedné ze Siegelových dcer.

„Jednoho dne se v mém hotelovém pokoji objevili Joe Adonis, Frank Costello a ještě tři Čtyři další," vyprávěla Siegelova milenka Virginie Hillová, kterou novináři označovali za ‚milenku mafie'. „Byli strašně vážní. Namíchala jsem jim drink, zapnula jsem rádio. Poslouchali zprávy. Hlásili, že ve věznici Leavenworth právě popravili Lepkého Buchaltera, jednoho z šéfů Murder Inc. Skončil na elektrickém křesle. Joe a ostatní zhluboka vzdychli a obrátili do sebe skleničky. Lepké byl jejich dobrý přítel. Joe Adonis ke mně pořád vodil další a další chlapy a představoval mi je. Jednou přivedl muže, který nevypadal špatně. Měl dobré chování, byl elegantně oblečený a zdvořilý. Jmenoval se Benjamin Siegel. Druhého dne se mne Joe zeptal, jak se mi líbí. Chlap jako každý jiný, řekla jsem mu a on řekl, že jsme si povahově tak podobní jako dvě zrnka střelného prachu v jedné nábojnici. Tak jsem se seznámila se svým budoucím milencem Benem Siegelem, kterého později zastřelili na naší pohovce."

Benjamin Siegel byl renomovaný a spolehlivý gangster. Na rozdíl od mnoha jiných se narodil ve Spojených státech a soudcům se nikdy nepodařilo prokázat mu žádnou vraždu. Ben Siegel byl totiž rafinovaný zabiják. Jednoho dne se objevil v přijímací kanceláři newyorské nemocnice a žádal o ošetření. Necítí se dobře, má zřejmě pocuchané nervy, žaludeční potíže, celkově je na tom nějak zle. Zaplatil soukromý pokoj na dva týdny dopředu a ošetřovatelka mu povlékla postel. První den se choval jako ostatní. Pokorně bral předepsané prášky, absolvoval předepsaná vyšetření. Druhý den večer zazvonil, řekl ošetřovatelce, že se cítí velice mizerně. Zdravotní sestra mu upravila polštář, podala mu prášek, pak mu popřála dobrou noc a ujistila ho, že mu ráno bude líp.

Odešla. Benjamin Siegel hbitě vstal, polštáře a ručníky smotal a přikryl je pokrývkou, skočil ke skříni a rychle se oblékl. Vyhlédl na chodbu, a když se přesvědčil, že je prázdná, seběhl po schodech. Za rohem nemocnice Čekal automobil se dvěma muži. Tiše se pozdravili a řidič odjel do Brooklynu. Vůz zastavil před činžovním domem na Forth Hamilton Parkway. Vyběhli do třetího patra a zazvonili. Starého pána se zeptali, zda je doma Tony, a představili se jako policisté v civilu. Otec Šel do kuchyně a řekl synovi, že má návštěvu z revíru. Tony se zvedl a šel do předsíně. Ozvaly se výstřely a Francis Anthony Fabrizzio, jeden ze tří bratrů, známých gangsterů, padl mrtev na koberec.

Vrah Siegel se nepozorovaně vrátil do nemocnice, tiše se svlékl a lehl si do postele. Když kolem půlnoci kontrolovala ošetřovatelka pacienty, spal spánkem spravedlivých. O dva dny později se uzdravil a opustil nemocnici s lékařsky ověřeným alibi.

Fabrizzio měl smůlu. Stal se černou ovcí gangu. Chtěl se se svými dvěma bratry, kteří za to později zaplatili životy, osamostatnit. Francis Anthony dostal strach. Věděl, že i jeho čeká stejný osud, a tak se ze zoufalství pustil do díla v této branži zcela neobvyklého. Začal sepisovat paměti, navíc o své práci mluvil. Hodně znal ze zákulisí organizovaného zločinu, mohl kompromitovat takové gangsterské veličiny, jakými byli Lucky Luciano, Pisano či Ciro Terranova. Mohl přivést do maléru vážené podnikatele i politiky, neboť jeho komplic Lilo Augio Pisano byl spojkou podsvětí s prodejnými politiky. Pracoval s Benjaminem Siegelem a mohl ho svými pamětmi dostat před soud. Vyhrožoval, že je odevzdá prokurátorovi při prvním náznaku, že mu jde o život. Jeho advokát je předá policii v každém případě. Ty paměti se neobjevily. Kdoví jestli vůbec existovaly, zda to nebyla jen gangsterova hrozba.

Siegel byl obratný a nemilosrdný vrah. Od roku 1925 se zúčastňoval loupežných přepadení, ze zabijáků pověstné společnosti pro vraždy byl nejspolehlivější. Za prohibice velice zbohatl a netoužil po ničem jiném než stát se váženým džentlmenem z dobré společnosti. Když ho mafie poslala do Kalifornie, aby tam prozkoumal terén, případně kolonizoval tuto nadějnou oblast, vypravil se rovnou do Hollywoodu, aby se stal filmovou hvězdou.

Podle jedné verze si pronajal na předměstí Los Angeles velký bungalov o pětatřiceti místnostech, podle jiné si koupil či pronajal vilu, do níž se nastěhoval s manželkou, dvěma dětmi a kufrem s pětadvaceti hedvábnými košilemi. Protože nechtěl zahálet, od prvního dne organizoval obchod s narkotiky a zase vydělával miliony. Navenek prý vystupoval

jako soukromník a sportovec, zval prominenty na svůj vlastní golfový green a také na zahradní slavnosti, končící druhý den ráno okázalou snídaní. Točil se mezi prominenty filmu a oni se točili kolem něho. Chtěl se stát filmovým hercem.

Jako každý řádný příslušník hollywoodské smetánky potřeboval milostnou aféru a také se o ni postaral. Ta dáma se jmenovala hraběnka Dorothy di Frasso. Než se provdala a rozvedla a seznámila s gangsterem, obyčejná Dorothy Taylorová. Byla hezká, všeho schopná, vášnivě prý Siegela milovala. Hlavně se dokázala postarat o popularitu, což v Americe znamená vstup do společnosti vyvolených.

V té době se v Hollywoodu natáčela jedna z verzí „Vzpoury na Bounty". Když film dotočili, byl historicky věrně zadaptovaný trojstěžník „Martha Nelson" volný. Benny Siegel, podnikavá hraběnka di Frasso a dobrá desítka dalších dobrodruhů si plachetnici pronajali k několikaměsíční plavbě. V novinách se objevil rozhovor s velitelem výpravy Mariem Bellem, jenž s vážným obličejem tvrdil, že se posádka hollywoodských snobů bude živit lovem žraloků. Každý den jich vytáhnou sto padesát na palubu, zpracují jejich maso a tuk budou posílat do Německa, kde uzavřeli s jakýmsi farmaceutickým podnikem smlouvu. Není známo, zda ulovili vůbec nějakého žraloka, lze pochybovat o tom, že se o to vůbec snažili.

Ben Siegel se sice nestal slavným filmovým hercem, ale stal se stejně populárním tím, že se s podivnou posádkou „Marthy Nelson" zúčastnil na Kokosových ostrovech hledání pirátského pokladu. Zřejmě zlato nenašli, neboť se vrátili bez pokladu, s prázdnou pokladnou a dvěma členy posádky v želízech. Mario Bello je musel během plavby uvěznit v podpalubí, psali reportéři, pro vzpouru a protože obtěžovali krásnou hraběnku.

Gangster byl v sedmém nebi. Vydělával velké peníze a ještě se bavil na výsluní hollywoodské společnosti. Hraběnka di Frasso však svému milenci pomohla ještě jiným způsobem k popularitě. Ti dva se vypravili do Evropy a po Paříži a Londýně se objevili také v Římě. Doro thy Taylorová, nyní italská hraběnka di Frasso, která uměla říci snad jen „bon giorno" a „ti amo", byla i se svým milencem, vrahem a zkrachovaným filmovým hercem, gangsterem Benjaminem Siegelem, přijata nejdřív pohlaváry fašistické strany, pak dokonce samotným Benitem Mussolinim a ministrem zahraničních věcí fašistické vlády hrabětem Cianem. Byl to paradox v dějinách fašistické strany Itálie. Diktátor Mussolini, který vyhlásil boj sicilské mafii a také proti nijako proti nepohodlné konkurenci všemi prostředky bojoval, se sešel s reprezentantem mafie americké. Není známo, zda to byla jen schůzka společenská, nebo obchodní. Duce potřeboval peníze a opatřoval si je všemi způsoby.

3.

Pak došlo k vyšetřování případu vraždy Harryho Greenberga a Ben Siegel putoval do vězení. Big Greenie, jak mu říkali kolegové z gangu, byl věrným společníkem gangu Luciana a Lanskyho. Byl podezřelý, že vyzradil agentům FBI podrobnosti o obchodování s narkotiky. Lepké Buchalter byl ještě na svobodě a přísahal mu pomstu. Greenberg raději vyklidil pole a zmizel kdesi v Kanadě. Neměl tam štěstí, nezavadil o větší peníze, a tak byl brzy na mizině. Obrátil se tedy na kamarády z gangu s žádostí o podporu. Odmítli. Greenie začal vyhrožovat, že se vrátí a řekne na policii všechno, co ví, když mu nepošlou pár desítek tisíc dolarů. Vyděrač je vždycky nebezpečný, když jde o gangstera z vlastních řad, dvojnásobně.

„Měli jsme Greenieho rádi," řekl později Doc Stacher, „stal se však nebezpečným a Allie Tannenbaum dostal příkaz umlčet ho. Sebral se a letěl do Kanady, ale Greenie dostal echo a potopil se. Zřejmě ho potkalo nějaké štěstí, sehnal peníze a mohl se ukrývat. Ale v roce 1939 Bugsy Siegel někde vyšťoural, že se vrátil a bydlí v Los Angeles na Vista del Mar v domě číslo 1094. Hned se na něj začal chystat. Longie Zwillman obstaral zbraně a Allie Tannenbaum je přivezl do Kalifornie. Říkali jsme Bugsymu, aby se do toho nepletl a nezúčastnil se akce. Byl už příliš známou osobností, aby si mohl dovolit střílet na ulici. Byl tvrdohlavý jak mezek. Ani Lanskymu se nepodařilo přesvědčit ho. Pořád opakoval, že je Greenberg pro nás pro všechny strašně nebezpečný, může vyžvanit poJicii podrobnosti různých akcí za celé dvě desítky let."

Vypravili se do Los Angeles. Popravčí četa se skládala ze tří střelců: Benjamina Siegela, Allieho Tannenbauma a profesionálního pistolníka Frankieho Carba. Dostali Greenberga 22. listopadu 1939, když se při návratu z procházky zastavil u novinového stánku. Tam ho zastřelili. Umlčeli sice Greenberga, ale krátce poté promluvil Abe Reles a státní návladní Dewey se stejně dozvěděl téměř všechno.

Benjamin Siegel se s ostatními dostal před soud a byl za účast na vraždě odsouzen na rok do vězení. Prokurátor totiž jako obvykle nesehnal dost přesvědčujících důkazů, že na Greenberga střílel právě anebo také Siegel. Jeho pobyt ve vězení lze označit za fešácký kriminál. Mafie měla dlouhé prsty a dost peněz na úplatky řediteli věznice a dozorcům. Siegel dostal osmnáctkrát propustku, několikrát delší dovolenou, ze své cely dál řídil obchody, v novinách se dokonce objevily fotografie, jak v době trestu večeří s některou z hollywoodských hereček v luxusní restauraci. Když se vrátil na svobodu, setkal se s Virginií Hillovou, která se zase nedostala k filmové roli, a pustil se v Las Vegas do stavby největšího, nejluxusnějšího, nejdražšího hotelu Flamingo. Obojí se mu stalo osudným.

4.

Kolem potoka jsou ještě zbytky sněhu. Je 22. březen 1966, údolí pod strání Neubergu nedaleko rakouského Salcburku je ještě ve stínu. Franz Inzinger je už pár let v penzi. Čte detektivky, v létě pěstuje muškáty, v zimě a na jaře chodí pravidelně na procházku. Ta žena ležela u potoka v podivné poloze, zkroucená, ale s nataženými pažemi, jako by na něco chtěla dosáhnout. Důchodce Inzinger zrychlil. Zastavil se nad ní. Pochopil, že je mrtvá. Otočil se a běžel k nejbližšímu telefonu. Z ubytovacího hostince „Zur schonen Aussicht" zavolal policii. Výjezdová skupina zjistila, že mrtvá žena je paní Virginie Hauserová, Američanka, která se provdala za Hanse Hausera. Jeho rodina bydlela nedaleko Salcburku. Šlo o jasnou sebevraždu, při prohlídce kabelky mrtvé našli policisté dopis na rozloučenou adresovaný manželovi. Při pitvě se zjistilo, že smrt byla způsobena nepřiměřenou dávkou prášků na spaní Phanodorm.

Nějaký čas bydlela se svým synem v domě Hauserových, pak si s nimi čím dál tím víc nerozuměla. Prvního března se

se synem přestěhovala do salcburského penzionu Eibl.

„Telefonovala mi," řekl při výslechu Hans Hauser, „abych za ní přijel do hostince Zur schönen Aussicht."

„Kdy jste tam přišel?"

„V sedmnáct patnáct."

„O čem jste se bavili?"

„Převážně o budoucnosti našeho syna."

„Jak se jmenuje?"

„Petr."

„Co dělá?"

„Teď je zaměstnán v hotelu Österreichischer Hof jako poslíček."

„Hádali jste se?"

„Ne."

„Mám na mysli, když odešla z domu vaší rodiny."

„Ne. Byl to klidný odchod. Nesnášela se s našimi, tak odešla."

„Kdy jste se rozloučili?"

„Myslíte v tom hostinci Zur schönen Aussicht? Přibližně v sedm večer."

„Jeli jste domů spolu?"

„Ne. Chtěla se vrátit do Salcburku sama."

„Motiv sebevraždy?"

„Nemám ponětí."

Hans Hauser tušil, proč jeho manželka zvolila dobrovolný odchod ze života, jen to nechtěl vyslovit. Byla zvyklá na život žen, žijících od jednoho večírku k druhému. Utrácela statisíce, a teď byla na dně. Celý život byla pyšná na svou krásu, temperament, na okouzlující způsob zacházení s muži. Teď vypadala starší, než ve skutečnosti byla, za pár měsíců by se dožila padesátky. Možná že nechtěla, aby k tomu došlo. Paní Hauserová totiž byla Virginie Hillová, někdejší milenka kmotrů mafie a velká láska Benjamina Siegela, který byl v roce 1966 už dávno mrtvý.

Paní Hauserová zanechala paměti. Ne v zásuvce svého toaletního stolku ani u svého manžela na salcburském předměstí, ale v Hollywoodu. Howard Greer byl dámský krejčí na královské úrovni. To on dokázal „udělat" herečku, protože ji uměl obléci jako hvězdu. Šila u něj Greta Garbo, rumunská královna Marie, primabalerína Isadora Duncanová a také Virginie Hillová. Kdoví co bylo mezi těmi dvěma, proč měla někdejší hollywoodská kráska k módnímu krejčímu takovou důvěru, že mu z Evropy poslala rukopis pamětí s úmyslem, aby z nich získal peníze, půjde-li to. Memoáry „nevěsty mafie" se nestaly bestsellerem, ale pomohly dokreslit obraz těch divokých let v Hollywoodu a v Las Vegas, kdy Benjamin Siegel byl králem a Virginie Hillová královnou.

5.

Narodila se v Bessemeru v Alabamě. Otec byl původem Ir s příměsí indiánské krve po babičce, byl koňský handlíř a velmi nebezpečný opilec. Když se opil, střílel kolem sebe. Stěny a strop jejich bytu byly děravé jak ementál. Není divu, že se mladičká a krásná Virginie necítila v rodinném prostředí dobře. Utekla s prvním klukem, kterého potkala. George Randali ji naučil plavat a milovat. Pak ji nechal, anebo snad ona jeho, ale předtím se oba nastěhovali v Chicagu do laciného pokoje ve starém domě, který byl pozoruhodný tím, že v sousedství se schovával před policisty „veřejný nepřítel číslo jedna", gangster John Dillinger.

Ti dva nic neuměli a nedokázali si vydělat ani na slanou vodu. Tak udělala Virginie první krok do života, jímž prolétla jako kometa. Pohádali se, dokonce si nafackovali, a ona odešla do nejbližšího ucházejícího podniku typu taxi-dance práce, kde začala pracovat jako taxigirl, což je nájemná tanečnice. Osamělí muži si přijdou zatancovat a podnik jim poskytne možnost vybrat si z několika více či méně atraktivních dívek. Virginie měla velký úspěch a později tvrdila, že nechodila se svými nadšenými tanečníky do postele. Tak dlouho, než poznala Nathana Coinera.

„Vydělávala jsem slušné peníze," řekla Virginie Hillová, „a tak jsem si mohla dovolit jídlo v dobré restauraci, kde rožnili báječná žebírka. Sotva jsem si jednou sedla ke stolu, přišel ke mně barový zpěvák Frankie Lane a řekl, že se se mnou chce seznámit Nathan Coiner. Kdo to je, zeptala jsem se. Támhleten starý v brýlích? Ano, řekl, ale tak starý zas není. A je to jeden z největších bookmakerů Chicaga."

Nat Coiner nebyl starý, bylo mu asi třicet, a Virginii sotva devatenáct. Stal se jí osudem. Těžko říci, jestli dobrým, či špatným. Dával jí od počátku spoustu peněz a ona mu za ně ne vždy projevila patřičnou vděčnost.

„Nejdřív jsme nikdy nechodili sami," napsala. „Měl kolem sebe pořád přátele. Věčně se bavili o koních, sázkách a o ženských, s kterými se vyspali. První peníze mi dal Nat Coiner v jistém nočním podniku. Musela jsem si odskočit, tak mi strčil do ruky bankovku a připomněl mi, abych nezapomněla dát spropitné. Nepodívala jsem se, jaká je to bankovka, a poslechla jsem. Když jsem odcházela, hodila jsem ji na talíř."

Americké bankovky jsou všechny stejně velké, od dolaru až po tisícovku, a všechny jsou natištěny v zeleném tónu. Virginie Hillová vypráví, že jí Nat Coiner dal, kdykoliv šla té noci na toaletu, a bylo prý to dost často, stodolarovou bankovku, a ona ji vždycky nechala na záchodě na talíři. Když pochopila, že došlo k omylu, přiznala se. Bookmaker Coiner vyskočil ze židle a vysvětlil jí, že to byly peníze pro ni, a ne pro záchodové báby, že on si jen našel společensky únosnou formu, aby se neurazila. Na záchodě měla nechat nejvýš dolar, zbytek pro sebe do kabelky. Pak s ním šla do postele a ráno, když ještě spal, mu vybrakovala kapsy.

„Měla jsem strach, že mě pustí k vodě. Neudělal to. Nechal si mě, přestože jsem ho okradla. Tak jsem s ním zůstala a on mi nakoupil spoustu šatů. Byl šťastný. Dostala jsem od něj kožichy a šperky a nikdy jsem se ho už nezbavila."

Nebyla mu věrná. Podváděla ho s každým chlapem, který stál za to. Ať to byl milionář Col Henry Tempsey, kmotr mafie Joe Adonis, Caponův bratranec Joe Fischerů či Frank Costello. Byla milenkou gangsterů a vyhledávala je.

Vzrušovali ji. Přiznala se k tomu.

„Jela jsem do svého pokoje v chicagském hotelu Stevens výtahem. V jednom patře přistoupil muž připomínající Španěla, přejel mne pohledem od hlavy až k patě. Líbil se mi, ale během krátké jízdy nebylo dost času na seznámení. Téhož večera jsme se znovu setkali. Jmenoval se Joe Fischetti, jeden z bratrů Fischettiových. Rocky, Charlie a Joe byli Al Caponovi bratranci a už před časem převzali obchody po svém stárnoucím příbuzném. Byli to vyhlášení gangsteři. A gangsteři byli mou velkou slabostí. Moje aféra s Joem Fischettim odstartovala jako raketa. Když na mne poprvé pohlédl, musel vytušit, že myslím jen na jedno. Když jsem pak stála proti němu, zatmělo se mi v očích. Za pět minut poté, co vešel do mého hotelového pokoje, jsme leželi na posteli. Myslím si, že měl pocit viny. Joe Fischetti byl z Chicaga a jeho přítelem byl Joe Adonis z New Yorku a Ben Siegel z Los Angeles. Musel si zatraceně dávat pozor, aby nepřišel o hlavu.

Brzy jsme se však stejně museli rozloučit. Měl práci v Miami a já jsem musela do Los Angeles. Ale slíbili jsme si, že se znovu setkáme. Já jsem v té době stále cestovala na trase Chicago-New York-Los Angeles-Mexico City a Acapulco."

6.

Virginie Hillová nebyla jen milenkou kmotrů mafie a nebezpečných gangsterů. Chtěla se stát slavnou filmovou herečkou. Podle smlouvy, kterou jí Bugsy Siegel nebo jiný vlivný milenec zprostředkoval, ji Sam Goldwyn angažoval na významnou roli ve filmu Balí of Fire (Požár na plese). Měla hrát s takovými filmovými hvězdami, jako byli Gary Cooper a Barbara Stanwycková, v té době určitě hollywoodské jedničky. Později se však objevil názor, že šlo jen o kamufláž. Jako filmová herečka rozhodně nebyla v Hollywoodu nápadná. Ve svých pamětech přiznala, že pracovala také pro mafii, pašovala, prodávala a možná také nakupovala drogy. Benjamin Siegel, ale také Meyer Lánský a jeho „obchodní" zástupci rozšířili svůj obchod s drogami na oblast celé Kalifornie, na město Las Vegas zvlášť, a Virginie Hillová zřejmě pracovala jako kurýr. Proč by jinak každý víkend létala z New Yorku do Mexika City, což je výlet dlouhý asi 6800 kilometrů a vzhledem k ceně letenky také značně nákladný. V pondělí už byla zpět v New Yorku.

Při pozdějším vyšetřování Kefauerova senátního výboru vyšlo najevo, že Hillová nedostávala peníze od gangsterských šéfů jen za své milostné služby. V Mexiku udržovala styky s obchodníky s marihuanou, v hollywoodské společnosti filmových herců a zahálčivých milionářů, zpěváků a hudebníků se starala o odbyt. Milionové částky, které získala, ale také utratila, byly obchodní provize. Měla prý značné nadání, za noc dokázala utratit v barech neuvěřitelnou částku — deset tisíc dolarů.

„Měla jsem v Hollywoodu mnoho přátel. Stana Laurela, bratry Kazinkovské, kteří se stali jako King Brothers známými filmovými producenty, tehdejší hvězdu stříbrného plátna Ramona Novami, režiséra Pasternaka. Bůhví kde jsem se seznámila s Juanem Romerou."

Amerika těch let byla plná záhadných zbohatlíků. Nikdo se jich neptal, jak přišli k majetku — měli konto, byli tedy vážení. Policie se o Juana Romeru zajímala od chvíle, kdy se objevil v Beverly Hills. Předpokládalo se, že je nastrčenou figurou, zástupcem či prostředníkem mafie, neboť udržoval nákladné styky s místními hodnostáři. Obrovská luxusně vybavená vila, kam je zval na bláznivé večírky, patřila předtím filmovému idolu paní a dívek, napomádovanému krasavci Rodolfu Valentinovi. Byla reprezentací mafie, sloužila kmotrům jako přepychový hotel. To sídlo se jmenovalo Falcons lair — Sokolí hnízdo.

„Nastěhovala jsem se k Juanovi Romerovi. V jeho domě bylo dost místa. Ve Falcons lair jsem žila sedm let. Samozřejmě s přestávkami. Byli jsme přátelé, nic víc. Žil životem milionáře. Jemu a mně konečně také to impozantní sídlo sloužilo jako kulisa. Myslím, že začínal někde v Itálii jako gigolo. Pak spal v ložnici Rodolfa Valentina. Byla to velice nákladně zařízená místnost se spoustou svícnů, krucifixů a madon. Juan si usmyslel, že ze mě udělá dámu. Nepovedlo se to. Říkal, že jsem se svou dravou chutí na lahůdky a na muže beznadějný případ. Říkal také, že jsem ta nejordinérnější žena, kterou kdy poznal."

V historii jsou místa, která už nikdy nebudou zmapována. Také v životopisu Virginie Hillové jsou citelné mezery. Najednou zmizela, nikdo nevěděl kam, s kým a proč. Když po tragickém útoku na Pearl Harbor vstoupily Spojené státy do druhé světové války, byla snad v Acapulku, určitě však v Mexiku. Měla pocit, že se bude bojovat i na americkém kontinentě, že se spěšně vrátila do Spojených států? V Kalifornii si dala schůzku se starými známými Joe Adonisem a Benem Siegelem.

„Neměli ponětí, jak žiju, a já jsem si usmyslela, že se před nimi vytáhnu. Vyzvedla jsem je na nádraží v Passadeně. Přijela jsem tam svým novým bílým kabrioletem, s černým šoférem za volantem. Pak jsme jeli do Falcons lair, který ležel stranou od ostatního světa a dalo se k němu dojet jen klikatou soukromou cestou. Když jsme zastavili, ti dva jen kroutili hlavami, kam jsem to zatím dotáhla.

Na večírek na jejich počest jsem pozvala polovinu hollywoodské honorace. Přijel král rumby Xavier Cugat se svým slavným orchestrem, zpívala Carmen Mirandová. Jimmy Durante hrál klavírní skladby. Lana Turnerová a Tony de Marco předváděli svůj parádní tanec. Franchot Tone, Van Helfin, Beni Rotschildová, bůhvíkdo všechno tam ještě byl.

Dole na úpatí kopce měl svou vilu kníže Romanoff. Také on toho večera pořádal party. Později přišel se všemi svými hosty ke mně. Jeden z nich si mne po chvíli vzal stranou a zcela vyvedený z míry mi pošeptal: Víte, že máte v domě gangstery? No a, řekla jsem."

Hollywoodská smetánka byla zvyklá na všechno. Filmové hvězdy žily od aféry k aféře, a dokonce si na nich zakládaly, protože to byla laciná reklama. Předsudky neexistovaly. Čím bláznivější večírky, tím větší popularita. Obyčejný člověk s prázdnou kapsou si rád přečetl o milionářských výstřelcích prominentů. Také Virginii Hillo-vé nevadilo, že měla na večírku slavné gangstery, naopak, byla na to hrdá.

„Ben Siegel měl toho večera velký úspěch u dam. Vypadal výborně. Do Adonise se zase zbláznila manželka nějakého potentáta. Zatlačila ho do tmavého kouta a objímala ho. Poprvé jsem Joa viděla v situaci, že si nevěděl rady. Manželovi

té dámy se její chování nelíbilo. Přišel za mnou a prosil mne, abych proti tomu něco podnikla. Je to přece vaše manželka, řekla jsem mu. Proč bych se měla míchat do vašich záležitostí. Zakročte sám. A kdo je vlastně ten chlap, zeptal se. Joe Adonis, pověstný newyorský gangster, řekla jsem. Proboha, zhrozil se manžel. Nechte je. Ať si dělají, co budou chtít.

Ben Siegel měl v té době své sídlo v Los Angeles. Byl ženatý a měl dvě dcery, ale zasnoubil se s herečkou Wendy Barrierovou a současně žil s hraběnkou Dorothy di Frasso. Nevypadal jako gangster a měl ušlechtilé záliby. Četl pravidelně Reader's Digest, zejména populární rubriku: Vyzkoušej si svou slovní zásobu. Měl toho až nad hlavu, a přesto, když se Joe Adonis vrátil do New Yorku, zatelefonoval mi: Musím vás vidět, křičel opilým hlasem. Musím vám říci, jak moc vás miluji. Pak ke mně přijel."

Ben Siegel byl už v té době osobnost. Do okruhu jeho známých patřila Marlene Dietrichová, Charles Boyer, Fred Astaire i Clark Gable, Jean Harlowová. Podplatil senátory, znal se s vysokými vládními úředníky, stýkal se s milionáři, kteří ovlivňovali politické dění. A obchodoval. Se vším a všemi způsoby. Dokázal vydělat na všem a uměl své peníze také výhodně investovat, což ostatně dělali všichni zločinci. Za ukradené peníze se stávali podílníky seriózních firem, renomovaní burzovní makléři pro ně skupovali akcie prosperujících podniků.

Nemá smysl zabývat se milostnými aférami, které Virginie Hillová tak barvitě líčí ve svých vzpomínkách. Jednou podvedla Joa s Benem, podruhé zase opačně. K nejvážnější rozepři o milenku došlo v Miami, kde se objevil Joe Fischetti a vyhrožoval, že odpráskne Bena Siegela, který se to dozvěděl a chtěl udělat totéž. Virginie Hillová vyřešila situaci moudře. Odstěhovala se zpět do Los Angeles.

„Nechtěla jsem se vrátit do Falcons lair, a tak jsem si pronajala luxusní vilu, nádherně jsem si ji zařídila a Ben, který se mezitím rozvedl, se ke mně přistěhoval. Bylo to už v době, kdy byl zcela zaujat svým novým projektem, který měl být jeho posledním. Rozhodl se postavit v Las Vegas hotel s kasinem. Měla to být nejnádhernější herna na světě. Ben si vypočítal, že celá stavba bude stát jeden a půl milionu dolarů. Zeptal se mne, jestli bych si nevymyslela pro hotel s hernou jméno. V Mexiku mi někteří přátelé říkali Flamingo - Plameňák a Ben se rozhodl pojmenovat nový hotel Flamingo. Ta stavba ho nakonec přišla draho, zaplatil ji životem."

Na tvrzení, obsažená v memoárech kurtizán, se sotva lze spolehnout. Zveličují, přikrašlují a dramatizují. Pak ještě nastoupí literární kadeřníci, kteří rukopis učešou a přidají si, co uznají za vhodné. Paměti jsou pak sice zajímavé, ale ne vždycky pravdivé. S pojmenováním hotelu Flamingo v Las Vegas to bylo docela jinak. Na jedné z největších dostihových drah světa Hialeah v Miami na Floridě, kterou si dali postavit gangsteři pro sebe a pro své sázející, je malé jezírko se skálou a plameňáky. Kmotrové mafie si na tomto neobvyklém vyšperkování prostoru před kójemi bookmakerů velice zakládali. Když se rozhodli investovat své špinavé peníze do hotelu v Las Vegas, vybrali pro něj toto jméno.

„Nevím proč, ale Ben Siegel se se mnou chtěl oženit. Mluvil o svatbě, jakmile se rozvedl. Řekla jsem si, že nejsem blázen. Nedůvěřovali jsme si, byli jsme jeden na druhého žárliví. Prohlížel mi zásuvky a otvíral dopisy. Ten snad žárlil i na noční košili, v níž jsem spala. Nikdo se mě nesměl dotknout, jen on.

Vůbec jsem neuvažovala o tom, že bych si ho vzala, ale on se jednou vrátil domů se zlatými snubními prstýnky. Navlékl jeden mně a druhý sobě a řekl, abych se považovala za jeho manželku. Neřekla jsem na to nic. Byl už stejně s nervy na dně. Ta šílená stavba hotelu s kasinem v Las Vegas ho úplně zruinovala. Nejdřív odhadli náklady na dva miliony, pak ale stouply na šest. Dostal se do kritické situace. Přesto vyhazoval peníze oknem. Jeho společníci mu stále častěji vyčítali, že si nevede dobře, a vyhrožovali mu. Někdy mi připadalo, že se v Las Vegas sešli všichni darebáci z celé Ameriky. To město nebylo ničím jiným než obrovským bordelem. Ben se změnil. Dřív to neměl ve zvyku, ale teď u sebe stále nosil pistoli. Jeho společníky byli Meyer Lánský, právě jako on spoluzakladatel pověstné Murder Inc., Morris Rosen a zástupce kmotra mafie Frank Costello, ale také ostatní gangsteři, jejich trestní rejstřík by zaplnil mnoho dalších stránek. A Ben se s nimi pořád hádal. Také my dva jsme si stále častěji vjeli do vlasů. Jednou jsme oba hodně pili, začali se hádat, já popadla nůž a vyřítila jsem se na něj. Srazil mě k zemi. Vymkla jsem se mu, dovlekla jsem se do koupelny, kde jsem uviděla tubu s Benovými tabletkami na spaní. Všechny jsem je spolykala. Vůbec jsem nevěděla, kolik jich bylo. Pak jsem popadla jeho pistoli a vrátila se do ložnice. Ale to už prášky začaly účinkovat. Sesypala jsem se na podlahu. Lasvegaský lékař Blank mi pomohl zpátky na tento svět. Když jsem se probrala, seděl Ben u mého lůžka a přísahal, že mě nikdy neuhodí.

Pak to udělal znovu a já jsem popadla střevíček a podpatkem jsem ho zasáhla do krku. Zavolala jsem lékaře. Ben vůbec nemohl mluvit, měl ochrnutý hrtan. Doktor Blank tenkrát prohlásil, že se vzájemně zabijeme, zůstaneme-li spolu. Když přišel na návštěvu Meyer Lánský, tak jsme se před ním do sebe pustili znovu. Ben mi vyhrožoval: nebudeš-li konečně mlčet, strčím tě do šrotovníku na odpadky a zmizíš ze světa beze stopy. Dobře že to vím, řekla jsem a slíbila jsem mu totéž. Meyer Lánský se zhrozil a oběma nám vynadal.

Když mi zatelefonoval Nat Coiner, s nímž jsem se znala už osmnáct let a nikdy mě nespustil z očí, protože se celá ta léta staral o mé finanční záležitosti, řekl, že Ben je špína a že mu to mám říct. Vyprávěl mi o něm hrozně odporné věci a radil mi, abych se ho zbavila. Prosil mě, abych přijela do Mexika, kde zrovna vyřizoval nějaké obchody. Jela jsem za ním a byla jsem ráda, že se na čas Bena zbavím. Hotel Flamingo už sice stál, ale dal se čekat finanční krach.

Když jsem se vrátila do Las Vegas, bylo mi brzy jasné, co všechno Bena potká, jestli z toho podniku neuteče. Udělala jsem mu hrozný výstup v hotelové hale. Hosté se seběhli a dívali se na hádku jak z filmu. Ben mě zatáhl do vedlejší místnosti, kam za chvíli přišli také všichni gangsteři, kteří byli v kasinu. Také jim jsem vynadala. Řekla jsem jim, že jsou špinaví zloději, že dobře vím, jakou boudu na Bena chystají. A taky jsem jim řekla, že jedu pryč, protože nechci být pod jednou střechou s bandou všivých vrahů. Taky jsem jim řekla, aby si dali dobrý pozor, kdyby mi někdo z nich chtěl zkřivit jen jediný vlas na hlavě. Meyer Lánský a všichni ostatní zůstali stát jak sochy a neřekli jediné slovo. Měla jsem všeho až nad hlavu a také jsem to Benovi řekla. Řekla jsem mu, že doufám, že se už nikdy neuvidíme. Sbalila jsem si

kufry. Ben mě beze slova vyprovodil z hotelu. Rychle jsme se rozloučili. Třásli jsme se přitom na celém těle. Bylo to naše poslední setkání. Pak už jsem ho nikdy neviděla."

Virginie Hillová měla jistě svérázný vztah k lásce a podivná kritéria. Rozloučila se s Benem a odletěla do Paříže s Nickem. Byl to mladý, pohledný Francouz, s nímž se seznámila v Hollywoodu. Žil s ní v její vile v Beverly Hills na Linden Drive 810, která se díky dvoupatrové hale vystavěné jako románská rotunda podobala zámečku. Ben Siegel Virginii s Nickem přistihl a žádal svou milenku, aby se s ním rozešla. Jenže Virginie Hillová měla dobrý nos. Tušila, že s Benem to jde definitivně z kopce.

7.

Snažil jsem se v Las Vegas vypátrat okolnosti a spory kolem stavby hotelu Flamingo a divil jsem se, jak ochotně mi pamětníci poskytli informace. Amerika je jiná země a Amerika uvažuje v jiných kategoriích. Byznys je někdy špinavá záležitost, peníze jsou však čisté. Morganové se nestydí za praděda piráta, Rotschildovy dědičky za finanční machinace svých předků, obyčejný muž z ulice neodepsal prezidenta Nixona ani po aféře Watergate, někteří se chlubí, že základní kapitál jejich bankovního impéria vyhrál dědeček, vynikající falešný hráč, v kartách. Slyšel jsem o mnohonásobném milionáři, který měl za celý život jen jediný nápad. Vyrobil a dal si patentovat cukrovou trubičku, která se vloží do naříznutého citronu, a majitel zázraku pak cucá sladkokyselou šťávu. Nedělal nic předtím, než vynalezl trubičku, a nedělal nic potom s jediným rozdílem: když vydělal na vynálezu jmění, musel za povalování v barech platit mnohonásobně víc.

Hotel Flamingo mě zklamal. V konkurenci dnešního Sands, Caesars Paláce, Desert Inn, nebo dokonce pompézního hotelu filmových hvězd MGM vypadá Flamingo jako dobře vybavená plovárna. Velký bazén vroubený povinnými palmami, pěstěný trávník, za ním tři patra luxusních pokojů s nadstavbou speciálně upraveného „královského" apartmá s vlastní terasou. Samozřejmě jako obvykle plyšem vybavené kasino.

Informace se rozcházejí už v základních údajích, kolik hotel měl stát a kolik doopravdy stál. To však není podstatné. Jde o okolnosti, za nichž se kmotrové mafie rozhodli zavraždit tak bohatého a tak schopného Benjamina Siegela. V tomto případě to nebyla jen obvyklá vražda, kterou objednali a zaplatili u Murder Inc. Ben Siegel byl jedním z nich, a kdoví jestli ne jedním z nejschopnějších.

Když se pohlaváři mafie rozhodli postavit hotel Flamingo, podílel se na investici každý z nich podle svých úvah. Dali peníze dohromady, protože věřili, že jim investice vynese další peníze, Benjamin Siegel a Virginie Hillová vykonávali funkci stavbyvedoucích. Měli dohlížet, aby stavba pokračovala podle plánu, vypláceli stavební firmě Dell Webb splátky. Virginie Hillová se měla postarat o vnitřní zařízení, což prý také dělala, kupovala však příliš drahý nábytek, koberce, za záclony utratila vysoké částky. Původní rozpočet stoupl na pětinásobek.

Ne vždycky rozhazují gangsteři své peníze bez rozmýšlení. Sešli se a vyžadovali zprávu. Referoval Meyer Lánský a sdělil jim, že místo jednoho a půl milionu bude stát Flamingo šest milionů, ale neopomněl zdůraznit, že se ta investice i tak vyplatí. Vložené peníze dostanou mnohonásobně zpátky.

„Ben Siegel obstaral další kapitál," řekl Meyer Lánský. „Mnoho významných hollywoodských herců vložilo do projektu peníze, nikdo z vás nemusí mít žádné obavy."

Obavy měli zejména bratři Harry a Samuel Rothbergové, kteří vložili do podniku půl milionu a byli tedy největšími podílníky. Najali si soukromé detektivy, kteří zjistili, že Virginie Hillová létala velmi často do Curychu, kde údajně nakupovala nábytek pro hotelové pokoje, ale ve skutečnosti postupně uložila na kódové konto půl milionu dolarů.

„Věděli jsme, co to znamená," prohlásil později Doc Stacher reportérům v Tel Avivu, kde žil. „Bugsymu zůstala část našich peněz v kapse. Virginie si s ním dělala, co chtěla, a my jsme dobře věděli, jak jede po penězích. Tak moc ji miloval, že byl schopen všeho, když ho o to požádala. V podsvětí platí tvrdé zákony. V tomto případě byla jediná možnost: odprásknout Bugsyho. Meyer Lánský to samozřejmě věděl, ale všemi prostředky se ještě pokoušel starého přítele zachránit. Prosil nás, abychom měli trpělivost, vyčkali slavnostního otevření hotelu, abychom se nejdříve přesvědčili, než ho odsoudíme."

Gangsteři žili na vysoké úrovni, stýkali se s významnými osobnostmi a také jejich životní způsob se změnil. Je-li někdo členem „high society", pak ho nelze odprásknout jako prašivého psa.

„Meyer prosil ostatní, aby nebyli tvrdí," řekl Doc Stacher, který byl u toho. „Poprvé jsem slyšel, že se mu dojetím třásl hlas. Meyer nemohl zamlčet, že Bugsy zklamal, že nás podvedl, že zneužil naší důvěry, ale poukázal na jeho velké zásluhy z minulosti. Vyslechli ho, ale zírali na něj beze slova. Věděl, že Bugsyho odsoudili. Ctili a vážili si však Meyera Lánský ho. Proto mu ještě poskytli čas, aby se pokusil vyřešit problémy, které před ně navršil Siegel. Meyer rychle opustil shromáždění a letěl do Kalifornie. Když se vrátil, řekl mi, že se s Bugsy m nedá nic dělat. Propadl prý té ženě natolik, že není přístupný žádným argumentům."

8.

Benjamin Siegel přiletěl kdysi do Kalifornie, rozhlédl se a pustil se hned do práce. Zpočátku nevymýšlel nic nového. Živil se vyděračstvím a vydělal snadno a rychle velké peníze. Vybral si filmového herce, s nímž producent právě sepsal smlouvu. Přesvědčil ho, že naletěl, jeho honorář je přece směšně nízký. Poradil mu, co má dělat. Až bude film v přípravách a režisér bude chtít začít s natáčením, tedy v době, kdy už producent investoval do výroby značnou částku, odmítne nastoupit před kameru a vymluví se třeba na nemoc. Potom poslal Siegel řediteli filmové společnosti jednoho ze svých lidí, který slíbil, že herce přemluví, aby roli vzal, ale producent mu bude musel zvýšit honorář o padesát tisíc dolarů.

Benjamin Siegel získal za zprostředkování padesát tisíc, z nichž dal deset tisíc herci, a oba byli spokojeni. Svůj úspěšný trik moc neobměňoval. Peníze kolem hollywoodských ateliérů jen létaly, na filmech se nepředstavitelně vydělávalo, padesát tisíc méně nebo víc nehrálo roli. Naivní dívky, které se přes noc staly obdivovanými hvězdami, si někdy ani nestačily spočítat, kolik vlastně vydělávají. Tak se mohl Ben Siegel přiživovat. Nakonec se stal i

funkcionářem odborového svazu filmových zaměstnanců, získal vliv, a tím možnost dalších zisků. Měl vlastní zabijáky, kteří se starali o jeho bezpečnost. Když se rozkoukal, referoval do New Yorku o možnostech podnikání a vedení syndikátu zločinu mu poslalo posilu. Jedním z jeho náměstků se stal Mickey Cohen, zbabělý, leč velmi chytrý gangster z Brooklynu. Měl dobré styky v politických kruzích a věděl, na koho se v Kalifornii obrátit. Hned po příjezdu do Hollywoodu představil Benjamina Siegela skutečnému vládci Kalifornie, šedé eminenci v pozadí všeho dění, Arthurovi H. Samishovi. To byl monumentální nástup gangsterů na jeviště a Benu Siegelovi známost s nejvlivnějším mužem Kalifornie mnohokrát posloužila.

Druhým náměstkem byl Jack L. Dragna, specialista na hazardní hry. Vyrostl v mafii, znal všechny triky, a jakmile se objevil v Kalifornii, kde byly hazardní hry přísně zakázány, koupil starý parník a dal ho zakotvit za třímílovým pásmem, kde už neplatily americké zákony. V podpalubí zřídil hernu, v kajutách čekaly na hráče prvotřídní dívky všech národností.

Jedním ze základních příjmů mafie byly dostihové sázky. Byly tak oblíbeny, že stálo za to mít je pod kontrolou. Samozřejmě že bookmakeři mafie nehráli čestnou hru. Proto měli k dispozici přesně fungující a na svou dobu technicky vynikající telefonní a telegrafní informační službu. Benjamin Siegel ji rozšířil také na oblast Kalifornie.

Byla to zaběhaná rutina s jednoduchým principem: kdo dostane jako první zprávu o výsledku některého dostihu, má možnost manipulace se sázkami. Bookmaker může dělat se sázenkami podvody. Mafie se dohodla se zástupci nebo majiteli telegrafních či telefonních společností, podplatila zaměstnance, nebo jim přímo pravidelně vyplácela druhý plat, oni rezervovali členům mafie těsně po závodu přímé linky, pozdrželi telegramy jiných, meziměstské hovory nespojili dřív, než jim zástupce mafie uvolnil linky. Ale to už bylo pro konkurenci pozdě.

Ben Siegel rozšířil síť zpravodajské organizace na západ a zřídil ústředí v Arizoně a v Nevadě. Tak se dostal do Las Vegas, kde si hned otevřel vlastní hernu. Vynášela mu jen dvacet tisíc dolarů měsíčně, ale na tak malý podnik to nebylo málo. Siegelovi pomocníci Mickey Cohen a Happy Helzer zřídili v Las Vegas ústředí pro obchod s drogami, později se dokonce tvrdilo, že to byla světová centrála kontrolující branži. Kdoví?

9.

Jisté je, že v roce 1951 v Las Vegas policie, FBI a agenti Narcotics Bureau pozatýkali několik desítek obchodníků s drogami, postavili je před soud a jednadvacet z nich odsoudili k vysokým trestům. Při procesu vyšlo najevo, že opium se z větší části nakupovalo na tureckých trzích, odtud je posílali do Mexika a osobními auty nebo letadly je kurýři převáželi přes hranice Spojených států. Někdy v kufrech Virginie Hillové, jindy v dobře izolovaných obalech v cisternách s benzinem či naftou. Surovina se pak zpracovávala v laboratořích mafie na tolik žádaný a tak dobře placený heroin. Obchody šly dobře, podnik běžel jako hodinky. To byly Siegelovy „zásluhy", o nichž hovořil před tribunálem mafie jeho přítel Meyer Lánský. Vedení mafie to dobře vědělo, ale bylo si také vědomo, jak snadno lze podkopat vlastní autoritu slabostí v rozhodování. A Benjamin Siegel, jehož sebevědomí v Hollywoodu značně stouplo, přecenil své síly.

O zavraždění Benjamina Siegela rozhodli šéfové mafie na velkém shromáždění syndikátu zločinu v Nationalu v Havaně o Vánocích roku 1946, za přítomnosti Lucky Luciana a slavného zpěváka Franka Sinatry. Vedly je k tomu ještě další důvody. Vedení mafie se rozhodlo vybudovat v Havaně a na Kubě vůbec síť heren a hotelů pro Američany. Stejný úmysl prý měl i Benjamin Siegel. Tak se stal konkurentem vlastní organizace. Jeho velikášství prý překročilo únosnou mez, domníval se, že si může dovolit všechno. Velice se mýlil.

S další verzí případu přišel známý autor světového bestselleru „Kmotr" Mario Puzzo, vášnivý hráč a stálý návštěvník kasin po celém světě a jistě znalec v oboru. Podle jeho názoru se Siegel nedostal do tísnivé situace vlastní vinou. Těsně po válce nebyl ve Spojených státech dostatek stavebního materiálu. Siegel začal stavbu luxusního hotelu s hernou v nevhodnou chvíli a musel stavebniny kupovat na černém trhu. Dostal se do nesnází, když vyšlo najevo, že mu senátor Pat Mac Garran pomohl ke stavebninám přiděleným na výstavbu Universal Studios - filmových ateliérů v Hollywoodu.

Navíc prý Siegel trval na tom, a také to bylo obsahem smlouvy se stavební firmou Dell Webb, že Flamingo bude stavba velice bytelná, jako by měla na okraji pouště přečkat staletí. V Las Vegas mi řekli, že Flamingo je železobetonová pevnost, rozhodně nejmasivnější hotel, jaký tam kdy byl postaven. Siegel byl dost netrpělivý zákazník. Honil stavbaře, trval na zkracování lhůt a Dell Webb si zase vymínil, že dostane za provedené práce zaplaceno každý den v hotovosti. Siegel s podivnou podmínkou souhlasil, i když neměl žádnou možnost denně práce kontrolovat. Také s dopravou materiálu byly potíže.

Mario Puzzo v knize „Inside Las Vegas" tvrdí, že ubohého Siegela, který byl sice gangster se špatnou pověstí, ale nikdo se ho už nebál, všichni okrádali. Řidiči nákladních automobilů, kteří dopoledne přivezli stavební materiál, se v noci za tmy vraceli na staveniště, aby cihly a cement zase naložili a druhý den ráno s ním přijeli znovu a podruhé si náklad dali proplatit. Hlídači měli ze šmeliny procenta. Jeden z řidičů prý později prohlásil, že to nedělali kvůli penězům. Stavební materiál nebyl k sehnání a oni se údajně báli říci to Siegelovi. Proto vozili stále stejné cihly. Měli prý strach, aby je Siegel nepostřílel. Náhodou na tom vydělali, ale kvůli tomu ho prý nepodváděli.

Je sporné a neprokazatelné, kdo dal příkaz k zavraždění nepohodlného a neposlušného Bena Siegela. Podle Stacherovy výpovědi si prý Lánský ho vzal na oné slavnostní večeři v havanském Nationalu Lucky Luciano stranou a řekl:

„Já vím, Meyere, že si o Bugsym myslíš jen to nejlepší. Považuješ ho za svého bratra, máš ho rád jako svého vlastního syna. Tady však jde o obchod, Meyere, a Bugsy se provinil proti pravidlům. Sebral naše peníze a uložil si je ve Švýcarsku. Podvádí nás. Víš to zrovna tak dobře jako on."

Siegelova manželka Esther dosvědčila, že se Benjamin velice změnil, když se zamiloval do Virginie Hillové. Byl odjakživa sukničkář, měl nesčíslné pletky s hollywoodskými herečkami nebo neznámými hvězdičkami a tanečnicemi. Všechno mu odpustila. Ale jeho poměr s Hillovou už nemohla snášet. To nebylo postelové dobrodružství na jednu

noc, žil s ní už delší dobu a všechny rady a domluvy byly bezvýsledné.

Meyer Lánský se snažil pomoci svému příteli. Letěl dokonce do Chicaga za starým kolegou z gangu Joem Epsteinem, který kdysi Hillovou objevil, také s ní žil, a přestože ho už dávno opustila, stále měl pocit, že je odpovědný za její život. Ani tento bookmaker však si nevěděl rady. Lánský se tedy vrátil s nepořízenou. Referoval Siegelově manželce a domluvil se s ní, aby požádala o rozvod. To by snad mohlo s pobláznëným Bugsym pohnout. Ani tento tah se nezdařil. Esther Siegelova se dala v Renu narychlo rozvést, vrátila se do New Yorku a Bugsy Siegel byl navíc volný.

„Víš stejně dobře jako já, že musíme Bugsyho odstranit," řekl na večírku v Havaně Lanskymu Lucky Luciano, „jestliže ten hotel nebude vyložený trhák. A jestliže ty sám, Meyere, nemáš dost odvahy, musím tu popravu nařídit sám."

„Pár minut po tomto setkání," vypověděl Doc Stacher, „jsem viděl Meyera. Neuvěřitelné, měl slzy v očích. Nejdřív jsem se ho chtěl zeptat, co se stalo, ale raději jsem mlčel. Lánský šel nahoru do svého pokoje a na dvě hodiny se zamkl. Banket na počest Sinatry pokračoval bez něj. Bylo mi jasné, že Meyer prodělal těžkou krizi, ale teprve později jsem se přesvědčil, že ještě hledal pro Bugsyho šanci."

Během kritických dvou hodin, zatímco se ostatní bavili s Frankem Sinatrou při šampaňském, telefonoval Lánský z Nationalu do Clevelandu a hovořil s ředitelem hotelu Hollenden Lou Rothkopfem. Řekl mu, aby se okamžitě spojil s Mickeym Cohenem, Siegelovým osobním strážcem, ale také zástupcem. Rothkopf zavolal do Los Angeles a vyřizoval Cohenovi Lanskyho vzkaz:

„Nesmíš ho spustit ve dne v noci z očí, Mickey. Jestli se mu něco stane, budeš se za to zodpovídat."

10.

Příštího dne se v Las Vegas konalo slavnostní otevření Flaminga. Nebyl ještě zcela dokončen, ale přesto bylo zřejmé, že je prvotřídní. Zařízením, obklady místností ze vzácných dřev, okázalým bronzovým kováním na oknech i dveřích, nádhernými koberci. Při dokončování Ben Siegel nešetřil. Věděl, jak moc záleží na prvním dojmu. Ze San Franciska, Salt Lake City a z Denveru povolal truhláře, natěrače a čalouníky, platil jim mimo mzdu ještě prémie až padesát dolarů denně, aby se všechno v den otevření hotelu jen lesklo.

Bossové mafie byli daleko odtud, v havanském Nationalu, když Benjamin Siegel s Virginií Hillovou 26. prosince 1946 hotel slavnostně otevřeli. Byly pozvány prominentní osobnosti a někteří z Benových přátel skutečně přišli. Xavier Cugat se svým orchestrem vyhrával hostům, mezi nimiž byl slavný herec George Raft, Charles Coburn, George Sander, ale také Jimmy Durante, Baby Rose, Marie a Tuně Toppersovi, tehdejší veličiny z hollywoodských kruhů. Kuchař přiletěl z Francie a přivezl šampaňské, George Jessel uváděl hosty ke stolům.

Siegel byl starý praktik, věděl, že se nemůže spoléhat na náhodu. Zvlášť o Vánocích. Proto najal tehdy nejlepší proudová letadla typu Constellation, aby do Las Vegas dopravila vzácné hosty z Los Angeles. Měl smůlu. V ten den bylo tak špatné počasí, že letadla nemohla odstartovat. Tak se stalo, že na zahajovacím banketu a později také u hracích stolků v kasinu zůstaly prázdné židle. Slavnostní otevření skončilo fiaskem. Ben Siegel se přepočítal, neboť vánoční svátky nebyly nejvhodnější dobou pro zahájení provozu v hráčském kasinu. Dalších čtrnáct dní katastrofa pokračovala. Tech pár hráčů, kteří se posadili ke stolkům potaženým zeleným suknem, obehrálo bank, tedy vlastně Bena Siegela, o sto tisíc dolarů. Nevydržel to a hotel zavřel.

Když se Meyer Lánský dozvěděl o krachu, snažil se ještě zachránit Siegelovu reputaci. Znovu zasedla nejvyšší rada americké mafie v salonku havanského Nationalu, znovu předstoupil jako Benův advokát před všemocné kmotry a přednesl promyšlený návrh. Hotel Flamingo lze zachránit, kasino bude vydělávat. Las Vegas je zlatý důl. Ben Siegel měl smůlu a dopustil se mnoha chyb. Ty však lze napravit. Společnost, která je registrována jako majitel hotelu, vyhlásí konkurz. Podílníci vytvoří novou společnost se stejným kapitálem a ta konkurzní podstatu levně koupí. Pak najdou nového vedoucího a hotel znovu otevřou. Vůbec nelze pochybovat o tom, že podnik přinese značné zisky. Meyer Lánský měl pravdu, odmalička měl cit pro obchodní záležitosti.

„Zaslechl jsem pověsti," vypověděl Doc Stacher, „že Bugsy Siegel odletěl do Havany, aby zde poprosil Lucky Luciana a Lánský ho o šanci. Není to pravda. Neletěl do Havany, i když dobře věděl, jak se zhoršila jeho pozice. Sebral se, letěl s Virginií do Mexika a oženil se tam s ní. Mám takový pocit, že ho přemlouvala, aby s ní odletěl do Evropy. Tam by přece mohli žít z peněz, které si uložili ve švýcarské bance. Musela si přece uvědomit, že je Bugsyho život v nebezpečí. Jedno je třeba Bugsymu přiznat: nebyl zbabělec. Rozhodl se zůstat ve Spojených státech a nést odpovědnost za krach.

Když se vrátil z Mexika, letěl rovnou do Las Vegas. Meyer Lánský mezitím docílil, že mu vedení povolilo poslední pokus: měl v březnu hotel znovu otevřít. Jestli si dobře pamatuji, dosáhl v květnu asi čtvrt milionu čistého zisku."

Siegel si zřejmě uvědomil, jak moc ho Virginie odvádí od práce, proto ji poslal do Paříže a slíbil jí, že za ní přijede, anebo ji zavolá zpět, jakmile se záležitosti kolem Flaminga vyjasní. Netrvalo to dlouho a hotel skutečně začal prosperovat, Ben Siegel mohl vedení ohlásit úspěch a ti, kdo stáli na jeho straně, si oddychli. On sám byl přesvědčen, že už je z nejhoršího venku. Letěl do Los Angeles a zatelefonoval Virginii do Paříže, že se může vrátit. Večer pak usedl s přítelem Allenem Milleym v přijímacím pokoji své vily v Beverly Hills. Byl klidný, příjemný večer. Osobní strážce Mickey Cohen nebyl přítomen.

Rokokový stolek, benátské zrcadlo v pozlaceném rámu, velké sofa s květovaným povlakem, stejným jako závěsy na oknech. Perský koberec, v rohu bronzový amorek a na stolku s novinami malá soška nymfy. Před chvílí vypili kávu, teď si Ben Siegel sedl a vzal do ruky dnešní Los Angeles Times. Měly datum 20. června 1947. Venku byl klid. Nikdo ze sousedů nepořádal zahradní slavnost.

Krátce po desáté práskla tichem rána. Vysypalo se velké okno a střepy zazvonily na parketách. Bugsy Siegel vzhlédl od novin. Ale to už ho zasáhly kulky neznámého střelce. Podle policejního protokolu vypálil vrah šest střel, dvě byly smrtelné. Ben Siegel zůstal se zakrváceným obličejem sedět na pohovce, jen hlava mu najednou klesla.

Přijela policie, vyšetřovala, ale nic nevyšetřila. Vražda Benjamina Siegela byla jednou z těch mnoha, které provedli střelci Murder Inc. opravdu bezchybně a prvotřídně. Nenašla se jediná stopa, případ odložili ad acta. Ovšem v americkém podsvětí se zasvěcení nepřeli, kdo byl vrahem, ale kdo vraždu nařídil. Odpověď nebyla jednoduchá. Dodnes je víc podezřelých.

Téhož večera totiž vstoupili do haly hotelu Flamingo dva dobře oblečení pánové a řekli recepčnímu, že chtějí mluvit s ředitelem Sedwayem. Jmenovali se Morris Rosen a Gus Greenbaum a oznámili překvapenému řediteli, že hotel právě změnil majitele. Nemusí se znepokojovat, všechno poběží dál jako dosud, co je hostům do toho, komu podnik patří. Rosen a Greenbaum byli Lánský ho muži. Pracovali pro něj už v Miami, v New Yorku a v Havaně. Jak se dozvěděli o Siegelově smrti, když hodinu dvě předtím ještě žil? Nabízí se prostý závěr: smrt přítele objednal Meyer Lánský. Věděl, kdy Siegel zemře, proto mohl načasovat také převzetí hotelu novou nastrčenou společností, jak přece sám v Havaně navrhl.

11.

Meyer Lánský přežil všechny podezřelé, a tak měl možnost bránit se. Tvrdil, že neměl se Siegelovou smrtí nic společného. Vraždu musel nařídit jedině Lucky Luciano. Výhradně on mohl zařídit, že osobní strážce Mickey Cohen, který odpovídal za bezpečnost svého šéfa, byl ten večer pryč. Objevila se dokonce i dost přesvědčivě motivovaná teorie, že rozkaz k zabití dostal od Lucky Luciana Jack L. Dragna. Jestli je tomu tak, pak to byla chytrá volba. Ti dva se totiž neměli rádi. Dragna se považoval za odborníka v oboru hazardních her a tajných i veřejných kasin, měl pocit, že mu Siegel fušuje do řemesla, a byl by se ho rád zbavil. Luciano vraždu nařídil z Itálie, anebo dal rozkaz ještě během svého pobytu v Havaně.

Lánský se obhajoval, všichni se snažili vyvléci z podezření. Když agenti FBI vyslýchali rozvedenou vdovu po zabitém, prohlásila Esther Siegelová ve prospěch Meyera Lánskýho:

„Poznala jsem Meyera Lanskyho asi v roce 1926 a vždy jsem si ho vážila. Když jsem se v roce 1928 vdávala, byl mým svědkem. On a můj manžel byli dobrými přáteli i obchodními partnery."

Virginie Hillová se kupodivu zachovala jako truchlící vdova. Pokusila se o sebevraždu. Do Paříže jí prý tu zprávu zatelefonoval Joe Epstein z Chicaga a požádal ji, aby zatím nejezdila domů. Starý šejdíř jí navíc poslal větší částku, aby měla na noční eskapády na Montmartru.

Virginie Hillová vypráví o těchto událostech jinak:

„Jednoho dne jsme byli s Nickem na výletě v loveckém zámečku nedaleko Paříže. Bylo tam hodně lidí. Také Američanů. Jeden z nich najednou zamával novinami a řekl: Ben Siegel, ten gangster, je mrtev. Nemohla jsem tomu uvěřit. Okamžitě jsme s Nickem odjeli do pařížské redakce New York Herald Tribune a zeptali jsme se prvního redaktora, který nám přišel do cesty, jestli je to pravda. Zeptal se, kdo jsem. Řekla jsem mu to a řekla jsem také, že jsem ho dobře znala. To tedy vám nezávidím, řekl. Zavraždili ho totiž ve vaší vile.

Odjeli jsme hned do hotelu Westminster, kde jsme bydleli. Nevěděla jsem, co mám dělat. Zatelefonovala jsem Natovi Coinerovi a ten mi poradil, abych se nevracela. Od té chvíle mi byli reportéři stále v patách. Jakmile jsem se někde objevila, vybíhali ze všech koutů. Jeden z nich mi dokonce vlezl do hotelového pokoje oknem. Musela jsem z Paříže."

Ve vzpomínkách Virginie Hillové je hodně nepřesností a v mnohém neodpovídají skutečnosti. Také role Joa Epsteina a Nata Coinera jsou nejasné. Tak už to bývá. Psala a možná narychlo diktovala vzpomínky a málo se starala o ověřitelná fakta. Tomu, kdo text upravoval, šlo spíš o senzaci než o pravdu. A tak jsou memoáry kurtizány americké mafie jen barvitou ilustrací tehdejších událostí. Ve svém celku pak obrazem životní tragédie lehkovážné ženy.

„Nicky mě odvezl z Paříže do Monte Carla. Bydleli jsme v hotelu Strand. Pravidelně jsem chodila do kasina. Stále jsem vyhrávala. Moje nálada však klesla na bod mrazu. A tak jsem spolykala tubu prášků na spaní. Probudila jsem se v nemocnici. Poslali mi pak účet na 22 000 franků. Vrátila jsem se s Nickym do Paříže a znovu jsem spolykala prášky. Jenže byly na moji alabamskou koňskou náturu slabé. Probudila jsem se tentokrát v americké nemocnici v Neuilly. Když mě postavili na nohy, odletěla jsem do Ameriky. Už mi bylo všechno jedno."

12.

Samozřejmě že ji dala mafie hlídat. Vyslýchala ji policie i agenti FBI. Najala si osobní stráž, které platila po šedesáti dolarech denně. Pak pochopila, že pro ženu její pověsti, pro milenku gangsterů, je americká půda příliš horká.

„Odjela jsem do Mexika. Vždycky jsem se tam cítila dobře. Měla jsem tam hodně dobrých známých. Patřili k nim Chato Juarez, syn ministra financí, prezidentův tajemník Rafael Ola, pilot prezidenta Alemána Cato Amesco."

Virginie Hillová prchala před svou vlastní minulostí. Jako štvanec se stěhovala z místa na místo, v luxusních přímořských lázních Acapulco se ubytovala v nejlepším hotelu, prožila zde několik dalších milostných dobrodružství, protancovala noci na bláznivých slavnostech horních deseti tisíc, vrátila se do Chicaga, objevila se v New Yorku, v patách policii. Znovu a znovu ji vyšetřovali. Když zahájil činnost Kefauerův senátní výbor, odpovídala na otázky týkající se činnosti mafie před televizními kamerami a celá Amerika sledovala její výpovědi. Teď už dávno nebyla atraktivní milenka gangsterů světového formátu, ale ve svých pětatřiceti letech unavená a stárnoucí žena.

Ve známém středisku zimních sportů Sun Valley se seznámila s bývalým lyžařským šampiónem, nyní trenérem prominentů Hansem Hauserem. Provdala se za něj a měla s ním syna. Odstěhovali se do Rakouska, kde jeho rodina vlastnila hostinec. Tam později spáchala sebevraždu, o niž se tolikrát předtím pokusila. Zemřela po požití velkého množství tablet pro spaní.

Las Vegas má své manažery a reklamní odborníky. Nejsou skoupí na slovo. S pýchou úspěšných byznysmenu přiznávají, že je dnes Las Vegas pro podnikatele zlatým dolem.

Toto město poskytuje každému, ale opravdu každému šanci zkusit své štěstí, říkají a nezapomenou dodat: celých čtyřiadvacet hodin a po celý rok přistávají na našem letišti velká dopravní letadla a přivážejí do ráje hazardních hráčů šest milionů návštěvníků. Další čtyři miliony přijedou autokary a automobily. Hotely a kasina vykazují roční čistý zisk

ve výši dvou miliard dolarů. Od doby, kdy se Ben Siegel a kmotrové mafie pustili do riskantní stavby přepychového Flaminga, vyrostly v Las Vegas tucty lepších, nákladnějších, luxusně vybavených, ale relativně levných hotelů. Všechny patří mafii, na některých má přinejmenším podíl.

Meyer Lánský a jeho obchodní poradci vypracovali kdysi chytrý kánon obchodního podnikání. Pobyt v hotelu je za pár dolarů, jídla v restauraci jsou levnější než kdekoli jinde, také nápoje se čepují za nízké ceny, ale z ulice k recepci se prochází hernou, toalety jsou za stoly s ruletou, ke kadeřníkovi se jde řadou automatů. To všechno jsou spolehlivější nástrahy na kapsy návštěvníků než vysoké účty za pobyt. Ve většině heren roznášejí hezké mladé dívky nápoje zadarmo. I mezi hracími automaty chodí číšníci s podnosy koktejlů. Jsou započítány v režii. Velkorysost se vyplácí. Večeří se v samoobslužných restauracích, kde se stoly prohýbají pod mísami lahůdek, všechno za paušální cenu, kolik kdo sní. V době, kdy ve Spojených státech stál skromný oběd šest dolarů a slušná večeře deset, počítaly některé lasvegaské hotely za večeři o mnoha chodech pětašedesát centů. Vynikající obchodní trik a návštěvníci sami dělají podniku reklamu po celém světě.

Jsou zde také podniky pro snoby. Jedním z největších je filmový Grandhotel Metro-Goldwyn-Mayer, nevkusně, leč pompézně zařízený, s obrovskou halou, jakýmsi panteonem filmových hvězd. V rafinované osvětlené vitríně jsou naaranžovány toalety, v nichž hrála Marlene Dietrichová v „Modrém andělovi", pistole s opaskem filmového kovboje Reagana, příčesek jakéhosi komika a boty Ginger Rogersové, které protančila při natáčení filmu s Fredem Astairem. Šperky hvězd, paruky hvězd, prádlo hvězd, dopisy a podpisy. Nevkusná pouťová show. Návštěvníci zde však chodí po špičkách, někteří zůstanou nad relikviemi stát ve zbožném zamyšlení. Úspěch Las Vegas tkví v tom, že kasina a hotely s pozlátkem otevřely dveře všem bez rozdílu, s kontem či bez konta, s věhlasným i neznámým jménem, dokonce i černochům a Portoričanům.

„Strip" je sedm kilometrů dlouhá ulice s hotely a zábavními podniky, v nichž se hraje o malé i o velké peníze. „Evropská kasina jsou jen pro honoraci," řekl Gus Petrie z informačního ústředí. „My jsme postavili kasina pro každého. K nám můžete přijít s jedním dolarem nebo s milionem, ve smokingu nebo v šortkách. Nikde na světě nemůžete přivést do kasina své děti. V Las Vegas ano. Zatímco rodiče hrají, náš školený personál se o ně postará."

V hotelu Circus-Circus je pro děti celoroční pouť. Prvotřídní varietní umělci je baví svými triky, aby se rodiče mohli naplno věnovat své vášni. Reklamní agenti tvrdí, že v Las Vegas se odjakživa hrály hazardní hry. Původní obyvatelé, Indiáni kmene Pažutů, prý znali primitivní ruletu s kostmi a barevnými dřívky. Kromě let 1910 až 1930 byly na území státu Nevada dovoleny hazardní hry. Proto padlo Las Vegas do oka gangsterům už za války, ale zejména po vítězství. Gus Greenbaum, Bugsy Siegel, Moe Sedway a Israel Alderman, zvaný Ice Piek, se složili a koupili v Las Vegas první noční klub El Cortez. Nestál za moc, protože Las Vegas ještě nestálo za moc, ale vydělával majitelům slušné peníze. Výhodně ho prodali, založili společnost Nevada Project Corporation, která se starala o další investice gangsterských milionů a oficiálně postavila a vlastnila hotel Flamingo.

Všichni podílníci byli Lanskyho přátelé, zastupovali jeho peníze i jeho zájmy. Alderman byl lupič a vrah s pestrou minulostí. Mnohokrát ho policie dopadla, desetkrát patnáctkrát stál před soudem, ale vždycky byl pro nedostatek důkazů osvobozen. Sedway vybudoval kdysi pro bookmakerský gang telegrafní a telefonní informační službu a také tu dobře prosperující organizaci úspěšně řídil. Alderman byl rabiát, který se s nikým nemazlil. Když se dva bezvýznamní lupiči Tony Tombino a Tony Broncato vypravili do Las Vegas a vykradli ve Flamingu pokladnu, považoval Gus Greenbaum akci kolegů za osobní urážku. Alderman nešel na policii, objednal si vraha. Přiletěl hned druhý den, jmenoval se Jimmy Fratianno. Byl to spolehlivý profesionál, který vraždil za peníze. Vyslechl si, že ti dva ukradli z rozpárané pokladny 3500 dolarů, a vypravil se za nimi. Našel je prý v Los Angeles nebo v Hollywoodu, když propíjeli kořist v jakémsi baru. Počkal si na ně venku. Pak je bez řečí odpráskl a jel domů.

Gus Greenbaum byl prý finanční génius. Za první rok vynesl hotel Flamingo pod jeho vedením čisté čtyři miliony dolarů. To byla částka, kterou uvedl v daňovém přiznání. Lze tedy předpokládat, že byla ve skutečnosti několikanásobně větší. Gus Greenbaum byl však také nenapravitelný opilec. Pil už za svého působení v Chicagu, odkud musel utéci před policií do Phoenixu v Arizoně. Vydělával si vydíráním, pašováním a přijímal sázky. Gus Greenbaum byl také vášnivý hráč. Často prohrával, a prohrával velké částky. Vedení mafie bylo s jeho službami spokojeno, protože postavil ztrátový hotel na nohy, ale nebylo spokojeno s jeho způsobem života. Dostal výstrahu, zatvrdil se a pil ještě víc.

Získal si stálou klientelu, do Las Vegas jezdili jeho známí z Chicaga i z Phoenixu a někdy v roce 1948 nebo 1950 se v hotelu Flamingo objevil také Barry Goldwater, městský radní z Phoenixu, plukovník letectva a Greenbaumův přítel.

13.

Americká mafie se snažila hrát a také hrála vysokou hru. Získala vlivné politiky a podle potřeby je také podporovala, někdy dokonce umožnila jejich kariéru. Barry Goldwater byl jedním z nich. V Las Vegas ho přivítali jak se patří. Nabídli mu ve Flamingu bezplatně apartmá, on jim za to ve svém soukromém letadle přivážel bohaté hráče. Sám prý zpočátku nechodil do kasina. Stýkal se zde s významnými muži amerického byznysu a hrál roli významného prominenta.

Barry Morris Goldwater pocházel z Phoenixu ve státě Arizona, studoval na vojenské akademii ve Stauntonu ve státě Virginie, ve třicátých letech na univerzitě v Tucsonu. Pak se stal vedoucím rodinného podniku - obchodního domu Goldwateť s Inc. Byl úspěšným byznysmenem, za války sloužil u letectva a do civilu odešel jako plukovník v záloze. Působil v arizonské národní gardě a byl zde povýšen na generála. Byl významným funkcionářem republikánské strany, v letech 1948 až 1950 pracoval na ministerstvu vnitra jako expert v oblasti problémů amerických Indiánů. V roce 1953 se stal členem Senátu Spojených států za Arizonu, kde zastával krajně pravicové stanovisko. Později se ukázalo, že mu start ke kariéře umožnila mafie.

V roce 1951 se v Las Vegas objevil seriózně vyhlížející muž středních let William Nelson. Protože byl Greenbaumův starý známý, seznámil se brzy také s Goldwate-rem. Správně odhadl, a nenechal si to pro sebe, že velmi ctižádostivý

politik z Arizony je kůň, na něhož by bylo dobře vsadit. Slíbil Barrymu Goldwaterovi podporu.

Dnes už nelze zjistit, kdy Goldwater pochopil, že pan William Nelson je pochybná existence. Ve skutečnosti se totiž jmenoval Willie Bioff, byl někdejším Al Caponovým tělesným strážcem a také rádcem. On navrhl králi chicagského podsvětí, aby se pustil do machinací s odbory, on se spojil s Georgem Brownem, společně ovládli Mezinárodní odborový svaz divadelních pracovníků IATSE a úspěšně vydíral nejen divadelní a filmové producenty, ale také kameramany, promítače, kulisáky, a získal tak milionové částky. Jak se později ukázalo, dostával ročně jen od osmi podnikatelů, na které se přišlo, víc než dva miliony dolarů. Ze zisku odevzdával polovinu mafii, jež mu zaručovala ochranu.

Policie věděla o jeho machinacích, ale nedokázala získat důkazy. Až v roce 1941 při nečekané revizi objevili pracovníci Federálního daňového úřadu doklady, které ho kompromitovaly. Předali je policii, která začala Bioffa vyslýchat, a jemu nezbylo nic jiného než se přiznat. Přitom udělal tragickou chybu. Začal „zpívat". Vyzradil jména některých komplicŭ. Není jasné, zda se to kmotrové mafie dozvěděli už tenkrát, nebo až po jeho návratu z vězení, kam ho soudce poslal na deset let.

Když se v roce 1951 vrátil, přestěhoval se do Las Vegas a pod jménem William Nelson pokračoval ve svém řemesle.

Spřátelil se s Goldwaterem, slíbil mu podporu a zasvětil ho také do triků, jež se dají provozovat pod firmou odborářských organizací. Gus Greenbaum prý dával vlivnému příteli a budoucímu senátorovi pět set dolarů měsíčního kapesného. Greenbaum to jednou opilý veřejně přiznal. Novináři blízcí konkurenci, tedy Demokratické straně, neváhali informaci využít, a to zejména po takzvané Pittsburské konvenci Republikánské strany v roce 1963, kde na nátlak politiků přátelsky nakloněných mafii zvolili senátora Goldwatera za kandidáta na prezidentský úřad proti reprezentantovi Demokratické strany L. B. Johnsonovi. Předvolební kampaň vedl Goldwater bezohledně, jak už to ve Spojených státech bývá, ostře kritizoval vnitřní i zahraniční politiku zavražděného J. F. Kennedyho i jeho nástupce v úřadě Johnsona, propagoval návrat ke studené válce, odmítal přátelské vztahy se socialistickými státy, stavěl se proti tolerančnípolitice k černému obyvatelstvu USA. Prohrál na celé čáře. Velkou většinou byl zvolen prezident Johnson.

Když mu pomáhali nahoru přátelé jako Gus Greenbaum a Willie Bioff, v jejichž společnosti se ukazoval na významných společenských podnicích v Las Vegas, zapřísahal všechny, kteří byli ochotni poslouchat, že až on bude u vesla, postará se, aby byla zrušena progresivní daň z vysokých příjmů, nedopustí zvýšení daně z příjmů intelektuálů, předpisy o luxusní dani budou novelizovány ve prospěch podnikatelů. Pak vyloupili Broncato a Tombino pokladnu ve Flamingu a policie vyšetřovala Guse Greenbauma z podezření, že dal lupiče zavraždit. Senátor Goldwater svědčil ve prospěch svého přítele. Tak poctivý a čestný muž by nikdy nebyl schopen najmout si vrahy. Greenbauma soud osvobodil pro nedostatek důkazů a zásluhu na tom měl i senátor Goldwater.

14.

Goldwaterova kariéra stoupala v roce 1958 nahoru, Greenbaumova se prudce řítila dolů. Zkušený obchodník, už zcela propadlý alkoholu a hazardu, dělal jednu chybu za druhou. Také hotel Flamingo už nevynášel jako dřív. V Las Vegas mezitím stavěli i lepší, nákladnější a moderněji koncipované hotely s kasiny, které lákaly návštěvníky „světově" inscenovanými show, v nichž vystupovali umělci věhlasných jmen za závratně vysoké honoráře. Marlene Dietrichová, která stále ještě žila z bývalé slávy hvězdy filmového plátna, dostávala například za jediný desetiminutový výstup deset tisíc dolarů.

Greenbaum chtěl problém řešit po svém. Udělal z Bioffa svého tajemníka a domníval se, že použije metod výhrůžek a vydírání jako v případě odborů. Byl to neuvážený tah. Kmotrové mafie přece věděli, kdo je pan William Nelson, a v té době už měli také přesné zprávy o tom, koho zradil policii. Bioff byl nepohodlný a Greenbaum dávno už také. Dva příslušníci podsvětí už stejně připravovali zrádci pomstu. Když je Bioff před lety udal, museli zaplatit téměř milion dolarů pokuty za zatajení daní.

Dne 4. listopadu 1958 dopoledne vyšel William Nelson-Bioff ze svého bytu a nasedl do vozu, který parkoval před domem. Ve chvíli, kdy zastrčil klíček do zámku zapalování a otočil, vybuchla nálož. Byl okamžitě mrtev. Mafie se zrádci pomstila.

Gus Greenbaum byl na slovo vzatým odborníkem a úspěšným manažerem. Alespoň do určité doby. Ne všichni podnikatelé, kteří se sjeli do Las Vegas, měli takové zkušenosti. Když dal postavit ve Flamingu další křídlo s pokoji pro hosty a rozšířil kasino, hotel vynášel obrovské zisky, stal se vzorem ostatním. Proto ho požádali bratři Benjamin a Samuel Cohenovi z Miami, aby vytáhl jejich tonoucí podnik na břeh. Oba podnikaví obchodníci si dali za deset milionů dolarů postavit hotel Riviera, zadlužili se a nebyli schopni dostat se z nesnází. Gus Greenbaum zde nastoupil jako zachránce a ředitel a zakrátko podnik vynášel stejně jako Flamingo. Doc Stacher tvrdí, že právě sem, do Riviery, angažoval Willieho Bioffa jako náměstka, a tím vyprovokoval kmotry mafie k jeho zavraždění.

Greenbaum přítele dlouho nepřežil. Hrál a pil, když neměl na vklad do rulety, vzal si pár desítek tisíc z pokladny. Kmotři brzy zpozorovali, že ani Flamingo, ani Riviera, která přešla do režie mafie, když Greenbaum bratry Cohenovy šikovně vyšachoval, nevynášejí tolik jako před půlrokem. Poslali do kasin zvědy, kteří zjistili, že si Gus Greenbaum strká část výher do vlastní kapsy. To byl jeho konec.

Pearl Rayová, správkyně domu, v němž bydlel Gus Greenbaum s manželkou, nesla 3. prosince 1958, jako ostatně každý den, nahoru poštu. Když vešla do bytu, spatřila hroznou scénu. Na posteli ležel na zkrvaveném prostěradle mrtvý Gus Greenbaum. Měl svázané ruce a policejní lékař později spočítal na jeho těle třicet šest bodných ran. Pár kroků odtud ležela jeho manželka Bess s kulkou v čele. V její tváři se zračila hrůza. Zřejmě ji před smrtí přinutili, aby se dívala na popravu svého muže. Vrahy se nepodařilo vypátrat. Na Greenbaumově pohřbu pronesl dojímavý proslov senátor Barry Goldwater. Tvrdil, že zemřel dobrý člověk, americký vlastenec a čestný obchodník.

15.

Dnešní přítomnost mafie v Las Vegas je neviditelná. Na sedm kilometrů dlouhém Stripu vyrostly desítky nových

hotelů a heren. New Frontier, Sands, Silver Slipper, Desert Inn, Stardust, Thunderbird, Tropicana patří obchodním společnostem s nic neříkajícími jmény. Skuteční majitelé svou účast tají. Jisté je, že značnou část skoupil v padesátých a šedesátých letech milionář Howard Hughes, který se v apartmá na střeše Desert Inn po celá léta skrýval před veřejností, až beze stopy zmizel docela. Podíly na podnicích mají Meyer Lánský a gangsterské klany z New Yorku, Chicaga, Miami, Detroitu či Filadelfie. Dave Berman, který si v Sing-Singu odseděl trest za únos, má také podíly z kasin, veřejné domy, mimochodem prý nejlevnější a nejkvalitnější na světě, patří Albertu C. Abramsovi a Morris Rosen, který se oženil s dcerou Bena Siegela Millicent, zřejmě po tchánovi také dědil. Moe Dalitz, Phil Kastell, Kleinman, Longie Zwillman a Doc Stacher, ale také hollywoodský herec George Raft a zpěvák Frank Sinatra jsou spolumajiteli hotelů.

Také hotel Flamingo změnil několikrát majitele. Když jsem byl v Las Vegas, prodělával svou bůhví kolikátou generálku a návštěvníci měli další senzaci. Dělníci objevili v betonovém sklepení tajnou skrýš, zazděný, dobře kamuflovaný trezor, kam si Ben Siegel přechodně ukládal své ulité peníze, než je přinesl své náročné milence Virginii Hillové, aby je utratila s jinými.

VELMI ZÁHADNÝ PŘÍPAD REŽISÉRA TAYLORA
(William Desmond Taylor)

1.

Hollywood byl už i ve dvacátých letech místem, kde se stále něco dělo. Objevovaly se zde krásné ženy, které zazářily na filmovém nebi jako hvězdy, do narychlo postavených bungalovů s bazény se stěhovali umělci, kteří jsou dodnes součástí dějin Spojených států, slézali se sem podvodníci, darebáci, zloději a mafiáni. Ani jeden den neskončil bez překvapujících událostí. V té době spatřily světlo světa, objevily se na plátnech amerických, ale brzo poté i světových kin, skvělé filmy jako Disraeli George Arlisse, Madame X Pauliny Frederickové a dodnes báječný i na našich obrazovkách uváděný snad první skutečně dokumentární film Roberta J. Flahertyho Nanook of The North, (Nanuk, člověk primitivní).

Diváci tleskali Richardu Berthelmessovi, Haroldu Lloydovi, Miltonu Sillsovi, báječné a krásné Pole Negriové, Charlesi Rayovi i Wallaci Reidovi. Jedním z nejslavnějších režisérů té doby byl William Desmond Taylor. Bydlel na předměstí Los Angeles Westlake, v jednom z nově postavených řadových domků v Bungalow-Court v Alvaradově ulici. Byl to úspěšný mladý muž, důvěryhodný a vážený, měl dobré jméno a bydlel na dobré adrese. Jeho vzdálenějšími či bližšími sousedy byli kolegové od filmu, mezi nimi i Charlie Chaplin.

2.

V pátek 2. února 1922 ho našel jeho sluha Henry Peavey mrtvého.

„Kdy jste ho našel?" zeptal se černého komorníka policejní seržant Frederick Granz.

„Ráno. Když jsem přišel do práce."

„Kolik bylo hodin?"

„Půl osmé. Já chodím vždycky ráno v půl osmé, protože taky nesu čerstvé žemle."

„Kde ležel mrtvý Taylor?"

„Odemkl jsem si dveře, a už když jsem je pootevřel, tak jsem ho viděl. Ležel na zemi na zádech, nohama ke dveřím, a přes jeho mrtvolu byla převrácena jedna z židlí."

„Co jste udělal, pane Peaveyi?"

„Vyběhl jsem ven a začal jsem křičet. Trvalo to moc dlouho, než se objevil pan Jessurum."

„Kdo je pan Jessurum?"

„Majitel bungalovů. On je tam před rokem dal postavit."

„Pracoval jste u pana režiséra Taylora celý den?" zeptal se seržant Granz.

„Chodil jsem ráno a zůstával jsem, jak bylo třeba."

„To znamená, že jste sloužil i pozdě do noci?"

„Někdy, ale ne včera. Udělal jsem večeři a zeptal jsem se pána, jestli ji můžu servírovat. Ale on ji ještě nechtěl."

„Z jakého důvodu?"

„Seděl u psacího stolu a vyplňoval přiznání k dani z příjmu. Já jsem to měl druhý den odnést na berňák."

„My jsme to daňové přiznání na psacím stole našli. Režisér Taylor měl slušný příjem. Sedmatřicet tisíc dolarů ročně, to už je něco."

„Pán byl velmi úspěšný a pilně pracoval. Byl to moc hodný pán. Nikdy mi nevynadal. I když jsem třeba rozbil skleničku od vína."

„Pan Taylor pil?"

„Jestli se ptáte, jestli chlastal nebo jestli se ožíral, tak to teda ani nápad. Nikdy jsem ho neviděl nalitého. Vypil k večeři jednu nebo dvě skleničky bílého Chardonnay. Jinak pil kafe. Bez cukru a bez skořice. Říkal tomu kafepur. A někdy zvedl jenom ruku a cvrnkl prsty a já už jsem věděl, co chce."

„V kolik hodin jste mu servíroval večeři?"

„Přesně v půl sedmé."

„Kde jedl?"

„U velkého stolu v jídelně."

Nebyl to velký bungalov. Ale režisér Taylor obýval domek sám. Jeho zařízení se vymykalo běžnému americkému průměru. Žádná sbírka pestrých kýčů, hracích strojků a obrazů, na nichž mívají největší cenu zlacené rámy. Bylo vidět, že majitel má vkus, a to v té době v Hollywoodu nebylo běžné. Regály knihovny byly plné knih, a ne atrap

prodávaných na metry. U dveří visela dvě pravá benátská zrcadla. Zajímavě komponovaný obraz připomínající Picassovo modré období a dvě nesouměrné figury tibetských mnichů. Mnohé detaily svědčily o tom, že v bungalovu bydlí ušlechtilý, vzdělaný muž s jasným životním názorem: umělec, který skutečně umí a ví.

„Jak jste vycházel s vaším pánem?" zeptal se seržant Granz.

„Byl to skvělý člověk. Přímý, ohleduplný. Měl sice rád sebe, ale taky všechny své přátele. Myslím si, že nikdy nikoho neurazil."

„Co jste dělal po večeři? Chystal jste se domů?"

„Ne, pane, protože přijela madame Mabel Normandova. Její řidič zatroubil a já jsem šel otevřít. Věděl jsem, že je to její Ford. Právě vystupovala z vozu, tak jsem ji přivítal. Ona ještě nařídila svému Šoférovi, aby vymetl vůz, protože jedla jako obyčejně cestou buráky a slupky házela na podlahu. Ale já jsem to znal. Ona měla někdy divné nápady."

„Pan Taylor na madame Normandovou čekal, nebo přijela bez ohlášení? Váš pán přece v tu chvíli ještě večeřel."

„Nevím, jak to bylo, ale když jsem v půl osmé odcházel, tak oba seděli u krbu a pili koktejl."

„Madame Normandova tedy nevečeřela."

„Ne. Jenom si poručila gin-fizz s dvěma kostkami ledu. Já jsem jenom zaslechl, že se pán s madame bavil o nějakých knížkách. On se ptal, jestli je už četla, nevím, co mu na to odpověděla, ale když jsem přinesl pití, tak se snad hovořilo o někom, kdo se jmenoval Freud nebo nějak podobně."

Záležitost s půjčenou knížkou se stala jedním z nerozluštěných tajemství případu vraždy režiséra Taylora. Policejní seržant Granz se sice už na podrobnosti nevyptával, zato to udělali novináři a jeden z nich zjistil a také to hned druhého dne, 11. února, ve svých novinách uveřejnil, že nešlo o knížku známého psychiatra Sigmunda Freuda, bůhví proč by slavná filmová herečka měla zájem o problémy psychoanalýzy, ale o román americké autorky Ethel M. Dellové s titulem Rosmundy.

„Willi mi ji den předtím poslal," řekla později při výslechu. „Měla jsem se do ní podívat, uvažoval totiž o tom, že by podle ní natočil celovečerní film."

„Jaký byl váš názor?" zeptal se seržant Granz.

„Netroufla jsem si k nápadu se vyjádřit. Ale Willi měl dobrý nos na vyhledávání námětů a přitom byl vynikající manažer. Vždycky měl dobrou náladu."

Mabel Normandova byla jednou z nejznámějších a také nejvýznamnějších hereček němého filmu. Na svého partnera se mohla spolehnout. A to nebylo ve filmové branži ani tenkrát běžné.

Mnozí se o Taylorovi vyjádřili v superlativech. Spisovatelka Adela Rogers St. Johnová, která se dobře vyznala v oblasti němého filmového průmyslu a neměla strach odsoudit špatné a vyzvednout dobré, tvrdila, že William Taylor byl velmi vyrovnanou osobností, dokázal předvídat, snad proto se ve svých rozhodnutích málokdy mýlil, což znamenalo, že vždycky odevzdal perfektní práci.

Měl totiž ještě jednu, v tomto novém oboru podnikání vzácnou vlastnost: bezbřehou fantazii používal přesně v potřebných dávkách, jen tolik kapek, kolik bylo pro stavbu příběhu únosné.

Jeho úspěšná partnerka a hlavní představitelka mnoha jeho filmů Mabel Normandova byla báječná herečka němého filmu, hezká, dynamická, s perfektním nadáním pro mimiku. Ani v soukromí se nechovala upjatě, dokázala se bavit tak živelně, že strhla i ty nejunuděnější hosty. Měla však také podivné návyky. V tehdejším tisku se o ní objevila zpráva, že při dlouhých cestách vlakem mívá v kabelce několik hodinek, na každém ciferníku místní čas amerického státu, kterým projížděla. Když přejela časovou hranici, vyhodila patřičné, nyní již nepotřebné hodinky z okna a navlékla si na zápěstí jiné, s časem posunutým o hodinu dopředu nebo dozadu. Také její služebná ale i řidič vyprávěli o jejím talentu přeměnit během několika minut perfektně uklizený byt ve shluk rozházených věcí.

3.

Případu vraždy režiséra Taylora se věnoval ve svých začátcích pozdější mistr detektivky Erle Stanley Gardner, jehož knížky vyšly po celém světě do roku 1969, kdy zemřel, v celkovém nákladu sto milionů výtisků. Právě on definoval tehdejší způsoby filmových hereček jako adekvátní době dvacátých let. Bylo prý běžné, že na sebe upozorňovaly tak naivním způsobem, jaký čtenáři tehdejších novin očekávali. Zatím ještě neplatilo pravidlo, že velká herečka by měla mít velké aféry.

„Šel jsem madame otevřít," vypověděl později komorník Henry Peavey, „vrátil jsem se ke stolu, sklidil jsem příbory a přinesl jsem koktejly a misku burských oříšků. Pak jsem se ještě při odchodu na chvíli zastavil u vozu madame Normandové a povídal jsem si s jejím řidičem. Vymetal slupky buráků. Pak jsem odešel."

Seržant Granz se ještě téhož dne vydal za Mabel Normandovou a zeptal se jí, co se toho večera v Taylorově bungalovu dělo.

„Dohromady nic. Chvíli jsme se bavili o mé příští roli. Neměla jsem moc času ani náladu na dlouhé povídání, tak jsem vstala, dopila jsem koktejl a šla jsem ke dveřím."

„V kolik hodin?"

„Asi čtvrt hodiny před osmou."

„Vyprovázel vás pan režisér k vašemu vozu?"

„Ne. Zůstal uvnitř," řekla Mabel Normandova při své první výpovědi, ale druhého dne ji opravila. Snad proto, že její řidič vypověděl něco jiného. Ten totiž tvrdil, že ji režisér doprovázel až k vozu, přitom nechal dveře bungalovu otevřené, což umožnilo případnému vrahovi, aby se v té chvíli dostal dovnitř, schoval se tam a pak režiséra Taylora zavraždil. Gardner šel v úvahách ještě dále. Napsal, že se nemohl vetřít dovnitř, protože Taylor sice Mabel Normandovou vyprovázel, ale zůstal stát na schodišti k domovním dveřím a odtud zamával herečce na rozloučenou.

Řada nově postavených bungalovu patřila E. C. Jessurumovi. Ten jako první zareagoval ráno na výkřik Taylo-rova

komorníka a zatelefonoval na policejní stanici. Toto tvrzení se stalo základem jedné z verzí vraždy.

Policisté prý přijeli za pár minut, za chvíli se na místě činu objevil i lékař. Ten zjistil, že smrt režiséra Taylora nastala ze zdravotních příčin. Došlo k vnitřnímu krvácení. Když se však objevil v bungalovu 404-B úřední ohledávač mrtvol, zjistil, že byl Taylor zastřelen dvěma kulkami vypálenými zblízka revolverem osmatřicítkou, což byl starý, již málo užívaný model. Kulka vnikla do levé části těla, přibližně ve výši lokte. Byla vypálena zespodu nahoru, zůstala pak v pravé straně týlu těsně pod kůží.

„Našli jsme mrtvého v podivné pozici," řekl později seržant Granz. „Nejdřív se zdálo, že ho vrah překvapil a střelil ho zezadu. Potom jsme však objevili několik nesrovnalostí. Tělo mrtvého leželo na zádech, jako by je tam někdo pečlivě položil. Ruce i nohy byly částečně nataženy, košile, kravata, manžety, nic z toho nebylo pomačkáno ani zašpiněno. Řekl jsem si, že nikde nebyla ani jediná markantní stopa po smrtelných křečích. Vypadalo to, jako by sem mrtvého odněkud přinesli a položili ho na koberec, na němž se nenašla ani jediná kapka krve."

To však byla jen jedna ze záhadných nesrovnalostí. Během vyšetřování odhalili policisté ještě další, stejně závažné.

4.

Režisér Taylor byl velmi známou a významnou osobností. Pohledný pětačtyřicátník se dobře oblékal, jeho vlasy, jak bylo v té době běžné, byly vždy napomádo-vané a pečlivě ulízané, s pěšinkou na levé straně. Byl považován za nejlepšího, ale i nejspolehlivějšího režiséra filmové společnosti Famous Players-Lasky, což byla dceřiná společnost filmového gigantu Paramountu, v jehož čele stál Adolph Cukor. Ten však zůstával v pozadí, přímým šéfem režiséra Taylora byl totiž Charles Eyton. Oba, ale i mnozí další, byli při dotazech policie velmi opatrní. Nedávný případ Roscoa Arbuckla Fattyho, který hodně zčeřil hladinu hollywoodské pohody, skončil jen dva dny před Taylorovou vraždou. Skandál poškodil dobrou pověst hollywoodských studií, novináři se na senzaci přiživovali, v celých Spojených státech se hovořilo i psalo o hollywoodském Augiášově chlévě, o filmech nabízejících historky manželských trojúhelníků a nemravných styků zpustlíků s lehkými holkami.

Hollywoodští filmoví podnikatelé už před časem založili zájmovou organizaci Motion Picture Directors Association. V jejím čele stál právě režisér se skvělou pověstí a značnými úspěchy, William Desmond Taylor.

Stal se jejím prezidentem. Novináři se však nevzdali pochybných úvah pro sloupky pochybných novin. Objevily se zprávy, že prezident Taylor je homosexuál, jeho černý komorník Henry Peavy je prý i jeho sexuálním partnerem. Když ho našli zavražděného, začali redaktoři podezření nafukovat a snažili se nalézt skvrny na dosud čisté pověsti Williama Desmonda Taylora. Lze říci, že to nebyla marná snaha, leccos z minulosti, ale i nedávné přítomnosti se dostalo na světlo boží.

Jedna z prvních verzí byla sice prostá, ale naivní. Taylor, v jehož bungalovu bylo na návštěvě pár jeho přátel, vyprovodil posledního z nich a vrátil se k psacímu stolu, kde měl stále ještě nedopsané blankety přiznání daně z příjmu za minulý rok. Byl zabrán do práce, že ani neslyšel, že se za jeho zády tiše otevřely dveře a dovnitř vnikl nezvaný, neznámý muž. Dlouho neváhal, namířil revolver a dvakrát vystřelil. Zasáhl Taylora zezadu do zad. Ten ještě stačil zvednout obě paže, pak ale upadl, svezl se na koberec za psacím stolem, ještě nevědomě sáhl po židli, na níž předtím seděl. Zřejmě se chtěl něčeho pevného zachytit. Tak došlo k tomu, že téměř polovina židle zůstala ležet na jeho nohách. Vrah se ještě rozhlédl, jestli náhodou nezanechal na místě činu nějakou stopu, vyhrnul si límec a tiše opustil místnost i bungalov číslo 404-B.

Není pravda, že ho nikdo neviděl. Taylor měl zvědavé sousedy.

„Bydlím v čísle 406-B," řekl Douglas MacLean seržantu Granzovi.

„Byl jste doma sám?" zeptal se policista.

„Ne. Manželka byla také doma."

„Celé jméno vaší paní manželky, prosím."

„Faith Cole MacLeanová. To ona první uslyšela nějaký zvuk podobající se výbuchu."

„V kolik to bylo?"

„Krátce po osmé. Ten večer byla totiž u nás nějaká zima, a tak jsem se po večeři sebral a šel jsem nahoru do druhého patra pro elektrická kamínka. Chystali jsme se ještě poslouchat hudbu. Moje paní dostala k narozeninám pár nových gramofonových desek."

„Takže jste ten zvuk neslyšel?"

„Ale slyšel. Byl jsem zrovna nahoře, když to prásklo, a ještě jsem si říkal, že má asi kdosi narozeniny a pouští hostům rachejtle."

„A vy jste, paní MacLeanová, toho chlapa viděla?"

„Viděla."

„Byla přece už tma."

„Většinou zhasínáme lampu nad vchodem, až když jdeme spát, a pouliční osvětlení se v noci vůbec nevypíná, tak jsem tu postavu zahlédla."

„Byl to muž?"

„Jistě."

„Jak vypadal?"

„Těžko vám to řeknu, seržante, ale myslím si, že to nebyl nikdo ze známých, kteří chodili k panu režisérovi."

„Jak to můžete tvrdit?"

„Většinu z nich znám. Jsou to lidi od filmu a většinou herci a herečky. Poznala bych, kdyby to byl někdo známý."

„Víte, seržante, moje paní je strašně zvědavá. Jak před Taylorem zastaví vůz, tak vyskočí z křesla, odhodí svetr, který právě plete, a už je za záclonou," prozradil soused MacLean.

„Já prostě mám zájem o filmové umění," snažila se zdůvodnit svou zvědavost Faith Cole MacLeanová. „Když už nebylo na co koukat, tak jsem se vrátila do křesla a odběhla jsem k oknu až ráno, když Taylorův černý komorník volal o pomoc."

MacLeanovi nebyli jediní, kdo zaslechli Peaveyovo volání. Dalším svědkem byla slavná partnerka Charlieho Chaplina Edna Purvianceová, bydlící v těsném sousedství.

„Zaslechla jste volání černošského sluhy?" zeptal se seržant.

„Vzbudilo mě. Já chodím dost pozdě spát, a tak taky ráno nevstávám s východem slunce. Kdosi venku řval, tak jsem vylezla z postele a šla jsem se podívat z okna, co se děje."

„Vy se znáte s panem režisérem?" zeptal se seržant.

„Samozřejmě. Jsme kolegové, bydlíme téměř vedle sebe. Býváme spolu dost často na pláce a Alvaradova ulice taky není bůhví jak dlouhý a široký bulvár."

„Takže jste viděla, kdo volá o pomoc."

„Slyšela a viděla. Byl zoufalý. Tak jsem na sebe hodila jen tak přes noční košili teplý plášť a běžela jsem do sousedova bungalovu. Cestou jsem si všimla, jak se v některých vilách otvírají okna, lidi byli zvědaví, co se vlastně děje. My jsme tady dosud žili v klidu a pokoji."

„Vraťme se ale ještě k onomu večeru, paní MacLeanová," řekl seržant Granz. „Vy jste tedy viděla na vlastní oči postavu nějakého muže, který opustil Taylorův bungalov. Je to tak?"

„Vyšel ze dveří, nad kterými se svítilo. Vždycky se tam večer svítí," řekla paní MacLeanová. „Když vyšel, zůstal ještě chvíli stát na verandě před schody, otočil se zase dovnitř, jako kdyby se s někým, kdo stál za dveřmi, loučil anebo mu ještě před odchodem chtěl něco říct. A smál se."

„Počkejte, madame, vy jste v přítmí a na tu vzdálenost viděla, že se ten neznámý muž směje?"

„Neřekla jsem, že se směje, ale usmíval se. To jsem viděla docela jasně. Taky jsem si všimla, jak se ten chlap vrátil ke dveřím, myslím teď vchodové dveře, a pomalu je zavřel."

„To by mělo znamenat, že je za návštěvníkem nezavřel sám majitel bungalovu pan režisér Taylor?"

„Zřejmě ho nevyprovázel."

„A vy jste ho pořád sledovala? Dívala jste se na něj z vašeho okna?"

„No. Proč ne? Já přece můžu vědět, kdo se tady kolem nás potlouká. A tenhle chlap se potloukal. To vám řeknu, že to tak vypadalo. Vůbec nespěchal, jen tam pomalu šel, jako když neví kam, a když přišel až před naše okno, protože ty dva baráky jsou vlastně spojeny, mezi náma a Taylorovýma je jen úzká ulička, tak vlastně prošel skoro kolem mne."

„Byla přece tma," namítal seržant.

„Já neříkám, že nebyla. Neříkám, že jsem toho chlapa poznala, ale bylo dost světla na to, abych zjistila, že ho neznám."

„Nemohla to třeba být žena?"

„Měl čepici staženou až k nosu, ale byl to chlap."

„Co měl na sobě?"

„Dlouhý zimník a kolem krku šálu."

„Jak vypadal ten zimník?"

„No, tak to vám asi neřeknu. Já jsem si toho kabátu moc nevšimla."

„Barva?"

„Když se mě teď vyptáváte, tak se vlastně musím přiznat, že si nejsem jista, jestli měl na sobě dlouhý zimník. Ale čepici měl určitě."

„Nemohla to tedy být i žena?" zeptal se seržant ještě jednou."

„No? Možná že mohla. Proč by si například nemohla ženská vzít na sebe mužský kabát."

Ta stopa, která zpočátku vypadala tak slibně, vlastně nebyla stopou a další výslechy také nevedly k výraznému posunu v pátrání.

Řidič Taylorova auta se jmenoval Howard Fellows. Seržant se s ním posadil do haly bungalovu, nabídl mu cigaretu a začal se ho vyptávat.

„Jel jsem do garáže. Ale nevěděl jsem proč," řekl Fellows. „Pan Taylor mi totiž před odjezdem řekl, že ho mám z garáže ještě zavolat domů."

„Myslíte, že jste ještě měl někam jet?"

„Nemám ponětí. Kdyby se chystal ještě někam jet, tak jsem přece mohl čekat před domem. Každý den parkuj u venku a někdy leje jak z konve."

„Zavolal jste mu?"

„Snažil jsem se. Telefon vyzváněl a nikdo ho nebral."

„V kolik hodin jste ho volal?"

„Přesně pět minut před osmou."

„Tak jste se dohodli?"

„Řekl mi krátce před osmou. Tak jsem volal v sedm padesát pět."

„Dovolal jste se?"

„Právě že vůbec ne. A to se mi nezdálo. Tak jsem zaparkoval, zamkl garáž a šel jsem ještě zpátky."

„Kam jste šel?"

„Do bungalovu, abych se pána zeptal, co vlastně bude. Jestli mám čekat, nebo jestli můžu jít domů."

„A co vám řekl?"

„Nic. Zřejmě nebyl doma. Zvonil jsem jako blázen, ale nikdo nepřišel otevřít."

„V kolik hodin to bylo?"
„Asi tak patnáct minut po osmé."
„Co jste měl na sobě?"
„Kabát, čepici, šálu. Proč?"
„Je možné, že vás viděla sousedka MacLeanová?"
„To není možné, seržante, to je jisté. Ta baba totiž nic jiného nedělá, než že špehuje, kdo jde dovnitř a kdo jde ven."
„Tak jste šel domů?"
„Volal jsem pana Taylora ještě dvakrát z jednoho baru a pak ještě z telefonního automatu, ale nikdo telefon nezvedl."
„Jak jste byl oblečen?"
„Byla strašná zima, tak jsem si stáhl čepici až přes uši. Musel jsem v tom vypadat jako blázen, ale byla tma. Límec jsem si vyhrnul a přes něj jsem si utáhl šálu. No, a ruce jsem si strčil do kapes."

5.

Výpovědi svědků jak kdo vypadal, nebývají spolehlivé. Každý si všimne něčeho jiného, bývají ovlivněny třeba i vkusem. Pro někoho může být čepice přes uši nápadným módním doplňkem, druhý ji považuje za bezvýznamnou pitomost. Z první části vyšetřování bylo snad nejdůležitější tvrzení MacLeanové, že ten, kdo vyšel z domovních dveří, ani nespěchal, ani se nerozhlížel, normálně je za sebou zavřel a klidně odešel.

Hned druhého dne se na policejní stanici přihlásilo několik svědků. Jistý starší pán tvrdil, že už když se stmívalo, zpozoroval, jak se v nedalekém lesíku hustým porostem prodírají dva podezřelí chlapi. Tramvaják, který měl tu noc službu na lince projíždějící jen o ulici výš, řekl, že si na zastávce Maryland Street všiml chlapa v čepici a s vyhrnutým límcem.

„Proč jste si ho všiml?" zeptal se seržant.
„Možná že jen proto, že nastupoval jediný."
„Kdy to bylo?"
„To vám můžu říct docela přesně," řekl řidič tramvaje a vytáhl z kapsy malý jízdní řád. „Touhle stanicí projíždím v 19 hodin a 54 minut a podruhé až ve 20 hodin 27 minut."
„Byl velký, nebo malý?"
„Řekl bych ani velký, ani malý, mohl mít takových metr pětasedmdesát. A byl docela dobře oblečený."
„Co znamená dobře oblečený? Měl teplý kabát?"
„Tak to nevím, ale nebyl to žádný šufták, řekl bych, že patřil k lepší společnosti."
„Byl tlustý, nebo hubený?"
„Odhadl bych ho na takových pětasedmdesát."
„Liber, nebo kilo?"
„Samozřejmě kilo. Stopětašedesát liber."
„Bylo na něm něco nápadného? Nebo všiml jste si něčeho nápadného?"
„Ne. Měl dost světlou kšiltovku. Takovou, co se nosí v létě. A vy dobře víte, jaká byla včera v noci strašná zima."

Technická skupina policejní stanice vypracovala pravděpodobný popis možného pachatele a vyvěsila oznámení ve skříňce vedle vchodu s přáním, aby se přihlásili možní svědci. Hned první muž, který vešel do přijímací místnosti policejní stanice, tvrdil, že podezřelého viděl.

„Proč si myslíte, že to byl hledaný?" zeptal se ho seržant.
„Protože se ptal na nějakou adresu."
„Co na tom bylo podezřelého?"
„Že se nejdřív zeptal na vymyšlenou adresu s vymyšleným jménem a teprve pak se zeptal na to, co zřejmě chtěl vědět: kde bydlí pan režisér Taylor."
„Co jste mu řekl?"
„Řekl jsem mu, kde bydlí a kudy se tam dostane."
„Jak vypadal?"
„Tak jako píšete támhle vedle dveří."

Na policejní stanici přijeli ještě ve stejnou chvíli dva muži a vypověděli, že se jich nějaký chlap vyptával, kde bydlí W. D. Taylor.

„Kde se vás na to vyptával?" zeptal se seržant Granz.
„U benzinové pumpy nahoře na hlavní. My jsme tam tankovali a on k nám přisel, právě když jsme zaplatili a chystali se odjet."
„Řekli jste mu to?"
„Ne. Nemám ponětí, kde bydlí nějaký Taylor."
„V kolik hodin jste byli u pumpy?"
„Asi tak v šest večer."
„Jak vypadal ten člověk? Jak byl starý?"
„Asi takových pětadvacet šestadvacet, měl na sobě tmavé šaty a světlý klobouk."
„Neměl plášť? Bylo přece dost zima."
„Ne. Plášť asi na sobě neměl."
„Měl tam někde vůz?"
„Asi jo. Proč jinak by byl u benzinové pumpy."
„Třeba jen aby se zeptal na tu adresu. Kam jste ho poslali?"
„Ukázali jsme mu cestu do Bungalow-Court, tam co jsou ty nové domky pro filmové herce. Víte, že tam bydlí i Charlie

Chaplin?"

„Jel tam?"

„Tak to vám neřeknu. My jsme jeli na opačnou stranu. Ale proč by jel jinam, když se vyptával?"

„Byl velký, malý? Hubený, nebo tlustý?"

„Spíš trochu při těle a vysoký taky moc nebyl. Asi tak jako tady můj kolega."

Další sousedka paní C. F. Reddicková sdělila telefonem službě na policejní stanici, že se v noci vzbudila někdy mezi jednou a druhou hodinou, protože zaslechla bouchnutí. Na otázku, jestli šlo o výstřel, nedokázala odpovědět. A tak její telefonát byl jenom dalším důkazem o tom, že mnohé výpovědi svědků případ spíš zamlžují, než osvětlují.

Podstatné bylo, že policie mohla s pravděpodobností hraničící s jistotou určit, že filmový režisér William Desmond Taylor byl zavražděn ve středu 1. února mezi 19.40 a 20.15. Jisté také bylo, že v tuto dobu ležela filmová herečka Mabel Normandova už na gauči s knížkou v ruce a čekala marně na Taylorovo zavolání. Bylo jí to sice divné, protože jí slíbil, že ji asi za hodinu zavolá, ale čekala dál. Nakonec si šla do ložnice lehnout a brzo usnula.

Areál nových bungalovů obývali vesměs lidé od filmu. Mnozí z nich se navzájem znali, někteří dokonce důvěrně. Jednou z nich byla královna Chaplinových filmů Edna Purvianceová, okouzlující představitelka ženských postav těch nejpopulárnějších filmů té doby.

„Ráno jsem zaslechla ono volání o pomoc, a tak jsem se šla podívat, co se děje," řekla seržantovi. „Rychle jsem se oblékla a šla jsem se podívat k Taylorovi. Našla jsem ho v louži krve. Běžela jsem zase domů k telefonu."

„Vy jste ale nezavolala k nám na policejní stanici?"

„Ne."

„Můžete mi říct proč?"

„Nevím. Prostě mě to nenapadlo. Zavolala jsem Mabel Normandové."

„Té herečce?"

„Je to moje přítelkyně."

„Mohla mít s Taylorovou smrtí něco společného?"

„Ne. Ale ona se to přece musela dozvědět nejdřív ze všech."

„Ale vy jste, madame, ani potom nezavolala na policii?"

„Řekla jsem to Charlesů Eytonovi."

„Kdo je Charles Eyton, že se to měl tak rychle dozvědět?"

„Přece Taylorův šéf. Generální ředitel Famous Players."

„Ale ani ten nás o vraždě neuvědomil. Proč?"

„To vám neřeknu. Asi ho to nenapadlo. Charles Eyton ale zavolal Adolphu Cukorovi, šéfovi Paramountu."

„Co jste udělala vy, madame, vy jste přece ještě také někomu telefonovala."

„Jistě. Mary Miles Minterové. Ale nebyla doma."

„Té herečce Minterové?" zeptal se seržant.

„Snad jste chtěl říct té nejlepší herečce Minterové? Protože Mary je nejlepší herečkou Hollywoodu. Jenže nebyla doma, a tak jsem vytočila číslo Charlotty Shelbyové, její matky. Jenže ani ona neměla ponětí, kde by její dcera mohla být, ale taky řekla, že by se to měla co nejdřív dozvědět."

„Proboha mi řekněte, proč se to všichni měli dozvědět dřív než policie, když jasně šlo o vraždu a mrtvý ještě stále ležel doma na koberci a nikdo to nevěděl?" divil se seržant Granz.

„Jak to že to nikdo nevěděl? Teď už to věděli skoro všichni, kteří to museli vědět, protože se jich to týkalo."

„Setkala se paní Shelbyová se svou dcerou, aby jí to mohla říct?" zeptal se seržant.

„Nemám ponětí, seržante, protože pak už se to všechno rozběhlo, a tak se vlastně většina z nás setkala před Taylorovým bungalovem. Ale to vy už si jistě vzpomínáte, však jsme se tam s vámi viděli."

6.

Byla to dobrá společnost slavných. Mabel Normandova bývala v tisku označována jako „svůdná siréna stříbrného plátna". Nebyla sice příliš velká, měřila jenom 165 centimetrů, což ale ve dvacátých létech bylo pro ženskou krásku dost. Měla tmavé a nádherně lesklé vlasy, laní oči, které novináři rádi označovali za uhrančivé. Byla tedy příkladně krásná, milá a byla báječnou komickou. Nikdo ji nikdy nepřistihl, že by měla Špatnou náladu. Nikdy nikoho nezarmoutila mimo platonických milenců, kteří k ní vzhlíželi jako k bohyni lásky. Takový byl Hollywood dvacátých let, takové byly tehdejší krásky, a navíc byly ještě nezvládnutelné. Mabel Normandova byla podle všech charakteristik z tehdejšího tisku ženou nadmíru vášnivou. Její milostné aféry byly nepřebernou zásobárnou pro novináře, lovce senzací i fotografy. Do historie filmu se zapsala ještě z jiného důvodu. Byla vůbec první hereckou partnerkou velkého Charlie Chaplina. Nehrála s ním dlouho, snad se nepohodli, Chaplin měl také své vrtochy a vybral si místo ní právě bývalou sekretářku Ednu Purvianceovou. Ty dvě ale na sebe nežárlily, naopak, byly to velké kamarádky.

Edna Purvianceová se stala Taylorovou sousedkou. Bungalovy v Alvaradově ulici, nazývané Bungalow-Court, nebyla žádná, nákladná sídla, ale praktické dvojdomky, dobře zařízené podle posledních technických možností. Byly však stěsnány do řad, takže všechno bylo slyšet, všechno bylo vidět, ženy, které byly zrovna doma, běhaly k oknům, aby se podívaly, kdo k sousedům přijel. Tak vznikla jakási herecká komunita a oby vatě Iky měly vždycky dost námětů k povídání, kdo s kým, kdy a jak, včera v noci anebo až do rána.

První byl na místě Činu černý komorník Henry Peavy, jako druhá jen dveřmi nahlédla do bungalovu sousedka Edna Purvianceová, pak se v Alvaradově ulici objevila náhodou projíždějící policejní hlídka, krátce poté přijel seržant Granz a zjistil, že už je v bungalovu několik lidí.

„Řekněte mi, Peavy, kdo všechno byl v tom bungalovu?" zeptal se seržant.

„Přesně vám to neřeknu, protože já jsem ani všechny neznal. Ale jako první tam snad byl pan ředitel Cukor. Možná že

to byl dokonce on, co zapálil v krbu oheň."

„Proč to udělal?"

„Byla hrozná zima, ale taky asi chtěl spálit nějaké papíry, které našel na psacím stole a v pánových zásuvkách."

„Jaké to byly papíry?"

„Jiné než ty, co jste našli na stole. To jsou vlastně listy daňového přiznání, které pán večer vyplňoval a já jsem je měl ráno odnést na berňák."

„Myslíte si, že pan ředitel Cukor pálil ty papíry proto, aby mu chytla polena, anebo snad z jiného důvodu?"

„Zatápěli jsme vždycky novinami a třísky tam taky byly připraveny."

„Nevíte, jaké to byly papíry, které pálil?"

„Ne, seržante, nebyl jsem u toho."

„Odešel jste do jiné místnosti ještě předtím, než přijela policie?"

„Pomáhal jsem panu Eytonovi s flaškama. Nosili jsme whisky dozadu do garáže, aby ty flašky nebyly tak na očích."

„Byla to pašovaná whisky?"

„Asi jo. Já ani jinou neznám."

„Mívali jste v domě zásoby alkoholu?"

„Pár flašek. Někdy víc a někdy míň. Ale bůhvíjaké zásoby jsme nikdy neměli."

„Co však hledala tak horečně v psacím stole a ve skříních Mabel Normandova?"

„Pravděpodobně dopisy," řekl Peavy.

Mabel Normandova neměla s novináři dobré zkušenosti. Hned při prvním výslechu řekla, že chtěla najít milostné dopisy, které psala režiséru Taylorovi.

„Byly tak kompromitující?" zeptal se seržant.

„Byly to milostné dopisy, plné vyznání lásky, a rozhodně nebyly určeny pro nepovolané čtenáře. Vy jste policista, pane Granzi, sám dobře víte, co dokážou novináři. Snaží se ze všeho udělat prvotřídní senzaci. I za cenu, že si něco vymyslí."

„Stejně se jich ale nezbavíte. Budou vás otravovat ve dne v noci a nakonec z vás stejně aspoň něco vymáčknou."

Seržant Granz měl pravdu. Už v nedělním vydání, 5. února, se objevil v novinách rozhovor s Mabel Normandovou, v němž prohlásila:

„Hledala jsem v Taylorově bytě dopisy a doufala jsem, že je najdu dřív, než se dostanou do nepovolaných rukou. Přiznávám to proto, aby nedošlo ke zbytečným nedorozuměním a aby se případně nestaly falešnými důkazy."

O dva dny později musela své prohlášení doplnit svědectvím, které potvrzovalo její předešlé obavy: „V tisku se objevilo tvrzení, že jsem vnikla v sobotu do Taylorova domu, abych se zmocnila svých dopisů. Toto tvrzení není pravdivé. Vešla jsem do bungalovu za přítomnosti policistů a na jejich prosbu, v jejich doprovodu a z docela jiného důvodu. Požádali mne, abych jim ukázala místa, jak a kde stál nábytek Taylorovy pracovny, když jsem ji toho večera opustila. Kde stály židle, kde byly klubovky a servírovací stolek. Moje svědectví mělo jediný účel: zjistit, co všechno se změnilo v pokoji po vraždě, případně během ní."

Erle Stanley Gardner později napsal, že herečka požádala policisty o svolení, a nikdo neměl nic proti tomu, aby si milostné dopisy odnesla, i když si nepamatovala, kterému z policistů o ně řekla a kde je hledala. Je však pravděpodobné, že se přitom dostala i do horního patra bungalovu a hledala v Taylorově ložnici, případně v jeho toaletním stolku. Dopisy však ani tam nenašla. A tak se v tisku zase objevily spekulace, že se kompromitujícího materiálu zmocnil někdo z šéfů hollywoodského filmového průmyslu, a to hned z několika důvodů.

Milostné dopisy tak známé herečky měly značnou cenu. Někdo je mohl zneužít k vydírání, jiný z nich mohl vytlouci kapitál jejich uveřejněním. Rozhodně šlo o značný majetek. Ale stále ještě platila úvaha, že vrah neukradl nic. Na Taylorově prsteníku zůstal velmi drahý prsten s několikakarátovým diamantovým solitérem, z psacího stolu se neztratilo nic, v zásuvce bylo dost peněz, kterých si vrah vůbec nevšiml. A tak vyšetřovatel státního žalobce Frank Bryson, který v této fázi převzal případ, došel k názoru, že nešlo o loupežné přepadení.

Jaký však tedy mohl být motiv k vraždě?

Nikdo na tuto otázku neznal odpověď. Jen Frank Bryson, podle článku Examineru z 9. února 1922, řekl redaktorovi listu, že je snad možná jen jediná odpověď. Hned po vraždě, možná ještě než přijela policejní skupina a možná i dřív, než se v bungalovu objevili oba ředitelé filmových společností, někdo bungalov nepozorovaně navštívil a sebral veškeré kompromitující písemnosti, které by mohly vést k dopadení vraha.

Hned druhého dne však vyšetřovatel oznámil místním novinám, že všechny dopisy, které byly dobře ukryty a opatřeny dvojitými zámky, našel.

O den později, v sobotu, se k nálezu dopisů vyjádřila i Mabel Normandová a oznámila, že dá souhlas k jejich případnému zveřejnění, aby se vyhnula podezření, že jsou kompromitující. Aféra s milostnými dopisy ještě neskončila. Vyjádřil se k ní i oblastní státní žalobce Thomas Lee Woolwine, který mezitím vyšetřování případu převzal.

„Ty milostné dopisy neobsahují nic, co by mohlo pomoci k vyšetření vraždy režiséra Taylora. Podle jednoho z mých podřízených nejde o vášnivé popisy milování, jak si mnozí až do této doby představovali. Tak jsme je 14. února odevzdali pisatelce."

Zdálo se, že záhada byla konečně vysvětlena, ale novináři se přece jen ještě dočkali další senzace, hodné bulvárních plátků krmících čtenáře hollywoodskými drby.

Seržant Granz totiž objevil, zase se značným a nelogickým zpožděním, novinářskou lahůdku a samozřejmě že se s nálezem hned svěřil jeďnomu z reportérů, číhajících stále ještě kolem Taylorova bungalovu.

„Našel jsem pornografickou knihu," řekl.

„Kde jste ji našel?" zeptal se redaktor Examineru.

„V jednom z šuplíků psacího stolu."
„Vy jste je přece už týden předtím vyprázdnili a všechny věci v nich uschované prohlédli."
„To je sice pravda, ale tato knížka nám nějak nepadla do ruky."
„Chcete říci, že jste si jí nevšimli?"
„Já jsem ji nyní videi poprvé. A taky jsem ji měl poprvé v rukou."
„Jaká to byla kniha?"
„Jmenovala se Bílá skvrna."
„Kdo ji napsal?"
„To nevím, protože to tam nebylo napsáno. Nebyla taky tištěna, ale napsána na stroji."
„Takže nebyla ještě publikována?"
„Zřejmě ne."
„A čím tedy byla tak pozoruhodná?"
„Zaprvé náramně hezky voněla. To znamená, že ji měla schovánu v toaletním stolku v horní koupelně žena. A celá byla napsána na růžovém papíru."
„O čem byla ta kniha?"
„Byl to deníček. Ale o obsah té knížky totiž vůbec nejde. Když jsem ji vzal opatrně do ruky a rozevřel ji, vypadl z ní navoněný dopis a na něm jenom pár slov."
„Pamatujete si text?"
„To není žádný kumšt: Drahoušku, miluju Tě, miluju, miluju. Až do smrti Tvoje Mary."
„Víte, kdo je ta Mary?"
„Jo. Podívejte se na tuto značku," řekl seržant a ukázal obálku s plasticky vyraženým znakem. Bylo to velké M vkreslené do obrázku siluety motýla.
„Jo, tak tohle zná každý vzdělaný člověk. Mary Miles Minterová je má na pečetním prstenu, na řetízku na krku, je to prostě její firemní značka, jako má například Ford onen modrý oválný medailon se jménem FORD uprostřed. Herečka měla M. M. M. v kontuře motýla."
Mary Miles Minterová byla miláčkem filmových diváků. Rozhodně patřila v té době mezi prvořadé hollywoodské hvězdy, byla snad ještě hezčí a populárnější než tehdy velmi slavná Mary Pickfordová. Měla krásné dlouhé kudrnaté vlasy, okouzlující úsměv a dobře modulovaný hlas. Uměla tančit a dobře zpívala. Bylo jí teprve dvacet, ale začala se objevovat ve vedlejších rolích už v šestnácti. A dlouho si dokázala udržet pověst puberťačky, která by se ráda zbavila svého panenství, a tak hrávala role stydlivých panen.
Svou lásku ke staršímu Taylorovi dlouho skrývala. Scházeli se tajně, ale stále častěji, vymýšleli si nejnemožnější skrýše, jezdili dlouhé kilometry do motelů, protože byli přesvědčeni o tom, že je tamější recepční nepozná. Napsala svému milenci spoustu dopisů a všechny se podobaly výkřiku zamilované ženy: Miluju Tě, moc Tě miluju!
Tak dlouho se se svou láskou skrývali, až jim to nebylo nic platné. William Desmond byl zavražděn, Mary Miles Minterová z neznámých důvodů počkala až do 14. srpna 1923, než se odhodlala přiznat se veřejně ke své lásce.
„V době, kdy byl Willie zavražděn, jsme byli zasnoubeni."
„No, ale proč jste to, paní Minterová, neřekla hned?" zeptal se detektiv Frank Bryson.
„Nepovažovala jsem to za důležité."
„Ale ono to důležité je. Váš, řekněme tomu milostný vztah může v tom složitém případu zahrát značnou roli."
„Ano. Právě proto."
„Já vám nerozumím, paní Minterová."
„To vidím."
„Čekal bych od vás, že budete s námi spolupracovat."
„Ráda to udělám, až přivedete vraha."
„Bylo by dobré a záslužné, kdybyste nám v tom pomáhala. **
„Ráda to udělám, až bude k tomu vhodná doba."
7.
Policie neměla štěstí, anebo nepracovala dobře. Případ se táhl do nekonečna a výpovědi dalších svědků sice přinesly nové, ale ne převratné poznatky. Vyšetřovatel ze státního zastupitelství Frank Bryson se ještě vracel k některým novým zjištěním. Podle telefonního účtu telefonoval Taylor někdy kolem šesté hodiny večer do bytu Mabel Normandové na West Seventh Street. Telefon zvedla služebná Mamie Owensová, a tak se jí zeptal:
„Vaše paní nebyla přece v tu dobu doma. Co jste řekla panu Taylorovi?"
„Řekla jsem mu, že paní jela do města nakupovat," vypověděla služebná Mamie Owensová, „a pan Taylor nechal milostpaní vzkaz, že má u něj připraveny dvě knížky, ať si pro ně přijede anebo si pro ně pošle."
„Vyřídila jste vzkaz vaší paní?"
„Vyřídila."
„Kdy?"
„Snad za pět minut poté. Ona totiž zase volala."
„Co na to řekla?"
„Že jede ještě dolů do města, kde se chce podívat na nový film Harolda Lloyda. A taky jsem jí vyřídila vzkaz ze studia, že má být hned ráno na natáčení v kostýmu a nalíčená, že je nutné, aby tam byla včas."
„To bylo všechno, o čem jste s ní mluvila?"
„Ona mi řekla, že tedy na toho Harolda Lloyda nepůjde, protože by to všechno nestačila, že se ještě krátce zastaví u Taylora, potom hned pojede domů."

Mabel Normandova přijela před vchod do Taylorova bungalovu.

„Šla jsem potom po schodech ke dveřím a slyšela jsem, že Taylor s někým telefonuje," vypověděla při výslechu. „Tak jsem chvíli čekala, nechtěla jsem ho vyrušit, a teprve za chvíli jsem zazvonila."

„Kdo vám přišel otevřít?"

„Sluha."

„Kde byl v tu chvíli pan Taylor?"

„Slyšela jsem ho ještě, že telefonuje z pracovny."

„Jak se k vám choval, když jste se sešli?"

„Jako vždycky, hezky. Byl milý. Nabídl mi ještě koktejl, a než jej Peavey namíchal, tak šel ke stolu, bral do ruky jakési šeky, zapisoval si jejich čísla a strašně se zlobil."

„Řekl vám proč?"

„Protože ty šeky byly padělané. Řekl, že jsou falešné, že je vystavil ten zatracenej darebák Sands, že je to zloděj a že mu pořádně zatopí."

„Jak poznal, že byly šeky padělané?"

„Podle písma."

„On znal písmo toho Sandse?"

„Jasně. Dost dlouho spolu bydleli v jednom bungalovu."

„Byly to tedy padělky?"

„Jistě. Taky říkal, že jsou to perfektní padělky, že jsou od pravých k nepoznání. Ten zatracenej Sands se v tom řemesle vyzná."

8.

Obě ženy, s kterými se Taylor v poslední době stýkal, byly podezřelé a těžko říci, která víc a která méně. Mabeliny dopisy byly totiž nalezeny zastrčené v jedné z Taylorových holínek, ale vyšetřovatelé se touto skutečností dosud nepochlubili. Novináři ale také nezaháleli, a tak se pomalu objevoval jiný portrét slavného režiséra, s každou další podrobností se vyšetřovatelé víc přikláněli k motivu vraždy ze žárlivosti. Taylor byl velkým sukničkářem a kdejaká mladá a hezká hvězdička se ocitla v jeho posteli. Mezi hollywoodskými herci to však bylo běžné, a tak nové milostné zápletky už nikoho nevzrušovaly. Až na jeden případ.

Jmenovala se Zelda Crosbyová, byla mladá, hezká, schopná. Pracovala pro filmovou společnost Famous Players-Lasky a krátce po Taylorově smrti spáchala sebevraždu. Nikdo to nečekal, protože nikdo o jejich milostném poměru nevěděl a Zelda Crosbyová byla trochu stranou od bouřlivého dění kolem výroby filmů.

William Desmond Taylor se objevil v Hollywoodu v pravý čas. V té době se totiž rodil velký film. Na rozdíl od mnoha dalších se choval jako zkušený gentleman a taky z počátku podobné role hrál. Nejdřív se objevil v malých rolích filmů D. W. Griffitha, hned poté i slavného Cecila B. de Millea a krátce poté už nehrál, ale režíroval. Kdo měl štěstí, mohl v Hollywoodu pionýrských let vyrůst přes noc ve filmovou hvězdu nebo slavného režiséra. Taylor chytil štěstí oběma rukama, podepsal smlouvu s producentem Cukorem a režíroval filmy, a nebylo jich málo, s budoucí hvězdou Mary Pickfordovou. Všechny byly dobré a úspěšné. Reklamní agenti společně s novináři udržovali zájem o soukromí hvězd. Tak se o Mary Pickfordové tvrdilo, že je nejen mladičká, ale je i pannou. Přestože byla manželkou Owena Moora a byla stálou milenkou Douglase Fairbankse staršího. Její manžel byl nešťastný, začal pít a bral drogy, ale mlčel. Dobře věděl, že si nemůže dovolit protestovat.

Režisér filmů stál stranou zájmu filmových fandů a fanynek, což byla zejména pro velmi seriózně vyhlížejícího Taylora výhoda. Ale nezahálel.

V roce 1920 se stal šéfrežisérem nové Cukorovy filmové společnosti, v níž byla však pro hlavní ženské role naplánována Mary Miles Minterová. Mary Pickfordová se zase dala dohromady s Fairbanksem, Charlie Chaplinem a D. W. Griffithem.

Ať už se jména firem změnila nebo ne, filmy se točily a dobře prodávaly, filmové hvězdy se bavily, chodily z jednoho večírku na druhý. Všude se pilo a všude měli dost pašované whisky. Bylo běžné šňupnout si špetku kokainu, protože takový způsob života byl vyčerpávající.

I potom, když se vládním nařízením stal prodej omamných jedů trestným, v Hollywoodu měli vždycky dost injekcí i pilulek pro každého, kdo potřeboval nabrat novou sílu pro natáčení či pro milování. Proto se po zprávě o vraždě sešla v jeho bungalovu parta zasvěcených, kteří zametli stopy po zakázaném ovoci.

„Věděli jsme o zásobách uložených u Taylora," prozradil později detektiv Bryson, „jenže jsme přišli pozdě. Ať už vyhlásila poplach krásná Mabel Normandova či ještě snad hezčí Mary Miles Minterová, udělaly to s náskokem dostatečným pro čisté vymetení Augiášova chléva."

„Vy jste se pak už vzdali?" zeptal se reportér Los Angeles Examineru státního žalobce Thomase Lee Woolwina.

„My jsme se samozřejmě nevzdali. Do té doby jsme však od policie nedostali jedinou stopu, kterou bychom mohli sledovat s nějakým výsledkem."

„Měli jste přece vražednou zbraň."

„Běžnou, starou, bez registračního čísla, takovou, které se prodávají na každém rohu na kila. Nebyly nám nic platné ani milostné dopisy, ani skutečnost, že zavražděný měl v kapse asi dva tisíce dolarů, že mu vrah neukradl ani drahé hodinky, ani prsten s několikakarátovým briliantem."

„A co popisy svědků?"

„Vždyť jste to četl ve všech novinách. Měl na hlavě čepicí, měl vyhrnutý límec, nebo ne? Co s tím chcete dělat. A nakonec vám řeknu ještě jednu novinku, která se nám jevila jako bomba. Detektivové, kteří provedli domovní prohlídku a současně i prohlídku mrtvého, našli na jeho tmavých šatech několik dlouhých vlasů. Mysleli si, že mají v ruce

bůhvíjaký důkaz, tak je podrobili srovnávací analýze."

„A co se prokázalo, pane Woolwine?"

„Že patří Mary Miles Minterové, ta přece měla onu pověstnou hřívu nebo jak jste její vlasy v novinách popisovali."

„To ale přece byla stopa. To znamená, že s ním toho večera byla."

„Ano. Byla. Ale ona se s tím přece nijak netajila. Taylor byl blázen do ženských. V té době udržoval styky nejméně se čtyřmi. A všechny ho zbožňovaly. Už také proto, že všechny byly narkomanky a u něj bylo vždycky dost onoho veselého prášku, bez něhož už nedokázaly žít.

V květnu 1936 se policejní kapitán Winn rozhodl prozradit ještě jedno kuriózní tajemství případu vraždy Williama Desmonda Taylora, i když zdaleka ne poslední.

„Byl jsem tenkrát při tom, když jsme s technickou skupinou dělali zevrubnou prohlídku Taylorova bungalovu," řekl jednomu z novinářů, kteří o případu před lety psali. „Našli jsme tam všelijaké věci, které jsme nesměli publikovat."

„Kdo vám to zakázal?"

„Nikdo."

„Čeho jste se tedy báli? Nebo koho?"

„V té době se Hollywood stal středem zájmu. Celý svět ten zázrak zrození filmu a filmového průmyslu pečlivě a s velkým zájmem sledoval. Jen si vzpomeňte, George Arliss natočil senzační film o britském ministerském předsedovi Disraelim, jehož jméno tvořilo titul filmu. Paulina Fredericková natočila Madame X a Robert Flaherty přišel s vůbec prvním dokumentárním filmem Nanuk. Promítaly se filmy jako The Sheik, Tolable David, The Covered Wagon. Objevila se jména Norma Shearerová, švédská kráska Greta Garbo a hned za nimi Póla Negri, Charles Ray a Milton Sills."

„To víme, nebo jsme to věděli a zapomněli, ale copak jste tenkrát skutečně nenašli jedinou stopu, která by vedla k vrahovi?"

„Ne. Zato jsme objevili v prádelníku režiséra Taylora zvláštní a na klíč uzamčenou skříňku, v níž byla sbírka dámských kalhotek. Některé měly vyšité monogramy, na jiných byly připevněny lístky se jménem a datem, kdy a komu byly ty kalhotky svlečeny."

„Proč jste to tenkrát tajili?"

„Protože by to stejně k ničemu nevedlo." „Jak to že ne? Lidi by se byli dozvěděli, že ten seriózní fešák, kterého kdosi zákeřně zavraždil, nebyl žádný hodný, solidní a charakterní pán. On jen takovou roli hrál. A hrál ji dobře. Lidi mu při každé premiéře, když vyšel na jeviště biografu, tleskali."

9.

Případ vraždy slavného režiséra Taylora zůstal otevřený. Policisté nenašli vraha, dokonce nenašli ani stopu, která by k němu mohla vést. Především scházel motiv. Dohady o žárlivosti, Taylorových homosexuálních sklonech, o možných soupeřkách v lásce ke stejnému milenci nevedly nikam. Tak se na podivný a v každém případě záhadný případ pomalu zapomínalo. Trvalo desítky let, než se vůbec podařilo vyšetřit, kdo vlastně byl ten slavný hollywoodský režisér.

William Desmond Taylor nebyl Williamem Desmondem Taylorem. Ve skutečnosti se jmenoval William Cunningham Deane-Tanner. Narodil se v roce 1877 v irském County Corku. Jeho otec byl důstojníkem britské armády a chtěl, aby jeho syn pokračoval v rodinné tradici. Bill však mířil jinam. Už ve školních létech se zajímal o divadlo, chtěl se stát hercem. Otec mu však nařídil, aby šel k odvodu. Bill měl štěstí. Nevzali ho, protože nosil brýle, a možná také proto, že tuto svou tělesnou vadu dokázal náležité zdůraznit. Byla to jeho první herecká a nutno dodat že úspěšná zkouška. Když mu bylo osmnáct, přidal se k jakési herecké společnosti a stal se prozatím jen manažerem.

Jeho otec byl však neústupný. Nejdřív syna přemlouval, aby se věnoval nějaké seriózní, slušně zaplacené práci a nekoukal po herečkách. A do života i plánů svého syna zasáhl nečekaně a velkoryse. Koupil mu kdesi ve Spojených státech ranč a poslal ho do Nového světa, aby ukázal, co dovede. Ranč byl nedaleko tehdejší osady Harper v Kansasu, dnes je tam sice Národní park, ale v době, kdy se do dřevěné chaty nastěhoval Bill, tam dávaly lišky dobrou noc. Dvacetiletý pionýr se dva roky snažil chovat krávy a ovce a prodávat jejich vlnu, pak se však vzbouřil proti otcově rozhodnutí, ranč prodal prvnímu chlapovi, který o něj projevil zájem, a rozhodl se, že půjde k divadlu.

„Nepodařilo se mu to," řekl profesor Parks z Pensylvánské univerzity, který se později snažil dokreslit životopis režiséra Taylora. „Nezískali jsme, a po tolika letech jsem to ani nečekal, bůhvíjaké informace o jeho dalším životě, ale kdosi nám na dotaz odpověděl, že se Bill nedostal k divadlu a prodával anglické starožitnosti v malém krámku uprostřed New Yorku."

„Jak by se rančer dostal ke starožitnostem? Copak se v tom oboru mohl vyznat?"

„Jestli mohl nebo nemohl, to jsme nezjistili. Víme však, že se tím nějaký čas živil. A zřejmě docela slušně. Protože se po dvou letech oženil s dcerou zámožného manažera. Jmenovala se Ethel."

„V kterém roce to bylo?"

„Možná 1903. Protože v tomto roce se stal prezidentem nebo možná viceprezidentem newyorské organizace obchodníků se starožitnostmi. Bylo mu šestadvacet. To už měli dceru. Jmenovala se Ethel."

„To znamená, že vydělával dost peněz."

„Určitě. Mladí manželé se totiž nastěhovali do Larchmontu, což bylo v té době newyorské předměstí boháčů."

„To všechno ale má daleko k filmu."

„V té době se Bill věnoval jedině svým obchodům. Až do října 1908."

V pátek 23. října 1908 odešel pan Deane-Tanner v poledne ze své kanceláře a všichni předpokládali, že se jde, jako ostatně každý den v tuto dobu, najíst. Odešel jen tak s rukama v kapsách a už se nevrátil. Nikdy se nevrátil. Ani ke své rodině, ani do svého obchodu se starožitnostmi. Příští den zatelefonoval z jakéhosi hotelu, aby mu poslali nějaké věci a peníze.

William Cunningham Deane-Tanner byl bohatý muž. Jeho roční příjmy se odhadovaly na nejméně pětadvacet tisíc

dolarů, a to byla v té době, kdy se dokonce ještě neplatila žádná daň z příjmu, značná částka.

Po stopách zmizelého se až na jaře 1936 vydal kapitán Winn a dozvěděl se neuvěřitelné věci.

„Tenkrát se objevil ještě jednou. A sice na podzimním dostihu Vanderbilt Cupu v New Yorku. Krátce poté prý zatelefonoval z nějakého hotelu do své kanceláře a nařídil své sekretářce, aby mu poslala pět set dolarů a nějaké šaty."

„A nic jiného?" zeptal se reportér Marshall ze The Globe.

„Ne. A už se také nikdy neozval."

„Byl to přece bohatý člověk. Měl dobře zavedenou firmu, která mu vynášela slušný zisk, měl krásnou a příjemnou ženu, já jsem s ní mluvil, a jeho dcera Ethel je také hezounká slečna."

„Prostě zmizel, jako když se vypaří."

„Tak já to takhle, když dovolíte, kapitáne Winne, napíšu."

Záhada zmizení bohatého, chytrého a úspěšného muže pokračovala. Jednou se objevila zpráva v novinách, že ho kdosi potkal ve zlatokopeckém táboře na Aljašce. Ta zpráva nebyla ani ověřená, ani logická. Co by mohl William Dean-Tanner hledat mezi zlatokopy? Kde tedy žil a co dělal až do roku 1917, kdy se pravděpodobně objevil v Hollywoodu a pod novým jménem jako William Desmond Taylor odstartoval svoji novou kariéru, velmi úspěšnou a velmi záviděníhodnou?

10.

William Dean-Tanner měl bratra Dennise. Není známo, co dělal, jestli byl úspěšný, nebo ne, jisté však je, že se po svém starším bratrovi opičil. Také on totiž v roce 1912 bez důvodů a bez rozloučení zmizel a zanechal po sobě zoufalou manželku a dvě krásné děti. Také po něm se slehla zem, nikdo netušil, kam mohl odjet a proč.

Manželka Billova bratra pár měsíců čekala, jestli se její ztracený manžel objeví. Pak šla na policii, ohlásila jeho dlouhou nepřítomnost a dala se s ním rozvést.

Potom však došlo k další překvapivé náhodě, o níž se později dozvěděl i vyšetřovatel kapitán Winn.

„Jak jste objevila svého švagra, paní Tannerová?" zeptal se.

„Já jsem se po rozvodu přestěhovala s dětmi do jižní Kalifornie."

„Měla jste k tomu důvod?"

„Jistě. Chtěla jsem na všechno zapomenout a začít nový život."

„V té době jste už byla rozvedená."

„Dokonce delší dobu. Jednou jsem šla do biografu na jakýsi v novinách velice vychvalovaný film. Musím říct, že mne velmi zaujal."

„Nevzpomenete si na jeho titul?"

„Ne, to už si opravdu nepamatuju. Vím ale určitě, že se mi ten film velice líbil. Ale najednou jsem se zarazila, nevěděla jsem, co si mám myslet, sotva jsem mohla dýchat. Na stříbrném plátně se totiž objevil v hlavní roli můj zmizelý švagr Bill."

„Byla jste si jista, že je to on?"

„Proboha, přece jsem ho znala. Byl to on."

„William Desmond Taylor, bratr vašeho zmizelého manžela?"

„Ano. Byl to on."

„Překvapilo vás to?"

„Promiňte, kapitáne, ale to je hloupá otázka. Samozřejmě že mě to překvapilo, ale ještě víc mne snad překvapilo, co se stalo potom."

„Hlásila jste to policii?"

„Ne. Zatelefonovala jsem to hned jeho manželce, tedy mé švagrové."

„Co jste jí řekla?"

„Že její Bill hraje ve filmu, že je úspěšným režisérem, že žije pod jménem William Desmond Taylor."

„Jak na to sdělení vaše švagrová reagovala?"

„Myslela jsem, že omdlím. Řekla mi, že to dávno ví. Přiznala se, že její manžel žije pod jiným jménem v Hollywoodu, že je velice známou filmovou osobností, že se pohybuje mezi herečkami."

„Co vám ještě řekla?"

„No a co? odsekla, jako by se jí to netýkalo."

„Třeba už taky žila s někým jiným. Rozvedla se se svým manželem?"

„Já to vlastně ani nevím. Já jsem se jí na to nikdy nezeptala. Já jsem si vlastně myslela, že je to samozřejmé, když zmizel."

Manželka se za svým Billym nevydala, přesto že věděla, kde žije a možná i jak žije. Do Hollywoodu se vypravila její rozčilená švagrová. Počkala si před hlavní bránou hollywoodských filmových ateliérů. Když vyjel k vrátnici Taylorův vůz a zastavil na chvilku před závorou, skočila k oknu, strčila dovnitř hlavu a vykřikla:

„Já dobře vím, kdo jste, pane. Vy nejste William Desmond Taylor, vy jste William Cunningham Dean-Tanner, co utekl z domu od své rodiny. Styďte se, Bille!"

„Je mi velmi líto, madame," řekl dobře oblečený, pečlivě učesaný muž, „musela jste se zmýlit. Spletla jste si mě s někým. Uklidněte se, prosím, možná že se někomu podobám."

Nepřiznal se a švagrová se vrátila domů s nepořízenou, ale epizoda ještě neskončila. O několik let později, když se Taylorova švagrová dostala do nemocnice, tak jí kdosi pravidelně posílal dost značnou částku jako rentu. Všechny bankovní příkazy však byly anonymní. Taylorova švagrová však byla přesvědčená, že je posílá právě režisér Taylor, přicházely totiž od jisté hollywoodské banky.

„A víte, kapitáne Winne, proč jsem si tak jista, že ty peníze mi posílal Bill?"

„Měl dobré srdce a dost peněz."

„To taky, ale ty příspěvky, které mne držely až do té doby nad vodou, už po jeho zavraždění nepřišly."

11.

Další překvapení se objevilo už v roce 1921. Odhalil je soukromý detektiv a jeden z prvních amerických autorů detektivních povídek Arthur B. Reeve.

„Podařilo se mi totiž zjistit," prohlásil policejnímu kapitánovi Winnovi, „že v roce 1921 bydlel v bungalovu režiséra Taylora jakýsi muž, který si říkal Edward F. Sands."

„Z jakého důvodu tam bydlel?" zeptal se kapitán Winn.

„Dlouho to nebylo jasné. Někdo říkal, že je to režisérův nový řidič."

„A býval za volantem?"

„Vždycky. William Desmond Taylor málokdy řídil svůj vůz sám."

„Vědělo se o něm něco? Odkud přišel ten Sands, co dělal předtím?"

„Sloužil prý na vojně, ale to snad každý zdravý kluk, ale zastával zřejmě i roli Taylorova sluhy. Kdoví jestli dokonce nevařil, protože kuchařku režisér neměl. A mezi sousedy se začalo povídat, že Sands není jeho pravé jméno."

„Jak na to ti sousedé přišli?"

„Řekl jim to někdo, kdo se Sandsem sloužil u námořní pěchoty. Na té vojně se prý jmenoval jinak."

„Dobře, pane Reeve, ale co tedy bylo na jeho přítomnosti v domě podezřelého?"

„Že prý moc věděl. Byl při tom, když měl pán domu společnost, věděl o zásobách whisky ve sklepě bungalovu, znal ženy, které do vily chodily, a měl prý svazek mnoha klíčů, který tenkrát policisté z místní stanice v bungalovu našli, vzali je s sebou, ale nikdo se nikdy nedozvěděl, k jakým zámkům patří."

„Ukázali je třeba Mabel Normandové? Ta se přece v bimgalovu dobře vyznala?"

„Ukázali a řekla, že nemá ponětí, od čeho by mohly být."

„Přece snad nezamykali uvnitř jednotlivé dveře?"

„A co když zamykali?"

„Prosím vás proč?

„Protože měli co zamykat a měli co skrývat."

„Před známými?"

„Právě před těmi."

„Chodilo k Taylorovi hodně hostů?"

„Zdá se, že hodně. Skoro denně tam někdo byl na návštěvě."

„Byly to ženy?"

„Většinou. A právě tady by mohl být klíč k tomu, co se později přihodilo. Ten Sands měl zřejmě důvod k nějakému podezření a chtěl si cosi ověřit."

„Jaký by k tomu měl vlastně důvod? Podezříval svého zaměstnavatele jen tak sám pro sebe?"

„Jen tak sám pro sebe. Protože byl zvědavý, měl dost času hrát si na detektiva a možná že k tomu mohl mít ještě i jiný, docela soukromý důvod."

„Tak ven s tím tajemstvím, pane Reeve."

„On se prý komusi svěřil, že v prádelníku Billa Taylora je růžová hedvábná noční košile a chtěl zjistit, komu patří."

„Proč mu na tom záleželo?"

„Ten důvod se objeví později. On prostě každý den večer tu růžovou navoněnou noční košili v přihrádce pánova prádelníku jistým způsobem složil a druhého dne mohl zjistit, jestli se s ní v noci něco dělo."

„Jestli si ji nějaká holka oblékla?"

„Jo."

„No, ale co s tím? Proč to vůbec chtěl zjistit?"

„To se nikdo nikdy nedozvěděl, protože ten Sands totiž zanedlouho zmizel."

„Tak i on zmizel? Za jakých okolností a proč?"

„Proč zmizel, to se nepodařilo zjistit. Ale dozvěděl jsem se, kdy zmizel. Režisér Taylor totiž jel na nějaký čas pracovně do Evropy, a tak zůstal Sands v bungalovu sám. Když se však režisér Taylor po dvou či třech týdnech vrátil, našel bungalov prázdný, Edward F. Sands zmizel a s ním i všechny jeho věci. Ale Taylor zjistil ještě i jiné, a to dost závažné nesrovnalosti. Podařilo se mi zjistit," řekl Arthur B. Reeve kapitánu Winnovi, „že režisér Taylor přišel na Silvestra 31. prosince dopoledne do banky a vybral si ze svého konta dva tisíce pět set dolarů."

„V které bance měl běžný účet?"

„First National Bank."

„Zjistili jste, k čemu ty peníze potřeboval?"

„Právě že ne. Při rozhovorech s možnými svědky jsme se sice dozvěděli, že snad chtěl koupit za velmi výhodnou cenu prsten se zvlášť velkým briliantem, aleje to jen úvaha."

„Za ty peníze by opravdu dostal pěkný kámen. Ale proč by si na to vybíral peníze, mohl šperk přece rovnou zaplatit šekem."

„Zřejmě však z obchodu sešlo, protože přišel l. února do banky a uložil na svůj běžný účet 2 350 dolarů."

„Tak si zřejmě tu koupi rozmyslel. Nevidím na tom nic podezřelého ani mimořádného," řekl kapitán Winn.

„Kdyby ta akce neměla pokračování. A proto vám to celé vyprávím, kapitáne. Dotazem u banky jsme si chtěli tu údajnou transakci ověřit."

„Banka vám to přece nesmí prozradit."

„To jsme taky věděli, ale nakonec jsem na svou otázku přece jen dostal patřičnou odpověď. William Desmond Taylor

během čtrnácti dnů před svou smrtí s žádnou částkou na svém kontě nedisponoval."

„Tedy zase falešná stopa."

Ani ta však nebyla poslední.

12.

Novináři se stále vraceli k telefonickému rozhovoru, který režisér Taylor vedl s neznámou osobou ve chvíli, kdy přijela a později vešla dovnitř jeho milenka Mabel Normandova.

Podařilo se získat faksimile článku uveřejněného v časopise Liberty 1. února 1929. Autor Sidney Sutherland v něm píše, že se před rokem, tedy v roce 1928, dozvěděl další podrobnosti k tehdejším událostem:

„Když jsem se dostala ke dveřím Billyho bungalovu," tvrdila Mabel Normandova, „slyšela jsem, že uvnitř někdo hovoří. Tak jsem si chvíli prohlížela záhon růží a počkala jsem, až rozhovor ukončí, teprve pak jsem zazvonila."

„To ale všichni víme. Prohlásila to hned při prvním výslechu," namítal kapitán Winn. „Otevřel přece dveře, podal jí obě ruce, řekl, že má pro ni připraveny ony dvě knížky."

„Ano, kapitáne, to všechno sice už víme. Neznáme však důvod, proč Mabel Normandova právě tyto detaily telefonického rozhovoru při všech výsleších zdůrazňovala. Vždyť to na první pohled s hledáním možného vraha nesouvisí."

„Víte, kolik lidí se už od té doby k vraždě přiznalo? Tři sta. A všichni tvrdí, že režiséra Taylora zavraždili oni. Dokonce se mezi nimi objevil jeden, který tvrdí, že to byl on, s nímž Taylor krátce před smrtí telefonoval."

„Tohle všechno ale ví i Mabel Normandova. Proč tedy stále znovu vykládá podrobnosti kolem telefonátu. Měla snad něco společného s předcházejícími událostmi?"

„Které události máte na mysli, pane Sutherlande?"

„Někdo se do jeho bytu opětovně vloupal."

„Jestli máte na mysli tu krádež několika šperků, tak o té taky víme," řekl kapitán Winn.

„Ten lupič ale měl dost zvláštní choutky. On totiž neukradl jenom pár šperků, ale nacpal si do pytle, nebo co si vzal na lup s sebou, Taylorovy cigarety. Ty cigarety nebyly obyčejné, pane kapitáne, to snad víte taky. Taylor se totiž nespokojil s obyčejnými cigaretami, oni mu v tabákové továrně dělali zvláštní s jeho monogramem. Ale hlavně: ten dobře informovaný zloděj musel o těch extra cigaretách vědět, nikdo se přece nevloupá do luxusního bungalovu slavného režiséra jen proto, že nemá co kouřit. On totiž údajné ukradl zástavní listy. A víte, na jaké jméno zněly? Na jméno William Dean-Tanner, ale režisér Taylor je dostal poštou v obálce."

„Co z toho vyvozujete, pane Sutherlande?"

„Podvod. Podraz, nezákonnou spekulaci. Představte si, že by Taylor zatelefonoval na policejní stanici, že se mu někdo vloupal do baráku, ukradl to a to, nebyla by to však pravda, on by však odvezl ty šperky do zastavárny, od pojišťovny by dostal na základě policejního protokolu náhradu, za nějaký čas by pak šel do zastavárny a šeky, na které dostal půjčku, vyplatil a odnesl si je domů."

„Proč by to, prosím vás, pane Sutherlande, dělal? Ten člověk vydělal na jednom filmu víc, než dáte dohromady vy nebo já za celý rok. Ledaže by v té dost složité akci měl prsty někdo jiný."

„Sands!" řekl pisatel článku Sidney Sutherland.

Někteří z Taylorových dobrých známých potvrdili, že režisér obvinil po návratu z Evropy svého společníka a tajemníka E. F. Sandse z podvodných machinací, ale i z krádeže. Tvrdil, že mu nejen vykradl byt, ale že v jeho nepřítomnosti falšoval šeky, kupoval na Taylorovo jméno drahé dámské toalety, že odnesl, co se dalo, a zmizel.

V Denverských novinách se pak objevila výpověď jistého muže, který si nepřál být jmenován. Tvrdil, že Sands je Taylorovým bratrem, že oba bráchy dobře zná. Sands prý měl poměr s krásnou, ale velmi mladou dívkou a jeho bratr mu ji přebral. Když se to dozvěděl Sands, který ale z neznámých důvodů taky žil pod novým jménem, tak dlouho slídil, až objevil svého bratra a nastěhoval se k němu. Informátor tvrdil, že Taylorův případ skončí úspěchem policie, když najdou Sandse, tak budou mít i Taylorova vraha. Motivem vraždy není nic jiného než msta za přebranou holku.

Mabel Normandova byla velmi mladá a velmi upovídaná. Neřekla jen to, co věděla, ale jak se zdá, leccos si někdy přidala, aby se o ni novináři zajímali. A tak se čtenáři Los Angeles Times 3. února dozvěděli, že v době nepřítomnosti majitele bungalovu Williama Desmonda Taylora vilu obýval jistý Edward Knoblock z Londýna a na oplátku režisér Taylor zase po celé léto obýval jeho londýnské apartmá. Podle této zprávy zůstal v bungalovu tajemník a majordom v jedné osobě Sands. Podle výpovědí sousedů vykonával pan Sands všechny práce jako jindy, staral se tedy o předzahrádku, chodil nakupovat a platil účty, které přinášel pošťák.

„Těsně předtím než se měl vrátit pan režisér domů," vypověděla sousedka paní Edna Purvianceová, „řekl pan Sands panu Knoblockovi, že by si chtěl vzít pár dní dovolené, potřebuje prý si zařídit nějaké osobní záležitosti, než se pan režisér vrátí, tak bude zase zpět."

„Vrátil se včas, paní Purvianceová?" zeptal se kapitán Winn.

„Ne. Nevrátil se už nikdy. Když jsem později mluvila s panem režisérem, tak mi řekl, že Sands byl pěkný grázl, ukradl, co se dalo, padělal šeky a udělal to tak dobře, že je banka proplatila. Jinak nakoupil jménem pana režiséra prádlo a šaty a účty nechal poslat na jeho jméno a adresu."

„Je pravda, že byl bungalov vyloupen ještě jednou?"

„Pan režisér to říkal a taky to oznámil na policejní stanici. Pamatuju si, že sem přijeli policisté ve třech vozech a prohlíželi všechno možné uvnitř bungalovu. Krátce poté dostával pan režisér výhružné dopisy s razítkem stocktonské pošty."

„Jak jste se o nich dozvěděla?"

„Ukázal mi je a stěžoval si, že už nemá ani chvilku klid."

„No jo, ale Stockton je, pokud vím, nejen v Kalifornii, ale taky v Kansasu a, jak se mi zdá, ještě taky v Montaně."

„Jenže na poštovním razítku je pochopitelně taky stát, nejen jméno města."

„Já jsem tu záležitost vyšetřoval," prohlásil později v roce 1936 reportérce Los Angeles Times Barkerové kapitán Winn, „a měl jsem všechny ty dokumenty v ruce. Byla to celá řada většinou zástavních listů nebo půjček a na všech bylo uvedené jméno William Deane-Tanner. Když jsem se později vyptával svědků, jak na tyto padělky režisér Taylor reagoval, shodli se všichni na tom, že mockrát sliboval, že se tomu darebákovi, který jej takhle okradl, pomstí. Bude ho hledat tak dlouho, až ho najde. Kdyby se skrýval kdekoliv na světě, a že mu bude stačit pouhých pět minut na to, aby se s ním popravu vyrovnal."

Novinářka Claire Windsorová uveřejnila 4. února v Examineru rozhovor s režisérem, který si zapsala snad jen týden před jeho zavražděním a současně asi týden poté, co se neznámý pachatel vloupal do jeho bungalovu. V tomto rozhovoru vyslovil William Desmond Taylor velmi důležitou větu: „Jestli se ještě někdy objeví, tak ho zabiju."

Kapitán Winn později novinářům prozradil, že věděl o podezření, že Sands je vlastně Taylorovým bratrem a ve skutečnosti se jmenuje Dennis Gage Deane-Tanner.

„A tak jsme se pořád jen dohadovali, kdo je kdo. Když jsme pátrali po fotografiích, náhodou jsme narazili na věrohodná tvrzení, dokazující, že William Deane--Tanner, tedy pozdější režisér Taylor, se vypravil v minulosti na Aljašku celkem třikrát a že ho při všech třech cestách doprovázel jeho bratr Dennis."

„Byli jste tedy schopni něco oběma bratrům dokázat? Měli jste snad nějaké důkazy o tom, že se hádali, že si dělali naschvály, nebo že se dokonce nenáviděli?"

„Ne. Přímé důkazy ne. Ty jsme neměli."

„A nepřímé? Výpovědi svědků?"

„Mám-li být upřímný, nestály za nic. Zabýval jsem se případem už hezkých pár let, ale důkazy pro žalobu jsme stále neměli. Vždycky se objevilo světélko ve tmě, ale když jsme se za ním vypravili, tak najednou zhaslo."

„Měli jste snad ještě další nové výpovědi nebo stopy?"

„Probírali jsme jednoho po druhém. Řidič Mabel Normandové se jmenuje William Davis. Tvrdil, že nic podezřelého neviděl. Ale promítač George Arto trval na své výpovědi, že bud oné noci, kdy došlo k vraždě, anebo den předtím, viděl, jak se černý komorník Peavy vzadu v ulici za bungalovem večer baví s nějakým chlapem."

„Byl to snad ten řidič? Že by se šoféři proti svým pánům spojili?"

„Ale Davis tvrdil, že mu promítač Arto řekl, že v tuto dobu seděl jinde, ve voze Mabel Normandové."

„No, a co to má znamenat?"

„Že ti lidé řeknou pokaždé něco jiného."

„Po tolika letech? Proč by si měli zapamatovat zrovna maličkosti, které se jich netýkají."

„Někteří si vzpomněli i po tak dlouhé době."

13.

Vzpomněli si, ale také si hodně vymýšleli. Víc než tři stovky pomatenců se telefonicky i osobně přihlásilo policii, že jsou vrahy režiséra Taylora. Policisté se však většinou oněch přiznání museli zabývat, a tak se vyšetřování případu vraždy v bungalovu na South Alvarado Street táhlo donekonečna.

Tom Green, zástupce státního návladního, se například rozpomněl, že ho režisér Taylor požádal, jestli by nemohl zařídit vyčištění jistého bytu, a zdůvodnil to tím, že by chtěl pomoci své známé narkomance, aby přestala brát drogy. Představoval si to prý tak, že policie prohledá byt, zabaví drogy, Taylorova známá se zalekne a přestane fetovat. Prohlásil prý, že za kokain utratí ta ženská měsíčně dva tisíce dolarů. To byla samozřejmě ve dvacátých letech obrovská částka a za dva tisíce byla hromada bílého prášku. Toto tvrzení se dostalo díky pohotovosti Toma Greena i do novin, i když zřejmě šlo o nesmyslné tvrzení vycucané z prstu.

O něco lépe vymyšlený zážitek zaslal policejnímu prezidentovi jistý nejmenovaný rančer ze Santa Ana, osady vzdálené od Los Angeles asi 40 mil.

„Jel jsem z města sám," vypověděl, „vracel jsem se domů. U silnice stopovali dva trampové. Vypravili se za nějakým kapitánem Billem, aby si s ním vyrovnali jakési účty. Ti dva kluci nebyli sice bůhvíjak hovorní, ale za hodinu se dá vyslechnout hodně."

Když potom na hranici města vystupovali, vypadla jednomu z nich na podlahu automobilu pistole. Farmář si všiml, že to byla stará osmatřicítka, tedy zbraň, jakou byl zavražděn režisér Taylor.

Zmateně na tuto zprávu navazovalo tvrzení bývalého důstojníka z Londýna, který vypověděl, že krátce poté co skončila válka, seděl s Taylorem při večeři v hotelové jídelně, když lokálem procházel muž v uniformě kanadské armády. Při této příležitosti řekl režisér Taylor svému neznámému sousedovi u stolu podivnou větu:

„Tohle je chlap, který po mně půjde třeba tisíc let, aby mě dostal." Taylor mu taky řekl, že toho zloděje udal policii, protože kradl armádní majetek. Byl odsouzen válečným soudem.

Popis onoho důstojníka kanadské armády souhlasil s popisem darebáka, za nímž se vypravili oni dva trampové, s nimiž si povídal farmář z osady Santa Ana. Podle tvrzení Stanleye Gardnera se policie zabývala vyšetřováním obou výpovědí a začala podezřelého muže hledat v oblasti Tijuany, jižně od San Diega, a v oblasti Mexicali, které leží o něco jižněji od Calexico v oblasti Imperiál Valley.

Čirou náhodou objevili v jistém baru v Mexicali chlapa, který se jmenoval Walter Kirby a velmi se podobal popisu tajemného muže s čepicí staženou hluboko do očí, kterého popsali svědci z ulice Alvarado. I paní MacLeanová ho viděla, když opouštěl Taylorův bungalov. Policie chlapa zatkla, zavřela a technická skupina prohledala jeho pokoj. Výsledek byl velmi nadějný. Policisté našli jezdecké kalhoty, takzvané rajtky, a k nim náležející kamaše a značné množství nábojů do osmatřicítky.

„Znal jste Williama Taylora?" zeptal se podezřelého vyšetřovatel kapitán Winn.

„Sloužil jsem s ním u kanadského pluku."

„Jakou měl Taylor hodnost?"

„Kapitán."

Policisté zjistili, že Kirby se jistou dobu živil jako řidič v Los Angeles, kde byl znám pod přezdívkou Whitey a Slim a nějakou dobu pracoval i pro režiséra Taylora. Nebyl prý jen jeho zaměstnancem, ale dobrým známým. Toto zjištění vypadalo nadějně. Jenže Kirby měl pro den vraždy naprosto pravděpodobné alibi, nemohl tedy být v Hollywoodu a nebyl ani jedním ze dvou trampů. To potvrdil při konfrontaci i rančer, který stopaře vzal do svého vozu.

„Ne, určitě to není jeden z nich. Oba byli o hodně mladší a o dost menší, než je Kirby. To jsem si dobře všiml. Můžete se na mě spolehnout."

Policisté Waltera Kirbyho propustili, on odešel neznámo kam a nikdo se o něj už nestaral. Začátkem května 1922 však na bažinách kolem říčky New River, západně od Calexico, v Imperiál Valley, lovili kluci králíky a našli Kirbyho mrtvolu. Podle novinových zpráv nebyl ani zastřelen, ani zabit nožem, už při první prohlídce mrtvého soudní lékař tušil, že to byl narkoman, který se předávkoval.

„Jsou dvě možnosti, jak zemřel," prohlásil soudní lékař. „První je předávkování drogami, druhá že zabloudil a zemřel v oblasti vyschlých bažin hladem a žízní."

Při dalším vyšetřování se policistům podařilo zjistit, že Walter Kirby skutečně fetoval. Objevila se však ještě další úvaha. Zkušený feťák ví, kolik drogy potřebuje. Nevezme si víc už proto, že drogy jsou drahé a větší dávka je škodlivá. Kdyby se však někdo chtěl nepohodlného narkomana šikovně zbavit, stačí, když své oběti dá místo řezaného, tedy zředěného kokainu, čistý. Náhlé předávkování znamená smrt. A Kirby možná patřil mezi nebezpečné, a tím nepohodlné svědky případu vraždy Williama Desmonda Taylora.

Když už všichni zúčastnění považovali případ za odloženou záležitost, objevily se další pochybnosti. Sedm let po vraždě, v prosinci 1929, tvrdil někdejší guvernér Kalifornie Fried W. Richardson novinářům, že ví, kdo je Taylorovým vrahem, a může předložit důkazy, že vraždu spáchala jistá filmová hvězda a že tehdejší státní návladní z Los Angeles Asa Keyes případ šikovně zakopl do autu.

Asa Keyes proti nařčení okamžitě protestoval a dožadoval se odpovědi na otázku, proč guvernér s tímto tvrzením přichází s tak velkým zpožděním.

„Já jsem se tenkrát obrátil na Grand Jury v Los Angeles," řekl bývalý guvernér Richardson, „ale dostal jsem velmi pozoruhodnou odpověď. Bylo mi totiž řečeno, že Keyes případ nikdy neobnoví."

„Z jakého důvodu?" zeptala se novinářka.

„Protože bylo před volbami. Víte, co se však objevilo v tisku. Že jsem tu informaci získal za to, že jsem omilostnil jistého odsouzeného. Jeho jméno si už nepamatuji. V novinách se však objevilo jeho jméno. Byl to prý jakýsi Otis Hefner."

Je mnoho podezřelých, žádný z nich však nebyl obviněn z vraždy filmového režiséra Taylora, a kdoví jestli možní svědci byli vyslýcháni tak, jak měli být. Od doby, kdy se v roce 1947 zrodila i verze později tak proslaveného literárního otce Perryho Masona, se objevily různé úvahy. Žádná však nevedla k podání obžaloby na možného vraha. A tak i tento případ vraždy jedné z hollywoodských hvězd se stal oním tajemným, záhadným, s otevřeným koncem.

MESSALINA Z BEDFORD DRIVE 730

(Lana Turnerová)

1.

Byl to nádherný dům, ale kdo z hollywoodských dobře placených herců měl horší. Lana Turnerová si však vybrala sice nápadné sídlo, ale postavené ve španělském maurském slohu. Autokary se zvědavými turisty z celého světa na půl minuty zastavovaly před vchodem do zahrady a cestovatelé obdivovali jenom malebné věžičky prvního patra. Přízemí, zahrada s bazénem a garáže byly zakryty vysokou zdí. North Bedford Drive byla, jak se v hereckém žargonu říkalo, dobrá adresa. Však také blízcí i vzdálenější sousedé patřili mezi hollywoodskou filmovou elitu.

Byl Velký pátek 4. dubna 1958 a venku se začalo stmívat. Šerif Clinton Anderson, šéf beverlyského oddělení vražd Homicide Squad seděl vedle řidiče prvního policejního forda, za ním jely další dva vozy s technickou skupinou a policejním fotografem.

Přibližně ve stejnou dobu přiběhl do kavárny Beverly-Wilshire mladý muž, před barovým pultem se zastavil, rozhlédl se a doslova skočil k zadnímu boxu, kde sedělo několik mužů a tiše řekl:

„Mám říct panu Cohenovi, co se stalo. Je tady pan Cohen?"

„Povídej, já jsem Mickey Cohen. Co se stalo?"

„Johnny je mrtvý."

„Co? Johnny Stompanato?"

„Jo, pane. Právě ten."

„Proboha kde?"

„V domě Lany Turnérové. Té herečky, co dělá filmy."

2.

Ležel v ložnici, jejíž stěny byly vykládány růžovým dřevem a ověšeny benátskými broušenými zrcadly, na perském koberci s bucharským vzorem, na zádech, s očima otevřenýma. Jeho poslední pohled mířil do stropu, na němž visel mohutný lustr s barevnými cingrlaty. Měl husté a ani ne moc rozcuchané černé vlasy, košili vyhrnutou téměř až do podpaždí. Vypadal jako Talián a také byl italského původu. Na vystrčeném břiše měl několik nepříliš velkých bodných ran a nad pupkem ještě asi dvě tři možná jen dva centimetry široké jizvičky. Už nekrvácel.

V koutě stál velmi známý advokát Jeremiáš Giesler s filmovou herečkou Lanou Turnérovou a jejím tiskovým mluvčím Glenem Rosem.

„Koukám, že jste si pospíšili," řekl šerif Anderson. „Jak to že zavolali dřív vás než mne?"

„Asi byli rozčilení. Nezdá se vám, pane kolego, že k tomu mají důvod?"

„Kdy se to stalo?" zeptal se šerif.

„Přesně vám to nepovím. Byl už mrtvý, když jsme ho našli."

„Co znamená my?"

„Madame Turnerová ho objevila a hned poté mi zavolala. Byl jsem tady za deset minut."

„Bylo by asi moudřejší, kdyby zavolala k nám."

Právní zástupce Jeremiáš Giesler vypadal jako šedesátiletý bonviván s narůstajícím bříškem, nebyl sice v košili, ale pod sakem bylo vidět, že nosí kalhoty na šlích. Patřil k hollywoodské elitě, protože už obhajoval kdekoho ze známých osobností, Charlieho Chaplina, Errola Flynna, Bugsyho Siegela. On také našel hned po příchodu do vily na komodě položený dobře nabroušený špičatý kuchyňský nůž a hned po příchodu šerifa na vražednou zbraň upozornil.

Lana Turnerová byla ve vedlejší místnosti a hlasitě plakala. Vedle ní stála její čtrnáctiletá dcera Cheryl. Držela ji za ruku a druhou jí hladila vlasy. Reportéři se chvíli zdrželi v hale, ale už se jeden po druhém dobývali do dveří budoáru, sousedícího s ložnicí, kde ležel mrtvý. Obhájce Giesler je poslal zpět do haly. Slušně a zdvořile jim řekl, aby zatím zůstali dole, nebo je dá rovnou vyhodit z vily. Fotografů se to týká především! Zatím bude nahoře pracovat jedině policejní fotograf.

Mrtvý Johnny Stompanato byl posledním milencem Lany Turnérové, slavné předchůdkyně Jayne Mansfieldové, Marylin Monroeové, Sophie Lorenové, Giny Lol-lobrigidy a ostatních filmových hereček s mohutným poprsím. Její kariéra začala ve chvíli, kdy skončila sláva hubených hvězd s nevýraznými tvary. Byla velmi populární, často obsazovanou a dobře honorovanou herečkou, proslavenou mimo báječných výkonů před kamerou také mnoha skandály. Vdávala se a rozváděla, věčně měnila partnery a vůbec se chovala velmi nápadně.

Mnozí jí vytýkali její poměr s Johnnym Stompanatem. Byl to sice pohledný chlap, za nímž se na ulici točily ženy, neměl však ani dobrou pověst, ani slušné vychování. Byl totiž bodyguardem kmotra hollywoodské mafie Mickeye Cohena a měl za sebou v kriminále odseděné tresty. Byl to profesionální gangster. Pocházel z Itálie a vypadal jako drzý a namyšlený hezoun.

Byl to typický miláček žen, o jakých se některým v noci zdá. Všechny, které se s ním setkaly, ho obdivovaly, a tvrdily, že je ještě hezčí než slavný Ramon Novarro nebo Clark Gable či Robert Taylor. Jenomže to byl gangster a zabiják ve službách takových šéfů mafie, jako byli Joe Adonis, Frank Costello či Lucky Luciano. Jeho poslání bylo prosté: gigolo kompromitující bohaté a významné ženy, případně jen znuděné paničky milionářů. V rozlehlé vile Lany Turnérové byl jako doma.

Byla to pozoruhodná stavba, na níž se nešetřilo. V přízemí byla obrovská hala se soupravami brokátem čalouněných klubovek, vedle ní knihovna s barovým pultem a několika starožitnými skleníky se vzácnými číšemi z českého rubínového křišťálu. Pár obrazů, které mohly mít milionovou hodnotu, anebo to byly vynikající kopie. Vzadu pak byla oblékárna a místnost s regály na boty. Paní domu byla marnivá, říkalo se, že má víc než dvě stovky bot, z nichž mnohé měla na noze jen jednu jedinou noc. Velká pracovna pro pána domu byla poněkud filmová. Neměla totiž pána, který by kouřil doutníky a klepal popel na vzácné koberce, nebo denně rozhrabal poštu na psacím stole velkém jako postel pro dva. Všechno tu bylo uloženo na místa určená architektem. Milenci či manželé herečky Turnérové nebyli chlapi, kteří by si sedli za psací stůl a četli si historické knihy, kterými byla zaplněna knihovna.

3.

Cheryl Craneová se k vraždě matčina milence přiznala. Nejdřív matce, pak advokátovi Gieslerovi, nakonec šerifu Andersonovi.

„Seděla jsem ve svém pokoji a dívala se na televizi," prohlásila třesoucím se hlasem. „Johnny Stompanato, s nímž se moje matka už několik měsíců přátelí, přišel asi v devět hodin. Pozdravili jsme se, ale pak jsme spolu už nemluvili. Matka se s ním totiž chystala na nějakou party, a tak jsme si řekli jen dobrý večer a já jsem se dívala na poslední díl seriálu s Perrym Masonem."

„Kde byla tvá matka, když jsi se, jak říkáš, s Johnnym jen pozdravila?"

„V oblékáme. Vybírala si večerní šaty a taky se líčila. Tomu máma v poslední době věnuje stále víc času."

„Kolik mohlo být hodin, když se tvá matka převlékala?" zeptal se šerif Clinton Anderson.

„Přesně nevím, ale podle toho, že seriál s Perrym Masonem končil, mohlo být asi půl desáté."

„Tvá matka tak pozdě vycházela ještě někam do společnosti?"

„U nás se nedělal rozdíl mezi dnem a nocí. Máma taky někdy v noci musela jet do ateliérů natáčet."

„Odešla matka se svým milencem?"

„Zatím ne. Já jsem si taky myslela, že to vypravování trvá nějak dlouho, ale pak jsem slyšela, že se zase začínají hádat, a řekla jsem si, že třeba nepůjdou nikam."

„Šli tedy ven, nebo ne?" zeptal se šerif.

„Já jsem šla ke dveřím a začala jsem naslouchat. Chtěla jsem vědět, co se děje."

„Bylo obvyklé, že se hádali, nebo to byla výjimka?"

„V poslední době se hádali pořád častěji. Už jsem se chtěla vrátit k televizi, když jsem zaslechla Johnnyho řvát: Jestli mi teď ukážeš dveře, pomstím se ti! Rozřežu ti ten tvůj kapitál na proužky. Udělám ti z ksichtu břitvou záclonky."

„Řekl to doslova tak, Cheryl?"

„Myslím, že jo."

„Řekl ta slova tvůj obličej, kapitál a rozřežu ti ksicht břitvou na štráfky?" zeptal se obhájce Giesler.

„Řekl to tak, pane. Řval na ni."

„Jak to bylo dál?" zeptal se šerif Anderson.

„Jestli dovolíte, pane kolego," přerušil jej obhájce, „zeptal bych se v tomto bodu výslechu ještě na toto: Jsi ochotna potvrdit toto své tvrzení před soudem, Cheryl?"

„Jistě."

„Tak jak to bylo dál?"

„Já jsem se strašně polekala, měla jsem strach, aby se mámě něco nestalo."

„Zacházel s tvojí matkou někdy hrubě, Cheryl?"

„Dost často. Byl to hajzl, strašný hajzl. A myslím, že byl dost často pod párou."

„Máš na mysli drogy?"

„Kokain. Když se natáčelo, tak někdy brali všichni koks."

„Měli k tomu snad nějaký zvláštní důvod?"

„Aby vydrželi nespat. Někdy měli ateliér jen do půlnoci a někdy až do rána a pak se tam třeba začalo stavět pro jiný film. Máma někdy chodila domů a sotva zvedala nohy."

„Co jsi tedy dělala, když jsi slyšela, jak Stompanato matce vyhrožuje?"

„Šla jsem do kuchyně a na chladničce, co stojí hned za dveřmi, jsem uviděla nůž. Byl malý, špičatý. Máma ho věčně brousila, a tak měl špičku jako jehlu. Tak jsem ho sebrala a šla jsem zpátky za dveře poslouchat. Ale nechala jsem puštěnou televizi, aby si mysleli, že se dívám."

„Co jsi chtěla s tím nožem?"

„Zatím nic. Vzala jsem ho a držela jsem ho, abych se nebála. Johnny měl strašnou sílu. Já nevím, jestli to víte, ale on pracoval jako bodyguard jednoho bosse."

„Takže jsi neměla s tím nožem žádné úmysly?"

„Já nevím, jestli jsem měla nebo neměla úmysly, ale měla jsem takový pocit jistoty, když jsem měla v ruce ten nůž."

„Chtělas zachránit matku?"

„Samozřejmě že jsem chtěla. Věděla jsem, že jí může ublížit. Byl strašně ješitný, pořád se česal, pořád si vyškraboval špínu z nehtů. A strašně rád se voněl. Někdy jsem ho cítila až ve své ložnici v horním patře. Byl to frajer!"

„Ale tvoje matka ho milovala?" zeptal se šerif.

„Zeptejte se jí. Nebo se radši neptejte. Kdyby ho nemilovala, tak by ho už dávno vyhodila. Jenže máma měla odjakživa smůlu na chlapy. Zamilovala se a pak už nevěděla, co dělá."

„Kolik je ti, Cheryl?" zeptal se šerif Anderson.

„Čtrnáct."

„Vypadáš na osmnáct."

„Jo, to mi říká každej. A učitelky ve škole mě nemají rády, protože jsem ve dvanácti měla větší prsa než Mary Higginsová, co nás má na chemii."

„Tys tedy měla strach. Nebylo by ale jednodušší, kdybys vešla do ložnice nebo kde matka v té chvíli byla?"

„Co já vím? Možná."

„Trvala ta hádka ještě dál?"

„Ne. Byli zticha a já jsem šla ke dveřím budoáru a nakoukla jsem tam. Už tam nebyli. Tak jsem po špičkách šla ke dveřím do ložnice a ve chvíli, kdy jsem byla u nich, tak jsem uslyšela mámu, že volá o pomoc."

„Dveře do ložnice byly otevřené, nebo zavřené?" zeptal se šerif Anderson.

„Zavřené. Ale slyšela jsem nějaké rány, bouchání, pak zase začala máma volat o pomoc, a tak jsem už nečekala a vtrhla jsem dovnitř."

„Co volala tvoje matka?"

„Ona vlastně ani nevolala o pomoc. Jen křičela, nech mě být! Nedotýkej se mě! Pusť mě! Vypadni odsud a už se nikdy nevracej!"

„Slyšela jste taky jeho hlas?"

„Ne. Johnny neříkal nic. Jako by tam nebyl. Tak jsem vrazila dovnitř a teď jsem viděla, co se vlastně děje. Johnny držel mámu oběma rukama za krk. Máma ležela na posteli a zmítala se. Já jsem viděla, že ten darebák mámu škrtí, že už nemůže ani křičet, ani dýchat. A tak jsem do něj vrazila ten nůž."

„Kam jsi mu nůž vrazila?" zeptal se šerif. „Vzpomeň si přesně, Cheryl, kam jsi mu nůž vrazila."

„To já ani přesně nevím. Prostě jsem ho píchla a cítila jsem, že ten nůž do něj zajel."

„Kam jsi ho píchla?"

„Já nevím. Asi do břicha."

„To není dost dobře možné, Cheryl. Představ si, že tvoje matka ležela na posteli, nad ní stál nebo klečel Johnny Stompanato a tys mu vrazila nůž do břicha?"

„Já nevím kam."

„Jednu z nejnebezpečnějších ran má na břiše. Musíš si uvědomit, že byl k tobě zády. Jak jsi ho mohla píchnout do břicha, když tvoji mámu škrtil oběma pažemi, tak musel být přece obrácený břichem k tvojí matce. Ale ty jsi stála za ním."

„Nevím, jak jsem to udělala, ale vím, že jsem do něj ten nůž zapíchla."

„To by ale musel stát čelem k tobě, a to přece nemohl, když oběma rukama škrtil tvoji mámu."

„Já si myslím, šerife," řekl obhájce Giesler, „že by bylo nejlepší, kdybychom se na to zeptali Lany Turnérové. Tahle mladá, řekl bych velmi mladá, slečna si třeba nezapamatovala, co v té chvíli udělala. Byla rozčilená, mohla jednat v afektu a zřejmě v afektu jednala. Paní Turnerová," obrátil se k herečce, „chtěla byste nám vysvětlit, jak to vlastně bylo?

Vždyť jste u toho byla od začátku až do konce."

Lana Turnerová už neplakala. Šla na chvilku do koupelny, kde si zřejmě omyla rozmazaný make-up a možná se i trochu přičísla. Přes noční košili, kterou měla na jedné straně natrženou, si přehodila červený čínský hedvábný domácí plášť a na otázku klidně odpověděla.

„Volala jen mami, mami, Stompanato stál zády ke dveřím, kterými Cheryl vešla. Všiml si nebo uslyšel, že za ním někdo stojí, pustil mě a otočil se. V té chvíli viděl Cheryl, pochopil, že má v ruce nůž. Chtěl po ní skočit, možná že se jen ohnal anebo se skutečně napřáhl, ale Cheryl mu nastavila nůž a vrazila mu jej do břicha."

„To znamená," řekl šerif Anderson, „že se Cheryl Craneová vlastně bránila, napřáhla ruku s nožem a on na jeho ostří nalétl. To mi připadá jako harakiri."

„Ani bych neřekl, šerife Andersene," řekl obhájce Jeremiáš Giesler. „Mně se to jeví jako jediné a přesné vysvětlení."

„To je ale váš výklad, doktore Gieslere."

„Je. Ale divíte se, že čtrnáctiletá holka zabije nožem milence své matky a ta vražda se jí nijak psychicky nedotkne? Já si myslím, že si nemusí pamatovat všechno, a navíc ještě přesně, jak se to udalo. Vždyť ta holčička přece musela být v šoku. Šerife, ona není zrůda, která vraždí, ona je dcera, která přišla bránit svou matku, aby ji ten gangster neuškrtil. A ona matku ubránila. To neuvěřitelné se jí podařilo, že se jen s kudlou v ruce ubránila profesionálnímu vrahovi mafie, který má na svědomí hezkých pár životů nevinných lidí. Tak vypadá skutečnost, šerife, a ne jinak." řekl Jeremiáš Giesler.

„Myslíte, že se s tímto vysvětlením spokojí vyšetřující soudce?"

„Nevím, proč by se neměl spokojit. Tohle je školní případ zabití násilníka v obraně. Na základě těchto okolností by pak mělo být celé projednávání vraždy zastaveno."

„Vaše důvody, pane Gieslere?"

„Cheryl Craneová je čtrnáctiletá dívka, která podle platných kalifornských zákonů nemůže být obviněna z žádného zločinu," řekl obhájce Giesler.

4.

Lana Turnerová byla velmi známá filmová herečka. Byla krásná, takže ji muži zbožňovali, byla temperamentní, takže jí ženy záviděly. V době vraždy byla jednou z nejlepších a nejobdivovanějších.

Narodila se v malém městečku, možná jen osadě Wallace v Idaho, v rodině dobrodruha Virgila Turnéra, který se živil pašováním whisky, když se mu naskytla příležitost, tak kradl. Byl zapleten do nekalých podniků gangsterské party a věčně utíkal před policií. Často si měnil jméno a rezervní doklady měl vždycky po ruce. O rodinu se však staral dobře. Když už se zdálo, že se konečně usadil a všichni se přestěhovali do San Franciska, došlo k tragédii. V gangsterské bandě, jejímž byl členem, došlo na ulici k přestřelce a Turner zemřel na dláždění, zasažen několika kulkami.

Lana se v té době ještě jmenovala Judy. Chodila do školy. Její matka Mildred pracovala v salonu krásy. Neměla čas starat se o své děti, a proto hledala opatrovníka. Požádala rodinné přátele, kteří bydleli v Modestu v Kalifornii, jestli by Judy nemohla u nich bydlet a chodit v Modestu do školy. Souhlasili. Snad si mysleli, že dostanou za péči dobře zaplaceno. Snad jim šla velmi živá a těžce zvládnutelná holka na nervy, nezacházeli s ní dobře, a dokonce se o ni nestarali, ani když byla nemocná. Tak se nakonec ocitla v ústavu pro opuštěné děti. Přitom studovala střední školu, která byla shodou okolností jen pár kroků od pověstného hollywoodského rohu, za nímž začínalo filmové království.

Judy Turnerová nebyla bezmocná dívka. Měla za sebou tvrdé dětství, byla zvyklá starat se sama o sebe. Když jí bylo čtrnáct, utekla ze školy i z internátu a nastoupila jako tanečnice do nočního klubu v Los Angeles. Tam ji o dva roky později objevil agent Henry Wilson.

Bylo to v lednu 1936. Matčina kolegyně z kadeřnictví a salonu krásy ji představila jistému muži, o němž tvrdila, že je majitelem novin. Ten matce nabídl, že by její hezkou dceru mohl dostat k filmu. Judy Turnerová však odmítla. Zaprvé ji nikdy nenapadlo, že by se mohla dostat rovnýma nohama tak vysoko, zadruhé měla už tenkrát s muži velmi špatné zkušenosti. Slibovali hory doly, ale šlo jim jen o to, jak dostat krásnou dívku do postele. A tak nabídku odmítla.

Agent Henry Wilson se však nevzdal. Pozval Judy Turnérovou i její matku do své kanceláře. Judy si v redakci Hollywoodského zpravodaje zjistila, že Wilson je seriózní a úspěšný agent, který už pomohl mnoha dívkám, aby se dostaly k filmu.

Začínala v komparsu. Dostala roli typu: paní, nesu vám psaní. Později ji nechali zatančit a dopadlo to dobře. Pak ji předvedli mocnému Louisi B. Mayerovi a ten Judy teprve otevřel skutečnou cestu k filmu. Prvním expertem, který měl rozhodnout o Judyině dalším osudu, byl režisér Mervyn LeRoay. Zavolal ji do zkušebny, nejdřív si ji prohlížel jako sochu.

„Tak se kousek projdi, holčičko," řekl jí po minutě ticha.

Šla a netušila, že to jsou první kroky její velké kariéry královny plného poprsí. Krásky typu Grety Garbo, Liliany Harveyové, Marlene Dietrichové a dalších vynikajících hereček s plochým poprsím totiž vyšly z módy. A chytrák Mayer, který se vyznal v branži a odhadl reakce publika, dal signál k revoluci. Bylo jí šestnáct, když si změnila jméno na Lana Turnerová, vystupovala v mnoha filmech. Stala se hvězdou první velikosti. Z jasných důvodů jí novináři přidělili ještě trefnou charakteristiku. Psali o ní jako o dívce ve svetru. A měli samozřejmě na mysli na tělo přiléhající pulovr.

První smlouvu dostala u filmového studia Warner Brothers, kde si roli krátkou jen dvanáct minut zahrála ve filmu „Nezapomenou" (They Won't Forget). Vyhrála svou neopakovatelnou chůzí, obutá do střevíčků s vysokým jehlovým podpatkem, oblečená do úzké sukně a přiléhavého svetru. Hned poté dostala velmi výhodnou smlouvu od největší filmové společnosti Metro-Goldwyn-Mayer Corporation. A zástupci tohoto studia ve chvíli, kdy se dozvěděli o vraždě gangstera Johnnyho Stompanata, jí vybrali nejlepšího obhájce, jakého znali, Jeremiáše Gieslera, aby se postaral o případ, který by mohl poškodit nebo dokonce zničit kariéru filmové hvězdy na vrcholu žebříčku popularity.

5.

Začátkem čtyřicátých let zažil filmový průmysl Hollywoodu nečekané neúspěchy. Samozřejmě že největší vinu na stagnaci měla televize, která se šířila po celém světě obrovskou rychlostí. Filmové společnosti, vydělávající dosud snadno a rychle miliony, stály před překážkou, s níž si nevěděli ředitelé rady. Až dosud každý týden devadesát tri miliony Američanů odevzdaly v pokladnách biografů 9 miliard 360 milionů dolarů. Každý týden, pravidelně. V roce 1958 se návštěvnost snížila téměř na polovičku, do kina přišlo týdně jen 40 milionů diváků. Filmaři se snažili ze všech sil, aby se diváci do kin vraceli. Filmy hýřily nádhernými barvami, byly širokoúhlé se stereozvukem, výprava byla stále nákladnější. Stejně to nebylo nic platné, 7 000 kin zkrachovalo a příjem z promítání klesl o 5,2 miliardy dolarů.

Byla to pohroma, jakou nikdo nečekal. V roce 1947 vyrobili v Hollywoodu 436 celovečerních filmů, o deset let později jen 209 a polovina z nich měla pasivní zůstatek. Příjmy dvaadevadesáti už nepokryly ani vynaložené náklady. Většina filmových společností žila z bankovních rezerv, nikdo už nevydělával. V roce 1947 bylo v hollywoodském filmovém průmyslu zaměstnaných 41 500 herců, z toho pár desítek filmových hvězd, představitelů malých rolí, kaskadérů, režisérů, maskérů, krejčích a švadlen, osvětlovačů, kulisáků. O deset let později jich už zbylo jen 10 000 a 31 000 nemělo práci. V roce 1947 žilo v nákladných vilách, palácích a luxusních bungalovech hollywoodského Beverly Hills 790 filmových hvězd s vysokým ročním příjmem a dlouhodobým smluvním zajištěním. Celých 586 z nich muselo nákladné vily prodat, šperky často zastavit, ferrari vyměnit za fordy a zmizet z očí filmových diváků. Zbylo jich 204. Dostávali smlouvy platné a prodlužované jen na jeden natáčecí den, a navíc museli čelit konkurenci evropských herců, ale i vynikajících režisérů a proti nim často neměli moc velké šance.

Metro Goldwyn Mayer měla však v zásuvce psacího stolu ředitele Louise B. Mayera skryto překvapení: Projekt filmu „Peyton Pláce", do něhož se chystali investovat všechny miliony dolarů, které jim zůstaly na kontech. Hlavní roli měla zahrát Lana Turnerová proto, že byla skvělá herečka, jejíž výkon by přitáhl diváky do biografů, ale i proto, že její život se v mnohém podobal životu hlavní hrdinky.

Ona totiž byla, stejně jako režií připravovaná hrdinka, kráska s nevinnýma očima, ale současně nezkrotná a problémová žena, její aféry a skandály bývaly až příliš často na prvních stránkách novin. Už v roce 1940 se provdala za slavného hudebníka, kapelníka a klarinetistu Artieho Shava. Byla to velká láska. O novém hollywoodském páru se psalo aspoň jednou týdně ve všech novinách, manželství však rychle ztroskotalo. Po prvních dvou měsících se Lana nervově zhroutila, na podzim téhož roku se rozvedli.

Hollywoodská filmová hvězda má mnoho společenských povinností. Při všech setkáních se však pije a při některých jsou běžně nabízeny drogy. Filmové herečky velmi často tvrdě pracují, málo času jim zbývá na spánek, a protože už ráno musí nastoupit v pořádku a nalíčeny před kamery, bývají většinou velice unavené. Lana Turnerová tvrdě pracovala, dostala se blízko ke špičce popularity. Měla mezitím milence i příležitostné lásky, objevovala se s tím či oním atraktivním mužem a druhý den bývala její fotografie s partnerem v novinách. Novináři celého světa se přece živí drby. A tak si vymýšleli. Ona je nechala tak dlouho, dokud jí dělali reklamu. Ale pak se na nějaký čas stáhla do ústraní a fotografové pochodující se skládacími štaflemi, aby v případě potřeby mohli udělat kompromitující záběry přes vysokou zeď vily, ji ztratili z očí.

Po dvou letech, co žila bez manžela, se jednou po půlnoci objevila v jistém losangeleském nočním klubu, kde ji pohledný mladý muž vyzval k tanci. Objal ji a už ji té noci nepustil. Bohatý obchodník se jmenoval Stephen Crane, neopustil ji snad ani na hodinu. Za týden po oné noci se s ní oženil.

Pak ale přijel na schůzku, ještě spolu nebydleli, a vysvětlil své manželce, že se budou muset rozvést. On byl totiž ještě ženatý, jeho rozvodové řízení ještě neskončilo, mnohoženství je trestné, kdyby ho chytli, tak by šel na pár let za mříže. Lana a Stephen se však doopravdy měli rádi, rozvedli se a pak se zase vzali. Bylo to v roce 1943, kdy Lana byla už několik měsíců těhotná. Pět měsíců po nové svatbě se narodila dcera Cheryl a v srpnu příštího roku se novomanželé rozvedli. Lana zůstala s dcerou nějaký čas sama. O dceru se staraly profesionální vychovatelky.

Zase měla milence příležitostné, ale i na delší dobu. Nikdy nebyla sama a nikdo to od ní ani nečekal. Novinové zprávy o jejích partnerech byly tou nejlepší, a navíc neplacenou reklamou. Nepřišla o dobré jméno, naopak byla čím dál víc populární, a proto dostávala dobré a výnosné role. Čtyři roky po rozvodu se Stephenem se provdala za Henryho Toppinga, hezkého, velmi populárního milionáře, s nímž vydržela celé čtyři roky. První manžel Stephen byl burzovním makléřem a vždycky měl dost peněz, Henry Topping byl milionář a úspěšný podnikatel, příštího manžela si však Lana Turnerová vybrala v džungli staletých stromů. Byl to také filmový herec, představitel slavného Tarzana, ale také Old Shatterhanda, a jmenoval se Lex Barker. Ale ani s ním nevydržela déle než čtyři roky. Rozvedla se, když jí bylo pětatřicet. To je pro filmovou herečku, která si vydělává na živobytí svým vzhledem a okouzluje diváky v kinech svým šarmem, už kritická doba.

Pro čtenáře novin prohlašovala, že se už nikdy nevdá. Nemá prý pro manželský život talent. Cheryl bylo už jedenáct, nastoupila do internátu a matka ji celé tři roky neviděla.

„Co jste dělala v té době? S kým jste se stýkala?" zeptal se jí později při výslechu šerif Clinton Anderson.

„Co jsem mohla dělat? Měla jsem dost známých, jezdila jsem s nimi k moři, chodila jsem do nočních klubů." „A kde jste se seznámila s Mickyem Cohenem?" zeptal se šerif a čekal, jak na Lanu Turnérovou otázka zapůsobí.

„V některém klubu. Dneska už si nevzpomenu, kde to bylo."

„Věděla jste, kdo je Mickey Cohen?" „Já jsem se nikdy nestarala o to, kdo se čím živí." „Mám tomu rozumět, že jste vůbec nevěděla, co dělá?" „Věděla jsem, že mu patří nějaké noční podniky nebo herny, ale mě tyhle záležitosti nezajímaly." „Nevěděla jste, že obchoduje s drogami?" „Proč bych to měla vědět? Já jsem ho nevyslýchala, já jsem mu občas podala ruku, on mi ji políbil a možná že jsme si dvakrát třikrát ťukli skleničkou šampaňského."

„Takže jste netušila, že je to zločinec a šéf bandy hrdlořezů? Že má na svědomí vážné zločiny?"

„Už jsem vám řekla, že mě nikdy nezajímalo, kde muži berou peníze na flám."

„Odkud k vám přišel Johnny Stompanato?"

„Tak to tedy nevím, odkud právě šel, když jsme se poprvé setkali. Ale jinak pocházel ze Sicílie. A můžu vám prozradit, že to byl parádní chlap."

„Víte, co o vašem seznámení napsali v novinách?"

„Samozřejmě že jsem to četla."

„Chtěla byste to zopakovat?"

„Proč ne? Ten krásný chlap byl jedním z Cohenových bodyguardů. Dokázal se báječně dvořit ženám."

„Později jsme slyšeli, že se tím živil."

„Co jste slyšeli, je vaše věc. Já jsem se do něj zabouchla na první pohled."

„Jak byl Stompanato starý?"

„Šestadvacet."

„A vám bylo?"

„Co to sem pletete, prosím vás? Mně bylo pětatřicet! A to si myslíte, že si v pětatřiceti budu namlouvat dědky? Samozřejmě že jsem se dozvěděla, že je to gigolo, že ho posílají za paničkama prominentů, aby je svou přítomností kompromitoval. Ale co je mi do toho? To bych se pak taky nemohla milovat s chirurgem, který se celý den hrabe lidem ve vnitřnostech."

„Jak jste se s ním seznámila?"

„Byli jsme v Red Cacadu Star, napsala jsem mu lístek a dala ho číšníkovi, aby mu ho podstrčil."

„Co bylo na tom lístku?"

„Zavolej mi, chtěla bych tě políbit!"

„Vy jste z něj neměla strach?"

„A proč, prosím vás? Byl hezký, dobře jsme si rozuměli. Co mi bylo do toho, že je gangster. Byl báječným milencem. Litovala jsem, že jsem takového nepotkala už před desíti nebo patnácti lety."

„Byl opravdu něžný? Nebyl na vás někdy hrubý?"

„Byl. Ale mne to vzrušovalo. Já jsem si vždycky představovala chlapy jako hrubiány. Přece si nebudu začínat s nějakým chcíplým svatouškem."

Existovala ještě druhá, ale také neověřitelná verze seznámení filmové herečky s gangsterem a gigolem v jedné osobě.

„Setkali jsme se poprvé už na jaře 1957. Všimla jsem si ho, jako ostatně všechny ženské v lokále. Byl to prostě krasavec."

„Takže jste ho oslovila?"

„Ne. On se ke mně snažil nějak přiblížit. Všimla jsem si toho a jsem si tím jista, ale pak se nějak ztratil."

„Takže jste se s ním sešla až později v tom nočním lokále."

„Jo. O dost později. A byla jsem šťastná. Byla jsem sama, opuštěná, měla jsem spoustu pracovních problémů, ale taky starosti s Cheryl."

6.

Cheryl Craneová se k vraždě přiznala, její výpověď byla pravděpodobná, lišila se od protokolu její matky jen v maličkostech. Novináři, kteří se báli, že senzace bude příliš krátká, si neodpustili spekulace, že důvod k vraždě profesionálního darebáka Stompanata. který měl samozřejmě pletky i s jinými ženami, měla spíš stárnoucí krasavice Lana Turnerová, mohlo tedy jít o vraždu ze žárlivosti nebo ze msty. Proč by nemohla svést vinu na nezletilou dceru, která nemohla být za vraždu potrestána?

Někteří novináři zatáhli do svých násilných úvah i slavného a velmi úspěšného obhájce Gieslera, který, jak se zjistilo, byl na místě činu první. Proč by nemohl poradit své klientce to nejprostší řešení. Cheryl se přizná a půjde domů, hvězda Hollywoodu Lana Turnerová se z podezření dostane s čistým štítem.

„Byla jste s Johnnym Stompanatem šťastná?" zeptal se při výslechu šerif Anderson.

„Ano, byla."

„Přesto jste se dostala do jistých nesnází."

„Co máte na mysli?"

„Londýn 1958. Natáčela jste přece v Londýně?"

„Natáčela."

„Byl vaším filmovým partnerem Sean Connery?"

„Jistě. Ten film přece už běžel, takže ho vidělo pár milionů diváků v mnoha státech světa."

„Kde byl v té době váš milenec Stompanato?"

„Zůstal doma. Ale pak se objevil v Londýně."

„Z jakého důvodu?"

„Žárlil. Nelíbilo se mu, že točím s Connerym."

„Jak na to přišel?"

„V londýnských novinách se o tom psalo každý den. Novináři z toho udělali aféru kvůli svým honorářům. Za moje aféry dostávali příplatek."

„Bydleli jste v hotelu?"

„Myslíte s Connerym?"

„Ne, se Stompanatem, když za vámi přiletěl do Londýna."

„Měli jsme k dispozici velký dům s nádherným starožitným zařízením."

„Žili jste v něm v klidu a pokoji?"

„Vůbec ne. Já jsem celý den točila, Johnny neměl co dělat, tak se toulal po londýnských barech a hodně pil."

„Žárlil na vás?"

„On na mě vždycky žárlil."

„Já jsem slyšel," řekl šerif Anderson, „že jste nežili v pohodě. Ublížil vám Stompanato někdy fyzicky?"

„Několikrát mi nafackoval. Byla jsem z toho úplně vyvedená z míry. Špatně jsem spala a na pláce jsem měla potíže. Režisér i technici viděli, že se mnou něco není v pořádku. Pak jsem dokonce jednou nepřišla do ateliéru."

„Z jakého důvodu?"

„V noci mi vyhrožoval, že mi břitvou rozřeže obličej a pokoušel se mne uškrtit."

„Řekla jste to někomu?"

„Ne. Tajila jsem to, jak dlouho to bylo možné. V Anglii jsem si nemohla dovolit skandál. Víte, jací jsou Britové."

„Nevím, jací jsou Britové, ale vím, že nejdřív Stompanata zatkli a pak ho vyhostili ze země. A celý proces trval jen několik hodin. Co se vlastně stalo?"

„Johnny přišel do ateliéru při natáčení s odjištěnou bouchačkou v ruce a nutil mne, abych přestala pracovat a šla s ním. Sean Connery se mne zastal a zařval na něj, aby mne nechal na pokoji."

„Jak na to Stompanato reagoval?"

„Nejdřív pochodoval od kulisy ke kulise, pak se uklidnil, ale to už byli v ateliéru policisté, protože manažer mezitím zatelefonoval na Scotland Yard a nejbližší policejní jízdní hlídka byla na místě snad za dvě nebo tři minuty."

„Jak jste ten film dotočili?"

„V pořádku."

„A co doma?"

„Taky v pořádku. Čekal na mne a byl jako vyměněný."

„Víte proč?"

„Uznal, že udělal chybu."

„Možná taky, ale především mu vynadal jeho šéf, kmotr mafie Mickey Cohen. Nebyla to rada, jak se má chovat, on dostal od něj rozkaz, aby se choval slušně, jinak se jednou nedožije rána."

„My jsme se tenkrát sebrali a jeli jsme si odpočinout do Acapulka."

„Proběhlo to bez problémů?"

„Velice jsme se milovali."

„Možná že na Cohenův rozkaz."

„To by mi nikdy nenapadlo," řekla Lana,

„Cohen byl v pozadí všeho, co se týkalo jeho chlapů. A Johnny byl pořád pod dohledem."

7.

Lana Turnerova žila v té době v pohodě a relativním klidu. Stála na vrcholu své kariéry. Filmová akademie ji totiž navrhla na Oscara za nejlepší herecký výkon ve filmu Peyton Pláce (Peytonovo sídlo). Zažila sice zklamání, Oscara totiž dostala Susan Haywardová, ale i nominace Lany na cenu byla poctou. Problémy s Cheryl už také nenarůstaly. Dopoledne na Velký pátek byla navštívit svého otce a kolem půl šesté se objevila v matčině sídle na North Bedford Drive.

Pro vývoj dalších událostí je typická ještě další epizoda. Když došlo k vraždě, zavolala Lana Turnerová jako prvního obhájce Jeremiáše Gieslera. V tehdejších novinách se později objevila rekonstrukce jejich rozhovoru. Když se advokát dozvěděl, co se stalo, nechtěl uvěřit, že by milá, relativně hodná čtrnáctiletá dívenka mohla nožem zavraždit matčina milence, a tak se zeptal:

„Bylo to opravdu tak, Lano? Udělala to ona?"

„Je to tak. Jestli myslíš, že tomu nikdo neuvěří, pak to vezmu na sebe."

„Ne. To není možné," řekl Giesler, ale hned se ještě zeptal: „Setkala jsi se dnes se Seanem Connerym?"

„Proboha ne! Co si o mně myslíš?"

„A víš, kde je?"

„Kde by byl. Zřejmě ve svém hotelu."

Podle článku v novinách zavolal obhájce Giesler Seana Conneryho a řekl mu:

„Dovolte mi, pane, abych vám dal jednu radu. Víte už, co se stalo?"

„Ne."

Jeremiáš Giesler mu několika větami vysvětlil, do jaké situace se dostala Lana Turnerová a její dcera, a pokračoval.

„Víte snad, kdo byl Johnny Stompanato?"

„Jo, to vím."

„Proto bych vám radil, abyste odjel co nejrychleji. Někteří jeho přátelé vědí o konfliktu z Londýna. Mohli by se snažit hledat souvislosti."

„Dobře, ale já jsem přece u Lany nebyl."

„Na tom nezáleží. Ve městě je v těchto dnech Mickey Cohen a mohl by na vás poslat některého ze svých ostrých hochů. Seberte se a zmizte z Los Angeles aspoň na pár dní, než se situace vyjasní."

Sean Connery poslechl a odjel z Los Angeles, ale novináři nenechali ani jeho na pokoji. Tak se brzy objevil v obrázkových týdenících celý případ vraždy gangstera Stompanata a v pátek 11. dubna začala televize vysílat proces v přímém přenosu ze soudní síně. Diváci se dozvěděli, co se oné noci na Velký pátek skutečně stalo.

Soudní lékař Dr. Frederick Newbar přečetl svůj posudek „post mortem" Johnnyho Stompanata.

„Smrt nastala téměř okamžitě, nejpozději po několika minutách po bodnutí. Nůž, poté co projel oblečením a pronikl kůží a svalovinou a měkkými částmi vnitřností, zasáhl tepnu a roztrhl tkáň jater."

Chtěla Cheryl Craneová gangstera skutečně jen zastrašit, ale použila tak velké síly, že Johnnyho Stompanata jednou ranou zabila!

Vrchní soudce Allan T. Lynch ze Santa Moniky řídil přelíčení s rutinou a přehledem a televizní diváci se během několika minut dozvěděli, co se vlastně večer na Velký pátek skutečně přihodilo.

Cheryl se vrátila domů asi v půl šesté. Šla rovnou do svého pokoje, protože se chtěla dívat na televizi. O něco později vešla do pokoje její matka a její milenec Stompanato, který křičel:

„Já tě zničím, dostanu tě, a taky tvoji matku a tvou dceru, ty kurvo! Dobře víš, že to umím. Likvidovat nepohodlné je moje řemeslo. Nebo to snad nevíš?"

Lana Turnerová se milence snažila uklidnit, vyčítala mu, aby se takhle nechoval před Cheryl. Když pak oba z pokoje odešli, skočila si Cheryl do kuchyně pro nůž.

„S jakým úmyslem?" zeptal se Cheryl soudce Lynch,

„Kdyby se pokoušel matce něco udělat. Bála jsem se, aby jí neublížil."

„Šla jste za nimi?"

„Ještě ne. Až potom, když se zase začali hádat."

„Kde se hádali?"

„V ložnici."

Soudce Lynch zavolal na pódium pro svědky Lanu Turnérovou a rovnou se jí zeptal.

„Jak vás Stompanato ohrožoval? Čím?"

„Držel mě za krk a škrtil mě. Já jsem se snažila z toho objetí vymknout, ale nešlo to. Měl strašnou sílu."

„Žádala jste ho, aby vás nechal na pokoji?"

„Desetkrát, dvacetkrát, prostě jsem to pořád opakovala. Když jsem se snažila vytrhnout z objetí, tak mě ještě víc zmáčkl. Když jsem ho vyhazovala z pokoje a říkala mu, aby šel pryč, tak to bylo ještě horší. Začal na mě řvát, že ho budu poslouchat, že musím udělat všechno, co mi nařídí, jestli ne, že mi zmrzačí obličej, že mi ksicht rozřeže břitvou, že mě nikdo nepozná, a pak ještě vyhrožoval, že zabije i mou matku a dceru."

„Kde byla v té době Cheryl?"

„Nevím, snad ve svém pokoji, ale když slyšela, jak mi vyhrožuje, tak vešla do ložnice. Já jsem ji prosila, aby nás nechala o samotě, že si s ním poradím, ale ona řekla, že nechce, aby mi Johnny ublížil, ale pak poslechla a vrátila se do svého pokoje."

„Nezůstala tam však dlouho, brzo se vrátila?" zeptal se soudce Lynch.

„Za chvilku. Johnny totiž řval jako blázen. Pak mě začal mlátit a Cheryl to na chodbě slyšela, a tak vpadla do ložnice. Viděla jsem, jak se třásla. Byla bílá jako stěna. Přiskočila k němu. Všechno to trvalo jen pár vteřin. Ani jsem si nevšimla, že má Cheryl v ruce kuchyňský nůž. Já jsem si nejdřív myslela, že ho praštila pěstí do žaludku."

„Co dělal Stompanato?"

„Zakopl, otočil se, jak padal, a pak ležel na zemi na zádech. Nemohl popadnout dech. Skočila jsem k němu, klekla jsem si vedle něj, všimla jsem si, že krvácí, tak jsem mu vyhrnula svetr a košili, ale pak jsem viděla krev a on začal chroptět, tak jsem zřejmě omdlela, protože nevím, co se dělo dál."

„Ale potom jste zatelefonovala vašemu právnímu zástupci Gieslerovi. Proč?"

„Doktor mi to poradil. Já si teď nevzpomenu, jak se jmenoval. Přijel s pohotovostí, když jsem ji zavolala, a píchl Johnnymu adrenalin. Ale přijel asi už moc pozdě, Johnny chrčel a lapal po dechu."

„Tak jste potom zavolala vašeho právního zástupce Gieslera?"

„Ano."

„Proč jste nevytočila číslo policejní stanice?"

„Já nevím proč. Snad mi to řekl ten doktor, anebo jsem to udělala proto, že mi to právě napadlo. Prostě jsem zavolala Jerryho Gieslera a řekla jsem mu, co se stalo."

8.

Později se ukázalo, že Stompanato opravdu byl profesionální zabiják a zločinec, který vydíral, snad z příkazu kmotra losangeleské mafie, mnoho žen. Někdo mu vytipoval, kam má jít, dostal popis budoucí oběti, jako náhodou se s většinou starší ženou setkal, začal předstírat, že se do ní zamiloval, ukázal jí v posteli, co dovede, a pořídil průkazný kompromitující materiál, většinou skrytou kamerou snímky akcí odehrávajících se v posteli oné dámy z lepší společnosti. Ty pak odevzdal šéfovi a Mickey Cohen oběti šikovně vydíral. Akce byly zdrojem neuvěřitelně vysokých příjmů mafie.

Během soudního procesu, který byl sledován velkým počtem televizních diváků, se objevila zpráva o prohlídce Stompanatova bytu. Policie samozřejmě zabavila všechny maličkosti, jenže těch už moc nezůstalo. Skříně, zásuvky, kufry a kabely prohledal už někdo předtím.

Profesionálové organizovaného zločinu nenechali v zdemolovaném bytě ani jedinou stopu.

Po televizním vysílání průběhu procesu se objevil na policejní stanici asi dvacetiletý chlapec s balíčkem zabaleným do novinového papíru.

„On si to jednou u mě schoval," řekl policistovi.

„Kdo si co schoval?"

„No, ten Stompanato, jak je o něm ta televize."

„Co v tom máte?"

„Dřevěnou vyřezávanou krabičku."

„Ukažte mi to."

Chlapec mu balíček položil na pult, sundal novinový papír, otevřel dřevěnou vyřezávanou krabičku, našel v ní nejen pistoli dvaatřicítku Smith-Wesson s upilovanou hlavní, jaké gangsteři používali pro boj zblízka, ale celou sbírku fotografií nahých žen s přesnými daty na rubu: datum, jméno, adresa, dokonce tam byly i malé cívky filmů. Na všech

snímcích bylo zřejmé, že byly pořízeny skrytou kamerou bez souhlasu láskou pomatených dam z lepší společnosti. Stompanato si u náhodného známého schoval svůj poklad. Přiložili jej pod registračním číslem 22367 k aktům procesu jako jeden z doličných předmětů.

Cheryl Craneová byla osvobozena. Jako čtrnáctiletá nemohla být odsouzena. Vrchní soudce Allan T. Lynch své rozhodnutí zdůvodnil výrokem, že v případě vraždy Johnnyho Stompanata nešlo o vraždu, ale o zabití v sebeobraně.

Cheryl Craneová se vrátila domů a žila dál se svou úspěšnou matkou.

Lana Turnerová, jak už to ve filmovém světě bývá, aférou neutrpěla. Naopak, natočila v ateliérech Universal Studios skvělý film Imitation of Life, který se stal hitem sezóny a vydělal filmovému studiu, ale i Laně Turnérové velké peníze. Uložila si je, aby měla na stará kolena slušnou rentu. Nepotřebovala ji. Ještě třikrát se rozvedla a zase vdala, všichni její manželé byli boháči. Skutečně to byla hollywoodská Messalina.

SATANOVY MILENKY
(Sharon Tateová a její přátelé)

1.

Kalifornie je hezká země s příjemným podnebím, ale Los Angeles nepatří mezi nejhezčí města světa. Je velké. Není výstavné. Je bouřlivé. Není bezpečné. Rozrostlo se od zátoky Tichého oceánu až ke svahům pohoří Santa Monica. Hollywood je spojen s městem, známá čtvrť boháčů a filmových hvězd Beverly Hills je vlastně jedním z předměstí. Poněkud stranou, směrem do hor, leží Benedict Canyon, odlehlé údolí s jedinou silnicí a mnoha rozlehlými vilami. Ciello Drive je úzká slepá ulička, odbočující z Benedict Canyonu prudce do kopce. Končí u vrat luxusní usedlosti s popisným číslem 10 050. Prostorná zahrada, velký bazén, společenské místnosti, několik ložnic s vlastním příslušenstvím, terasy s bílým nábytkem, udržované trávníky, garáže pro několik vozů a ještě kachlíky vydlážděné parkoviště.

V sobotu 9. srpna 1969 byl mimořádně horký den. Už od pondělka sužovalo město vedro. V Los Angeles naměřili 42 stupňů ve stínu. Poklice smogu, zakrývající zátoku i ulice, vytvořila nedýchatelnou atmosféru. Staří obyvatelé města věřili, že takové dusné horko přináší neštěstí. Před několika lety došlo za podobných veder ke krvavým nepokojům v černošském ghettu ve Wattsu.

Nahoře na svazích kopců, vypínajících se nad clonu mlhy a kouře, bylo o deset stupňů chladněji. Obyvatelé luxusních sídel, z nichž každé má svou slavnou, ale také neslavnou minulost, se těšili, že se konečně vyspí. Zřejmě spali tvrdě, protože skoro nikdo nic neslyšel. Přitom panovalo bezvětří a takové ticho, že jste mohli zaslechnout cinkání kostek ledu ve skleničce whisky ze sousední vily, jak později prohlásil jeden ze svědků. A přece se té noci odehrála tragédie, jejíž příčiny snad ani nelze pochopit.

Sousední vila je vzdálena dobrých sto metrů.

„Leželi jsme už v posteli," řekl ráno pan Kot. „Probudil jsem se, zdálo se mi totiž, že jsem zaslechl asi tři výstřely. Možná čtyři."

„V kolik hodin to bylo?"

„Po půlnoci. Snad v půl jedné. Přesně nevím, já jsem hned potom usnul."

Zaslechl střelbu, otočil se na druhou stranu a spal. Cožpak byly výstřely z pistole v luxusní čtvrti hollywoodských herců tak běžné? Noční zábavy ve vilách boháčů bývaly někdy velmi hlučné a o výstřely ani o výstřelky nebyla nouze. Jednou odpalovali petardy ohňostroje na počest zasnoubení, jindy stříleli do stropu z bubínkových revolverů na oslavu rozvodu. Za svým plotem ať si dělá kdo chce co chce. Navíc byla vilová čtvrť ve dne v noci hlídána místní policií, kterou si obyvatelé platili, skoro všechny vily měly namontováno poplašné zařízení signalizující nebezpečí na policejní stanici, mnozí měli ještě za plotem nabitým proudem vlastní ozbrojené hlídače. Beverly Hills a ostatní vilové čtvrti nad Hollywoodem jsou právě tak nebezpečnými oblastmi jako předměstí Los Angeles, New Yorku, nebo dokonce střed města Washingtonu.

Asi kilometr vzdušnou čarou od sídla Ciello Drive je dívčí prázdninový tábor. Tim Airland měl noční službu. Kolem tři čtvrti na jednu zaslechl z dálky hlas neznámého muže: „Proboha, nedělejte to! Prosím vás, ne! Ne!"

„Kolikrát se ozvaly výkřiky o pomoc?" zeptal se ho druhého dne vyšetřující DeRosa.

„Právě že to nebyly výkřiky o pomoc. Zařval několikrát za sebou, asi tak v desetivteřinových intervalech.

Byla to taková divná noc. Všechno znělo tajemně. Šel jsem za šéfem, vzbudil jsem ho a požádal, abych se směl vzdálit. Vzal jsem si vůz, že se podívám, jestli někdo nepotřebuje pomoc."

„Jel jste na objížďku?" zeptal se DeRosa.

„Jo. Ale nic se nedělo. Nikde nic. Jen psi vyli."

Ještě jeden muž zaslechl střelbu. V sobotu kolem poledne vypověděl:

„Jmenuji se Robert Burlington a jsem členem útvaru zdejší soukromé policie. Měl jsem službu. Seděl jsem ve svém voze na rohu ulice Summit Ridge Drive. Zaslechl jsem vzdálené výstřely. Asi tak v patnáctivteřinových odstupech. Tak jsem šel k nejbližšímu telefonu a zavolal jsem centrálu."

„Zaznamenal jsem hlášení ve 4.11," vypověděl policista v centrále, „a předal jsem je policejní stanici Los Angeles-západ. A policista, který hlášení přijímal, se ještě smál: „Doufám, že to není vražda," řekl. „Právě před chvílí mi hlásili, že v téže oblasti bylo slyšet výkřiky nějaké ženy."

Jamajská hospodyně Winifred Chapmanová přišla do práce pozdě. Nejely autobusy. Pětapadesátiletá mulatka vystoupila na křižovatce Santa Monica — Canyon Drive a Šla k panskému sídlu na Ciello Drive číslo 10 050. Když přicházela blíž, všimla si přerušeného telefonního vedení. Podivila se tomu, šla však dál. U hlavní brány ve zdi obklopující celý pozemek stál kovový sloupek s vypínačem. Řidič k němu zajel, zmáčkl kontakt a otevřel si vrata, aniž

musel vystoupit z vozu. Paní Chapmanová viděla přerušené vedení, nevěřila tedy, že je zařízení v pořádku. Pro jistotu však zmáčkla knoflík. Vrata se tiše otevřela. Vyndala noviny ze schránky a spěchala k domu.

Od hlavního vchodu k domu je asi třicet metrů. Paní Chapmanová se podívala na cizí bílý rambler, podivně nakřivo zaparkovaný daleko od garáží, byla však zvyklá, že v domě zůstávali někdy do rána hosté, a tak šla dál, spatřila před garážemi ještě další vozy, obešla je a zamířila ke vchodu pro služebnictvo. Vedl přímo do kuchyně.

Na trámu nade dveřmi byl schován klíč. Sáhla nahoru, otevřela si a vstoupila. Tam zvedla sluchátko a divila se, že je telefon hluchý.

To musím říct paní, pomyslela si a prošla jídelnou do salonu. V cestě jí stály dva velké skříňové kufry, které zde včera nebyly. Paní Chapmanová na ně pohlédla a zarazila se. Na kufrech krev, na podlaze také, na prahu pohozené zakrvácené ručníky. Nešla dál, strachem zkamenělá zůstala stát. Před krb neviděla, výhled jí zakrývala velká sedací souprava. Ale ona už nechtěla vidět víc. Když se vzpamatovala, vyšla do zahrady. Na kamenných dlaždicích zpozorovala také loužičky zaschlé krve.

„Proboha!"

Na trávníku ležela mrtvola.

Paní Chapmanová se dala do běhu k hlavnímu vchodu. Tentokrát míjela bílý rambler na té straně, kde je volant. Za ním seděl mrtvý muž.

„Pomoc! Mrtvoly! Krev! Vražda!" volala celá bez sebe.

Doběhla k nejbližšímu domu, zvonila a bušila pěstmi na dveře, když nikdo neotvíral, běžela dál, až se dovolala pomoci. Sousedé zavolali policii. Za pár minut poté se objevil ve svém hlídkovém voze s modrým světlem a vyjící sirénou policista DeRosa. Začal se vyptávat, ale nedostal z paní Chapmanové jediné slovo. Plakala, třásla se na celém těle. Když se vzpamatovala, vyrážela ze sebe:

„Krev! Mrtvoly. Polanski, Altobelli, Frykowski."

„Dům patří Rudimu Altobellimu," vysvětloval soused. „Pronajal ho manželům Polanským. Odjel do Evropy, ale nechal tady hlídače Williama Estona Garretsona."

„Polanski?" zeptal se DeRosa. „Ten filmový režisér?"

„Ano. Jeho žena je slavná herečka Sharon Tateová."

„Viděl jsem film Ples upírů," řekl DeRosa. „Moc se mi líbil. To je krásná žena, ta jeho manželka."

„Polanští odjeli v březnu do Londýna a přenechali dům na pár měsíců přátelům Woytkovi Frykowskimu, to je kamarád pana režiséra, a jeho milence Abigail Folgerové. Těžká milionářka. Zdědila po otci velkoobchod s kávou."

O filmové herečce Sharon Tateové se říkalo, že je nejkrásnější ženou světa. A netvrdili to jen hollywoodští reklamní agenti, ale i režiséři, producenti, téměř každý, kdo ji kdy viděl. Manažeři filmového průmyslu se chystali udělat z ní druhou Marylin Monroeovou. Sharon Tateová měla štěstí, že se jim to nepodařilo, že v hodině dvanácté potkala svého životního partnera.

Roman Polanski nebyl ani hezký, ani příjemný; snažil se být milý, byl však především slavný. Prosadil se jako herec, měl dobré jméno jako režisér. Když se zamiloval do herečky, která vystupovala většinou v televizních seriálech, ale chystala se nastoupit dráhu velké hvězdy, rozhodl o jejím osudu jinak. Objevil velký herecký talent a chtěl z ní udělat víc než jen sexuální symbol pro amerického diváka. Sharon Tateová měla předpoklady k úspěšné filmové kariéře.

Její první film se jmenoval 13, její poslední 12+1=13. Její první film režírovaný Polanskim byl dobře prodávaný Ples upírů. Pak přišlo Údolí loutek se slavnou rolí Jenifer. Připravovali s manželem další film. Odjeli do Londýna, ale Sharon, která čekala dítě, se vrátila sama do sídla v Ciello Drive, kde ve společnosti přátel očekávala den porodu. Byl zde i její někdejší snoubenec, módní hollywoodský kadeřník Jay Sebring. Ocitujeme jednu z mnoha charakteristik Sharon Tateové:

„Ve své lidské podstatě byla bezbranná. Nedokázala odmítnout nabídnuté přátelství. Někdy bez přípravy pořádala přátelské večírky s jednoduchou večeří a bezprostředně nezávazným povídáním. Pořádala je hlavně pro hosty. Sama z nich neměla jiné potěšení než pocit, že dělá něco pro druhé. Když pracovala a vracela se domů unavená a vyčerpaná, dokázala se přemoci a věnovat se společnosti. Šlechetná a bezprostřední, neuvěřitelně důvěřivá, přijímala také návštěvy hippies, ale ne proto, že by se ztotožňovala s jejich názorem na život, ale proto, že jí byli svým způsobem sympatičtí. Byla to její slabá stránka."

V předvečer tragické události, 8. srpna, telefonovala, jako ostatně každý večer, svému manželovi do Londýna, zajímala se, jak se mu daří, jaké má úspěchy a problémy, ptala se ho, jak postupují přípravy nového filmu. Přitom počítala dny zbývající do jejich shledání. Roman Polanski slíbil, že do konce měsíce, tedy ještě před porodem, přiletí domů.

Přiletěl pozdě. Hospodyně Chapmanová poznala v mrtvole ležící na trávníku přítele Romana Polanskiho, kamaráda z mládí, Woytka Frykowskiho. Znali se ještě z Polska. Ve Spojených státech se živil jako scenárista, pohyboval se v hollywoodské společnosti, byl oblíbený mezi přáteli a milovaný dcerou jednoho z velkoobchodníků s kávou — Abigail Folgerovou, velmi bohatou mladou dámou. Teď ležela v krvi pár kroků od něho mrtvá.

Paní Chapmanová si všimla, že před garáží parkuje černý porsche, z čehož usoudila, že je v domě také jeho majitel, módní kadeřník Sebring. Nemýlila se, byl uvnitř, ale mrtev. Policista DeRosa si šel do služebního vozu pro pušku a chystal se vstoupit do domu. Hospodyně mu ukázala, jak se otvírají dveře. V té chvíli se dostavili další dva policisté, William T. Whisenhunt a Robert Burbridge.

„Nejdřív jsme společně prohlédli zaparkované vozy," řekl později Burbridge, „garáž a místnost nad ní. Nebyl tam nikdo. Když jsme přišli na okraj betonového parkoviště a podívali se na trávník, spatřili jsme dvě mrtvoly. Na pravé straně stál nijak zvlášť pohledný, ale velice komfortně vybavený dům. Nedaleko jižního křídla byl bazén, vlevo plot, na

němž svítily girlandy elektrických vánočních svíček. A z terasy nádherný pohled na panorama Los Angeles. Najednou jsem si uvědomil, že mne obklopuje naprosté ticho."

Policisté nemohli vědět, že jsou na scéně tragédie sami. Proto se kryli, chodili kolem zdí, dokonce se rozhodli, že nevstoupí do domu hlavním vchodem, jak chtěl Jerry Joe DeRosa. Nechali ho na trávníku, aby jim kryl záda, sami se vydali k severnímu křídlu.

„Spatřili jsme otevřené okno," řekl Whisenhunt, „a tak jsme vlezli dovnitř. Tam jsme hned narazili na dvě mrtvoly. Nepotřebovali jsme se přesvědčovat, jestli ještě žijí. Ti lidé byli mrtví."

To, co viděli policisté a hospodyně Chapmanová, co spatřil správce domu William Tenant, když se před polednem vrátil, se sice dá dramaticky vylíčit, je to však nepříjemný úkol. Dovolte mi citovat jednu z nesčetných zpráv popisujících scénu.

„Vstupme a podívejme se dovnitř. Je to hrůza, strašlivá, má však jistý řád. Je groteskní ve své ohavnosti. Dvě těla. Krk sevřený oprátkou bílé prádelní šňůry poskvrněné krví. Spojuje dvě mrtvoly a je přehozena přes jeden ze stropních trámů. Jako by byli mrtví oběšeni. Ale jen jakoby. Jejich nohy se dotýkají země. Na jedné straně šňůry žena, oblečená jen do spodních kalhotek. Obrovské břicho. Byla těhotná. Zabili ji patnácti ranami nožem. Zcela náhodnými. Jeden prs je téměř uříznut, vrah zasáhl mnohokrát i břicho. Mrtvý na druhém konci šňůry má na hlavě navlečenou kápi. Také on je pobodán, a navíc vykleštěn. Vrah dokonce při bezhlavém bodání zlomil nůž. Jeho rukojeť leží na podlaze. Všude samá krev. Na gauči zmačkaná americká vlajka. Vrazi si do ní otřeli krvavé ruce. Na stěnu napsali krví obětí jediné slovo: Pigs (svině). Čtyři zohavené mrtvoly a pátá ve voze. Stačil zařadit rychlost, už však nestačil ujet. Provrtali mu hlavu kulkou."

Identifikace mrtvých, policejní fotografové pořídili snímky, hospodyně Chapmanová přinesla ručníky, jimiž přikryli mrtvoly. První 'zjištění: tři byli zastřeleni, dva ubodáni kuchyňským či kapesním nožem, nebo snad dýkou podobnou bajonetu. Nenašly se žádné stopy nasvědčující tomu, že by šlo o loupežnou vraždu. Sebring měl u sebe 80 dolarů a ostatní také větší či menší částky, šperky a hodinky. V domě také nic nescházelo. Jaký motiv tedy měli vrazi ke svému příšernému činu? Proč řádili jako pominutí? Byl to čin šílence?

Hrůza se zmocnila obyvatel Los Angeles i celých Spojených států. Snad proto, že šlo o smrt hollywoodské hvězdy, herečky Sharon Tateové, snad proto, že kdosi spáchal pětinásobnou bestiální vraždu. Způsobila rozhořčenou reakci veřejného mínění, jehož vlna se zvedla nejvýš od zavraždění prezidenta Kennedyho. Policie byla v pohotovosti. Vypsali odměnu na dopadení pachatele. Otec Sharon Tateové, šestačtyřicetiletý plukovník americké armády, dal výpověď, převlékl se za hippie a na vlastní pěst se v tomto kostýmu pustil do pátrání.

2.

V sobotu 9. srpna 1969 trávili manželé LaBiankovi víkend ve své venkovské vile u jezera Isabella, vzdáleného asi dvě stě kilometrů od Los Angeles. V devět hodin večer odjížděli s jedenadvacetiletou Susanou Struthersovou, dcerou Rosemary LaBiankové z prvního manželství, do Los Angeles. Její patnáctiletý bratr Frank ještě zůstal s kamarádem v domě jeho rodičů u jezera. LaBiankovi odjeli ve svém zeleném voze, na přívěsu měli motorový člun.

Lino LaBianca byl úspěšný podnikatel italského původu, majitel a šéf sítě samoobslužných prodejen. Bylo mu čtyřiačtyřicet, byl velmi zámožný a značně korpulentní. Jeho manželka, osmatřicetiletá Rosemary, byla velmi hezká, společenská, oblíbená a úspěšná. Měla za sebou „americkou" kariéru. Začínala jako servírka v motorestu, pak pracovala v několika lepších restauracích, nyní vlastnila ještě také v Los Angeles módní salon. V roce 1959 se rozvedla a vzala si Lina LaBianku.

Manželé jeli pomalu, měli v závěsu člun a poslouchali rádio. Vyslechli reportáž o hrozné vraždě v Ciello Drive. Susana Struthersová později vypověděla, že matku hlášení rozrušilo. Vzpomněla si totiž, že se před několika dny někdo cizí dostal do jejich domu, některé předměty totiž nebyly ráno na svých místech, a neznámý vetřelec pustil psy z domu na zahradu. Teď když uslyšela o vraždě, dostala Rosemary LaBianková strach.

Susana Struthersová nebydlela s rodiči. Asi v jednu hodinu po půlnoci ji vysadili před jejím domem na Greenwoodském náměstí. LaBiankovi bydleli ve Waverly Street číslo 3301, nedaleko Griffithova parku. Nejeli rovnou domů. Na rohu Hillhurst Street a Franklin Street se zastavili u stánku s novinami. Prodavač John Fokianos právě rozvázal balík s nedělním vydáním listu Herold Examiner s programy nedělních dostihů.

„Ještě jsme si chvíli povídali." řekl později policistům. „Oba se mi zdáli hodně unavení. Známe se už hezky dlouho, a tak jsem jim vyprávěl podrobnosti o vraždě. Byli zdrceni. Měl jsem ještě pár výtisků Los Angeles Times, a tak jsem jim je přenechal. Byli to moji stálí zákazníci."

„V kolik odjeli?"

„To si přesně nepamatuji, ale mohlo být něco mezi jednou a druhou hodinou po půlnoci. Spíše ke druhé, protože krátce poté zavíraly bary a hosté, kteří se vraceli domů, si u mne kupovali noviny."

Příští noci, z neděle na pondělí, se od jezera vracel syn Rosemary LaBiankové Frank Struthers. Přátelé ho vysadili asi v 8.30 na rohu ulice, která vedla k domu LaBiankových. Když šel s kufrem a kempinkovým pytlem ke vchodu, všiml si, že otec nechal za vozem závěs s motorovým člunem. Bylo to neobvyklé. Byl totiž dost úzkostlivý. Frank postavil kufr u garáže a šel dovnitř. Už zvenčí si všiml, že jsou všechny rolety stažené. Dostal strach, že se něco přihodilo. Nahlédl oknem do kuchyně. Svítilo se tam. Zaklepal na dveře. Nikdo se neozval. To už se mu zdálo podezřelé. Šel tedy k nejbližší telefonní budce a zavolal domů. Nikdo se nehlásil. Zatelefonoval sestře do restaurace, kde pracovala. Vedoucí mu řekl, že vůbec nepřišla. Tak mu dal její číslo do bytu a požádal ho, aby jí zavolal.

Vedoucí zprávu předal a Susana se asi v devět ohlásila. Dali si schůzku před telefonní budkou, ona zavolala svého přítele Dorgana a společně jeli k vile rodičů. Přijeli v půl desáté.

Susana si vzpomněla, že matka nechává jedny klíče ve voze. Nebyl zavřený. Vzala je a otevřela vchod pro služebnictvo. Dorgan jí řekl, aby počkala v kuchyni, a vydal se s Frankem na prohlídku domu. Prošli jídelnou, zastavili

se v pokoji pro hosty. Lino LaBianca zde ležel mrtev. Vyběhli ven, utíkali k sousedům. Doktor Brigham jim přišel otevřít. Jeho manželka pak sama zatelefonovala na policejní stanici. Susana, Frank a Joe Dorgan byli tak rozrušeni, že nebyli schopni mluvit.

V 10.35 přijeli k domu Brighamových policisté W. C. Rodriguez a J. C. Toney. Susana s Frankem zůstali v péči paní Brighamové, Joe Dorgan doprovodil policisty do sídla LaBiankových. Obešli dům, zkusili kliku, dveře byly otevřené. Toney nahlédl dovnitř, Rodriguez hlídal venku. Pak se vrátil k vozu a vysílačkou požádal o posilu, o kriminálního inspektora a o záchranku.

Posila přijela během několika minut. Obsadili okolí domu, vtrhli dovnitř. Nebyl tam nikdo. Totiž — nikdo živý. Seržant Cline našel v ložnici ještě jednu mrtvolu, Rosemary LaBiankovou. Zase bodné rány nožem, zase nápisy na zdi a na lednici načmáráno krví obětí: Smrt sviním! Konec světa! Paní LaBianková měla hlavu omotánu prostěradlem, její manžel pyžamem. Lednička byla vyjedená. Vrahové po činu povečeřeli.

Policie zahájila pátrací akci, do vyšetřování se zapojily i dvě soukromé detektivní kanceláře, Roman Polanski a jeho přátelé vypsali odměnu ve výši 25 000 dolarů za jakoukoliv kloudnou stopu. Názory se různily. Kriminalisté zpočátku neviděli žádnou souvislost mezi oběma zločiny, ačkoliv obě vraždy měly několik společných znaků: oběti byly ubodány nožem, na zdech, obrazech či na ledničce se objevily nápisy s podobným obsahem.

3.

Existovala však ještě další souvislost. Před necelými čtrnácti dny, 31. července, došlo v nedalekém Malibu, v domě číslo 964 v ulici Old Topanga, k vraždě. Policisto zde našli 341etého učitele hudby Garyho Hinmana ubodané-ho k smrti. V obývacím pokoji byl na stěně nápis napsaný krví oběti: Politická svině! Podezřelým z vraždy byl jistý „Bobby", Robert Beausoleil, mladý hippie a potulný hudebník. Policie ho zatkla 6. srpna, takže v době obou vražd byl už ve vězení.

Bobby Beausoleil žil v podivném prostředí, na starém opuštěném ranči postaveném kdysi pro film. Říkalo se mu Spahnův ranč, ležel nedaleko od předměstí Los Angeles Chatsworthu, spravoval jej jednaosmdesátiletý George Spahn, poloslepý dobrodruh, který se živil půjčováním koní turistům. Bobby Beausoleil zde žil v houfu mladých lidí, kteří nepracovali, navzájem se milovali a zabývali se scestnými, rádoby náboženskými a pseudofilozofickými úvahami. Říkali o sobě, že žijí jako jedna rodina, provozovali skupinový sex, živili se krádežemi, brali drogy a pořádali nepředstavitelné orgie. Bobby Beausoleil prozradil hnízdo skupiny asi třiceti hochů a děvčat tím, že se po zavraždění Hinmana vrátil na Spahnův ranč vozem oběti, v němž se našel vražedný nůž. Beausoleil měl na košili i na kalhotách skvrny od krve. Vůdcem smečky poblázněných výrostků byl Charles Manson, kterému říkali také Satan nebo Ježíš Kristus.

O dva měsíce později projížděli policejní seržanti Guenther a Whiteley hlídkovým vozem nehostinnou krajinou Death Valley — Údolím smrti, kam se přednedávnem přestěhovala Mansonova rodina. Je zde prašná silnice, kolem vyprahlá poušť, jen sem tam kaktusy, široko daleko žádné obydlí. Ze křoví vystoupily dvě dívky a mávaly, chtěly svézt. Nebyly to lecjaké stopařky a vybraly si správný vůz. Obe byly psychicky i fyzicky v nedobrém stavu a bez vyptávání prozradily, že utíkají z Mansonovy rodiny, která sídlí na opuštěném Barkerově ranči, protože už v komuně nechtějí žít. Jedna dívka se jmenovala Stephanie Schramová, druhá Kitty Lute-singerová.

Sedmnáctiletá Kitty byla v pátém měsíci těhotenství. Otec dítěte: Robert Beausoleil.

„Co víte o vraždě Garyho Hinmana?" zeptal se jí seržant Guenther.

„Bobby zmizel ze Spahnova ranče začátkem srpna. Nevěděla jsem, kam šel. Teprve později jsem se dozvěděla, že je v kriminále, a ještě později, že ho podezřívají z vraždy Hinmana."

„Co víte o vraždě Garyho Hinmana?" zeptal se Guenther znovu.

„Zaslechla jsem, že Manson poslal Bobbyho se Susanou Atkinsonovou k Hinmanovi pro peníze. Vznikla tam rvačka a Hinman ji nepřežil."

„Od koho jste se to dozvěděla?"

„To už ani nevím. Povídalo se to na ranči."

„Nějaké podrobnosti?"

„Dohromady žádné. Susy povídala, že se prala s nějakým chlapem, on ji popadl za vlasy a cloumal s ní, tak ho začala bodat nožem."

Gary Hinman nebyl primitiv jako někteří členové Mansonovy rodiny, aby se dal ošálit drzými slogany falešného proroka manipulujícího jeden den s tezemi o spasení lidstva a druhý se zkázou světa, kterou přežijí jen vyvolení. Hinman vystudoval univerzitu v Los Angeles, bylo mu dvaatřicet a připravoval se na doktorát sociologie. Měl však přinejmenším jednu slabost. Byl narkoman a specializoval se na syntetickou výrobu mezkalinu, vyvolávajícího barevné vidiny a přeludy.

V té době bydlel v jeho bytě mladý manželský pár. Muž i žena, kteří nemohou být jmenováni, mu pomáhali při výrobě tohoto halucinogenu.

„Vyráběli jsme mezkalin," prohlásil manžel, „strašně dlouhým a namáhavým, ale levným chemickým procesem. Potřebné ingredience jsme kupovali v lékárnách nebo v dragstorech a nikdo by neuhodl, k čemu je používáme."

„Hinman byl přece sociolog, jak přišel na levnou výrobu mezkalinu?" zeptal se seržant.

„Absolvoval fakultu chemické technologie. A klidně můžu prohlásit, že se v oboru perfektně vyznal."

„Vyráběli jste mezkalin pro vlastní potřebu?"

„Nejen."

„Prodávali jste jej?"

„Někdy."

„Měl Gary Hinman ještě nějaké partnery?"

„Jestli myslíte feťáky, tak za ním chodil nějaký Eric."

„Znáte jeho jméno?"

„Bohužel."

„Jaký byl jeho vztah k Charlesi Mansonovi?"

„Přesně vám to neřeknu, ale jednou jsem vyslechl telefonát, kdy se s ním dost vážně hádal."

„Týkalo se to mezkalinu?"

„Ne. Buddhismu. Přeli se o názory nějaké militantní sekty Niširi Sosu nebo tak nějak a nakonec řekl Gary Mansonovi větu: To není tvoje věc, ale moje. Já se starám o svůj osud, on tedy řekl o svoji karmu."

„Jaký byl tedy jejich vztah?"

„Manson byl jakýmsi jeho ochráncem. Gary měl potíže se zákazníky, protože jim prodal špatnou drogu. Dal se dohromady s Mansonem, který mu zaručil, že to s nimi vyřídí."

„Za peníze?"

„Samozřejmě. Hinman dával Mansonovi peníze vždycky, když mu tekla voda do bot."

Ve čtvrtek 24. července poslal Manson členku své pochybné rodiny Ellu Baileyovou alias Sinderovou k Hinmanovi. Přikázal jí, aby ho zavraždila a přinesla peníze. Elly byla kdysi, a možná že i v té době Hinmanovou milenkou.

„Měl Hinman ve svém bytě víc peněz?" zeptal se seržant Guenther.

„Myslím, že ne. Ale povídalo se, že zdědil dvacet tisíc dolarů. A že by je mohl mít doma schovány."

„Přišla za ním Elly Smderová?"

„Já jsem ji neviděl."

„Takže ho zavraždil někdo jiný?"

„Zřejmě ano,"

Později se na policejní stanici objevil jistý černý jazzový skladatel. Byl to Hinmanův přítel. Bydlel v Topanga Canyonu a vypověděl, že onoho večera vezl k Hinmanovu bytu dvě dívky. Byly to S adie a Mary, šéfem vražedného komanda byl Beausoleil. Hinman by byl náhodou unikl svému osudu. Odpoledne jel totiž do Los Angeles, kde si vyzvedl nový cestovní pas. Chystal se na cestu do Japonska. Když se však někdy po sedmé vrátil domů, čekali na něj tři vrazi. Beausoleil měl pistoli ráže 9 mm. Namířil na něj a vyzval ho, aby jim dal peníze. Ten odmítl, tak podal Beausoleil pistoli Sadie a šel peníze hledat. Později uslyšel, že se dole v místnosti něco děje, rychle se vrátil a spatřil Sadie a Hinmana, jak spolu bojují o pistoli. Ozval se výstřel, ale kulka skončila ve zdi. Beausoleil sáhl po pistoli a pažbou několikrát uhodil Hinmana do hlavy.

Některá z dívek potom zatelefonovala Mansonovi na Spahn Movie Ranch a zeptala se, co mají dělat. Peníze nedostali, Hinman je zraněn. Krátce před půlnocí se v Hinmanově bytě objevil Charles Manson, doprovázený Bruče Davisem. Manson třímal v ruce meč. Hned u dveří začal řvát na Hinmana, že je svině a schovává před ním peníze, a Hinman mu řekl, aby vypadl a všichni ostatní s ním. Manson se rozpřáhl mečem a rozsekl Hinmanovi ucho. Byla to ošklivá, dvanáct centimetrů dlouhá rána od ucha až k dolní čelisti. Manson ještě řekl Hinmanovi, aby navalil prachy, jinak to bude jeho konec. Pak odjel se svým kumpánem v Hinmanově fiatu.

Beausoleil a obě dívky zůstali s Hinmanem v místnosti, pečlivě ho svázali a položili jako balík na koberec obytné místnosti. Beausoleil a Mary Brunnerová ještě jednou prohledali celý byt. Hinman ležel a přísahal Mansonovi pomstu. Dostal napít piva a později i vína, Mary Brunnerová mu amatérsky zašila jehlou a hedvábnou nití na čištění zubů nebezpečnou ránu. Sadie odešla shánět něco k jídlu a pití, protože se chystali zůstat u Hinmana celou noc.

4.

Podle sdělení místní registrace automobilů ukradli Hinmanovi nejen fiata, s kterým odjel Manson, ale i mikrobus VW a 26. července 1969 si dali oba vozy přepsat na sebe.

„U Hinmana zůstali ti tři až do soboty a buď v sobotu večer nebo v neděli ráno zavolali na ranč," vypověděl později před soudem Danny De Carlo. „Vzal jsem telefon a řekl jsem Mansonovi, kdo volá. Nařídil jim telefonem, aby ho odkráglovali, protože moc ví."

„Myslíte si, že byl pro rodinu nebezpečný?"

„Pokud vím, tak začal vyhrožovat, že nás udá na policii, a když pak začal u otevřeného okna vykřikovat, že to bude konec celé rodiny, tak se rozhodli to s ním skončit."

Beausoleil zřejmě ztratil soudnost, vzal nůž a dvakrát píchl Hinmana do prsou. Jedna z ran zasáhla srdeční sval. Gary Hinman pak vykrvácel. Umírajícího položili na koberec vedle knihovny. Když umíral, opakoval prý větu buddhistické modlitby: Nam Myo Renge Kyo.

Mary Brunnerová poté odstranila se Susanou Atkinsovou, zvanou taky Sadie, všechny krvavé obvazy, ručníky nasáklé krví a sebraly i krví poskvrněné závěsy. Mrtvého zakryly zelenou pokrývkou, kterou přinesly z ložnice. A aby scéna byla podle jejich bludných představ dokonalá, napsal někdo z nich na zeď nad hlavou mrtvého Hinmana bůhví proč Political Piggy - politická svině.

Gary Hinman se stýkal s mnoha lidmi. Mezi jeho koníčky patřila také hra na dudy. V nedaleké Santa Monice pořádali 27. července dudácký festival a očekávaný dudák Hinman nepřijel. Vytočili jeho telefonní číslo, ale nikdo se nehlásil. Počkali tedy do 31., ale pak se za ním vypravili tři přátelé. Zvonili, tloukli na dveře, pak vylezli po požárním žebříku do prvního patra, kde bylo otevřené okno. Vylétlo z něj husté hejno much.

Nahlédli dovnitř a zarazil je ukrutný pach. Pak objevili mrtvolu v rozkladu a zatelefonovali na oddělení vražd šerifského úřadu v Los Angeles a ohlásili, že v byte v Topanga Canyonu došlo k vraždě. Do Hinmanova bytu přijeli krátce poté seržanti Paul Whiteley a zástupce šerifa Charles Guenther. Oba se později značně zasloužili o odhalení hromadného vraha Charlese Mansona a smečky jeho vraždících milenek. Za vraždu byl později odsouzen Robert Beausoleil. Trest si odpykává ve federální věznici San Quentin.

Dlouho trvalo, než přišli na stopu Charlese Mansona, a ještě déle, než se jim ho podařilo zatknout a obvinit.

Zpočátku totiž neměli dost důkazů.

Susanu Atkinsovou zatkli pod jménem Sadie Mae Glutzová a den po setkání s Kitty ji oba seržanti vyslýchali. Vypovídala klidně, jako by ani nešlo o zločin, že šla s Bobbym k Hinmanovi pro peníze, že jim je nechtěl dát, a tak ho Bobby pro výstrahu poznamenal ve tváři nožem. Pak se usadili v kuchyni a řekli, že se odtud nehnou, dokud nedostanou peníze. O dva dny později pak Susana Atkinsová slyšela výkřiky jako „Nedělej to, Bobby!" a podobně. Hinman chtěl totiž prchnout, když oba v kuchyni spali. No a pak se to stalo. Slyšela chroptění umírajícího.

5.

Susanu Denisu Atkinsovou, registrovanou pod přijatým jménem Sadie Mae Glutzová, převezli do ženské věznice Sybil Brand Institute v Los Angeles. Dostala se do cely číslo 8000, kde už byla zavřena prostitutka Ronnie Howardová a její kolegyně Virginie Grahamova. Obě se nejen znaly, byly dokonce svým způsobem spřízněny: Ronnie si vzala Virginiina bývalého manžela. Všechny tři obstarávaly jakousi vězeňskou poštovní službu. A večer seděly a povídaly si. Zejména Susana Atkinsová ráda mluvila. Její spolunocležnice zase dokázaly trpělivě naslouchat.

„Co jsi dělala, Susy?" zeptala se Ronnie.

„Dohromady nic, jen tak jsem se flákala."

„Vždycky?"

„Ne vždycky. Dělala jsem."

„Co?"

„Gogo girl. Tancovala jsem v jednom podniku bez podprsenky. A někdy taky celá jen tak."

„To ses číslo, Susy. Jen tak. Chlapi jsou hnusní."

„Ani bych neřekla. Já mám mužský ráda. A taky jsem s nima dělala všechno, co se s nima dělat dá."

„Za co tě zašili?"

„Vražda prvního stupně," oznámila klidně.

„Co? Neblbni! Fakt?"

„Jo," řekla jen tak mimochodem a vrátila se k původnímu tématu. „Měla jsem fantastickýho chlapa. Nejlepšího na světě. Jmenoval se Charlie. Ten mě naučil věci! Žili jsme jako jedna rodina a byli jsme všichni nazí." Pak se naklonila k Virginii a tiše jí svěřila tajemství: „Charlie je Ježíš Kristus!"

„Neříkej, Susy!" smály se prostitutky.

Ve čtvrtek 6. listopadu k páté hodině odpolední si Susy sedla na postel Virginie Grahamové a začala jí vyprávět o svých životních zkušenostech: jak brala LSD, jak se učila indické karmě, jak někdy cítí podivné dobré a někdy zas špatné vibrace, pak začala zase o vraždě učitele hudby Hinmana. Virginie jí dala dobrou radu:

„Moc mluvíš. Susy. Mlč, nebo se dostaneš do maléru. V kriminále mají stěny uši. Znala jsem chlapa, kterýho odsoudili za to, co povídal na cele svýmu kolegovi."

„Já vím," řekla Susy. „Já jsem taky nikomu neřekla ani slovo. Na tebe se podívám a vím, že seš rovná. Jasně že ti můžu říct všechno."

Snad se potvrdila stará pověra, že zločinec nevydrží nemluvit o svém činu, že mu svědomí nedá pokoj a musí se někomu svěřit. Snad byla Susana Atkinsová tak naivní, anebo si ani neuvědomila, jak hrozný zločin spáchala, zkrátka to odpoledne na sebe všechno řekla. Existují dvě verze, jak k tomu došlo. Podle jedné byla Virginie Grahamova volavka, kterou policie nasadila do cely, aby vytáhla ze Susany přiznání. Ať to bylo tak či tak, ve vyšetřování nastal obrat.

„Co všechno?" zeptala se Virginie.

„To, co se stalo v Benedict Canyonu," odpověděla Susana.

„V Benedict Canyonu? Snad nemyslíš tu hollywoodskou filmovou hvězdu Sharon Tateovou?"

„Jasně!"

Jako by čekala na narážku. Obličej se jí rozzářil, oči rozšířily a ona se doslova začala chlubit. „Kdo myslíš, že to udělal?" zeptala se.

„Kdo?" řekla užaslá Virginie.

„Tak se na mě dobře podívej!"

„Prosím tě, neblbni."

„Haha," smála se Susana.

„Ale proč? Susy, proč?" zeptala se Virginie, když se po chvíli vzpamatovala.

„Chtěli jsme spáchat zločin, který by Šokoval svět. Aby to lidma zatřáslo, aby se o tom každý dozvěděl."

„Proč jste si vybrali zrovna Altobelliho dům, v němž bydlela Sharon Tateová?"

„Stojí stranou."

„To byl tvůj nápad, Susy?"

„Seš blázen? On nám to nařídil."

„Kdo on?"

„Charlie nám jednou v noci poručil...," začala vyprávět hrůzostrašný příběh.

„Komu poručil?" zeptala se Virginie.

„Mně, Lindě Kasabianové, Patricii Krenwinkelové a Texovi Watsonovi. Řekl, že máme jet k tomu domu a nemáme nechat nikoho na živu. Dal nám vůz, museli jsme si obléct tmavé šaty. Vypadali jsme v nich jako příšery. Oblékali jsme si je vždycky, když jsme chodili strašit do domů. V noci, víš. Jen jsme tam tiše vlezli a přendali jsme některé věci. Ráno se ti lidé mohli zbláznit. Nebo jsme lítali jak můry, a jak nás někdo viděl, tak jsme utekli. Obrovská sranda. Ale nikdy jsme nic neukradli. A to si právě nedovedli vysvětlit."

„A jak to bylo s Tateovou?"

„Tak jsme si oblékli zase ty šaty, každý jsme měli dlouhý nůž a Tex měl pistoli. Takhle jsme přijeli k domu na návrší."

„Věděla jsi, komu dům patří?"

„Tex říkal ve voze, že Terrymu Melcherovi."

„To je syn slavné filmové herečky Doris Dayové."

„Jo. Tex řekl, že nás převezl. Nedodržel slovo. Tex byl předtím s Charlesem několikrát uvnitř, takže to tam znal."

„Jak to že byli u Melchera?"

„Kvůli nějakým písničkám. Chtěli vydat desku nebo co. On prý je slušně vypoklonkoval a nechtěl s nimi mít nic společného. Charlie říkal, že ten chlap je svině. Před domem jsme otočili, jeli jsme asi sto metrů zpět, tam Tex zaparkoval a my jsme vylezli."

„Neměli jste strach?"

„Ses blbá? Z čeho? Tex měl přece pistoli. A vyšplhal se na sloup a přeřízl telefonní drát. Plížili jsme se při kraji silnice až k vratům, ale nechtěli jsme je otvírat, protože jsme nevěděli, jestli tam není poplašné zařízení.

Taky drátěný plot mohl být nabit elektřinou. Tak jsme si našli šikovné místo a přelezli jsme. Když jsme byli na zahradě, přískoky jsme se dostali na cestu, která vede k domu. Najednou se objevila světla vozu. Vyjel zpoza domu a mířil k výjezdu. K zemi! zvolal Tex a my jsme se vrhli stranou ke křoví. Tex počkal, až vůz přijede blíž, pak se postavil před světla s pistolí v ruce. Zastav! zařval na muže za volantem. Nedělejte mi nic, prosím! řekl hoch. Já nikomu nic nepovím! Tex ho neposlouchal. Čtyřikrát vystřelil a bylo po klukovi."

„To byl ten Steve Parent, co o něm psali v novinách?"

„Jo," řekla Susana. „Taky jsem se to dozvěděla z novin. Byl to kamarád domovníka nebo co," řekla lhostejně, ale hned poté se jí rozsvítily oči. „Víš, co mi bylo divné, Virginie? Ze ty pecky nikdo neslyšel. Bylo ticho jako předtím. A tak jsme šli k domu. Někdo si všiml otevřeného okna. Vlezl dovnitř a otevřel nám dveře."

„Věděli jste, že jsou uvnitř lidi?" zeptala se Virginie.

„Jasně že ne. Mysleli jsme si, že tam třeba jsou, ale nevěděli jsme kdo a kolik. Nejdřív jsme se zastavili ve velké hale. Paráda, Virginie, to bys zírala. Pak jsme šli do obývacího pokoje. Na gauči spal nějaký chlap. Neviděla jsem mu do obličeje, byl otočen na druhou stranu. Tex mu taky neviděl do ksichtu, a tak obešel gauč a chlap se probudil. Nevěděl, co se děje, a tak se blbě zeptal, kolik je hodin. Asi si myslel, že Tex je někdo z jeho známých. Ale Tex na něj namířil pistoli a řekl mu, aby se ani nehnul, jinak že ho oddělá. Pak poslal Lindu ven, aby dávala bacha, a kývl na nás. Tak jsme šly taky dovnitř."

„Oni se nevzbudili, když slyšeli výstřely?" zeptala se Virginie.

„Říkala jsem ti, že ne. Taky jsem se divila. Ani ty lidi vedle."

„Ti ale museli mít spánek."

„Možná že byli zfetovaní. Jo, a Tex mi ukázal, abych jako šla do všech místností a podívala se, kdo tam je. Tak jsem otevřela jedny dveře, tam seděla na gauči ženská a četla nějakou knihu. Podívala se na mě a já jsem na ni kývla a usmála jsem se."

„Kdo to byl?" zeptala se Virginie.

„To jsem tenkrát nevěděla. V novinách jsem se pak dočetla, že to byla Abigail Folgerová."

„Ta milionářka?"

„Jo. Miliony z kafe."

„A nechala jsi ji tam a šla jsi pryč? Ani neřvala?"

„Ne. Nic. Šla jsem do jiného pokoje a tam ležela na gauči jiná ženská a u nohou jí seděl chlap. Vůbec nezpozoroval, že tam jsem. Tak jsem šla zase k té Folgerové a zeptala jsem se, co čte. Nečekala jsem na odpověď a vrátila jsem se k Texovi, který pořád ještě držel v šachu toho prvního chlapa."

„Kdo to byl?"

„Woytek Frykowski. Tex mi hodil provaz a řekl, abych mu svázala ruce za zády. Tak jsem na to šla, ale třásly se mi prsty, že jsem to nemohla dát dohromady. Nějak se mi nedařilo pořádně utáhnout uzel."

„Nekřičel o pomoc?"

„Ne. Nejdřív neřekl vůbec nic a pak, když se dostal z šoku, tak se pořád ptal Texe, kdo je a co chce."

„Co mu řekl?"

„Řekl mu, že je ďábel a přišel, aby zde vykonal svoje dílo. Pak ještě řekl, že chce všechny peníze, aby mu řekl, kde jsou. Frykowski řekl, že všechny jeho prachy jsou v peněžence na stole. Tex na mě kývl, abych je přinesla. Ale já jsem byla tak zvrtačená, že jsem je nenašla. Tak mi Tex řekl, abych sem přivedla všechny ostatní. Vzala jsem si do ruky nůž a šla jsem. Nejdřív do ložnice. Tam jsem řekla Abigail Folgerové, aby se sebrala a šla se mnou do obýváku a ještě jsem přidala: ani slovo, žádný ptaní."

„Bránila se?"

„Vůbec ne. Nikdo se nebránil. Šla přede mnou jak ovce."

„Co ti ostatní?" zeptala se Virginie a oči jí plály hrůzou.

„Z druhé ložnice jsem vytáhla Sharon Tateovou a Sebringa."

„Toho kadeřníka? V novinách psali, že vydělával v Hollywoodu těžký prachy. Bral prý za učesání taky pět set dolarů. Třeba od Franka Sinatry. On prý dovedl učesat chlapa s pár vlasama, že vypadal jak kudrnatej negr. Víš, že to byl milenec Sharon Tateové?"

„Nevěděla jsem o něm nic. Ani kdo je, ani jak se jmenuje. Jen jsem mu řekla: padej svině a on šel. Všechno jsem se dozvěděla až potom. Šel do obýváku a zůstal stát. Jenom se zeptal něco jako co se děje, nebo co má být a šel rovnou k Texovi, jako by po něm chtěl skočit. Tex to do něj napálil. Padl na zem a kroutil se."

„Sharon Tateová byla u toho?"

„Jasně. Nejdřív neříkala nic a pak jen pořád skuhrala pane bože, pane bože, ne!"

„Co Folgerová?"

„Stála a čuměla. Tex pak svázal Sebringa a Tateovou provazem, který předtím ještě přehodil přes trám a uvázal je jako oběšence. Zeptal se Sebringa, kde má peníze. Místo něho odpověděla Tateová, že jsou ve skříni v peněžence. Rozvázala jsem ji a šla jsem s ní. Dala mi asi 72 dolarů a zeptala se, jestli chci taky její úvěrové šeky. Řekla jsem, že na ně kašlu, odvedla jsem ji zpátky a ukázala na smyčku."

„Stoupla si tam? Dobrovolně?"

„Jo. Šla jsem do koupelny, přinesla ručník a Sebringovi jsem svázala ruce. Pak se některá z těch ženských zeptala, co s nimi chceme udělat, a Tex jim řekl, že umřou. Začaly sebou mrskat. Chtěly se dostat z pout. Tex mi nařídil, abych šla a zabila Frykowskiho. Šla jsem k němu s nožem. Chviličku jsem zaváhala. Jemu se podařilo vyprostit si ruce a chytil mě za vlasy. Pak jsme se prali. Potáceli jsme se. Najednou jsem měla volnou ruku, tak jsem se otočila a vrazila do něj nůž. Zapotácel se, padl dozadu rovnou do křesla. Ale pořád mě držel. Kopala jsem ho a bodala nožem. Asi třikrát nebo čtyřikrát."

„Zabila jsi ho?"

„Kdepak. A začal zmatek. Abigail Folgerová si taky nějak rozvázala ruce a běžela ke dveřím, ale Patricie Krenwinkelová se jí postavila do cesty. Frykowski mě najednou pustil, běžel ven a volal o pomoc. Jenže tam byl Tex. Praštil asi pětkrát nebo šestkrát Frykowskiho pažbou pistole do hlavy, možná že to do něj napálil, ale pak ho bodal nožem. Bodal a bodal a Frykowski křičel a křičel."

„Nikdo ho neslyšel?"

„Představ si, že ne. Já si to dodnes nedovedu vysvětlit. Taky ta Tateová se snažila vyprostit. Nejdřív jsem ji popadla jednou rukou zezadu, pak jsem ji nasadila svěrák a ona už jen kňučela, abych ji nechala žít, že chce mít dítě."

„Věděla jsi, že je těhotná?" zeptala se Virginie.

„Přece to na ní bylo vidět. Byla v devátém měsíci."

„A tobě to bylo jedno?"

„Počkej," neodpověděla na otázku a pokračovala. „Patricie Krenwinkelová se mezitím prala u dveří do zahrady s Abigail Folgerovou. Ta byla větší a měla víc síly. Popadla Patricii za vlasy a nechtěla ji pustit. Patricie volala o pomoc a já taky. Přiběhl Tex a vrazil do Folgerové nůž. Trefil ji do žaludku. Zapotácela se a řekla, že jsme ji dostali a že se vzdává."

„Co Frykowski?"

„Nevím, jestli ho Tex zabil už předtím, anebo až potom."

„Ale Tateová ještě žila."

„Zatím jo. Chtěla si sednout, tak jsme jí to dovolili. Pořád škemrala, abysme ji nechali přivést na svět to její dítě. Začala se chovat jako hysterka, a tak jsem jí rovnou řekla: Milá paní, ode mne žádný soucit nečekejte!"

„S tebou to ani nehlo?"

„Co? Proč? Tex na mne zavolal, abych ji zabila, a Patricie taky křičela, abych ji zabila. Chytila jsem ji za ruce a řekla jsem Texovi, že ji nemůžu zabít, když ji musím držet za ruce, aby ji zabil on. Začal ji bodat do srdce a do prsou, asi tak šestnáctkrát."

„Takže tys ji vlastně nezabila?" řekla s ulehčením Virginie.

„Ne."

„A potom?"

„Tex nám nařídil, abychom se vypařily. Tak jsme šly ven. Když jsme byly venku, tak mi nařídil, abych se vrátila a napsala něco na dveře."

„Chtělo se ti zpátky?"

„Nechtělo, ale šla jsem. Vzala jsem ručník, kterým jsem předtím svázala Sebringovi ruce, namočila jsem jej do krve ze Sharoniných prsou a napsala jsem na stěnu PIGS - svině."

Pak tato jednadvacetiletá dívka vyslovila příšerné přiznání:

„Když jsem tam viděla ležet Sharon Tateovou, napadlo mě: tam uvnitř je ještě živá bytost. Tu bych chtěla. Ale nedokázala jsem se přinutit a rozříznout jí břicho. Věděla jsem, že by to dítě žilo. Jenže jsem jenom stála a slyšela jsem bublat krev, která vytékala z těla. Zvedla jsem zakrvácený ručník a hodila ho doprostřed místnosti..."

6.

Vrahové se dali na útěk. Chvíli hledali Lindu Kasabianovou, měla stát venku stráž.

„Vykašlali jsme se na ni. Taky jsme už nešli do vedlejšího domu, kde jsme měli udělat totéž. Charles nám to nařídil. Nemohli jsme. Byli jsme prostě grogy. Sebrali jsme u plotu čisté šaty, které jsme si tam připravili, ale nepřevlékli jsme se. Vlekli jsme se k vozu. Linda Kasabianová už seděla vevnitř. Tex jí řekl: krávo, jak si to představuješ, měla jsi hlídat! Sedl za volant a odjel. Převlékali jsme se za jízdy. Zakrvácené šaty, nože a pistoli jsme vyhodili cestou. Pak jsme hledali nějaký opuštěný dům, kde bychom se mohli umýt. Když jsme jeden našli, ani jedno okno nesvítilo a barák byl obrostlý vysokými keři, vlezli jsme na zahradu, pustili vodu z hadice a začali jsme se mýt. V té chvíli vyběhl z domu dědek s bábou a dali se do křiku. Museli jsme utéci. Naskákali jsme do vozu a ujížděli odsud. Cestou jsme se museli zastavit u pumpy pro benzin. Na světle jsem si všimla, že jsou na volante skvrny od krve. Když jsme přijeli na ranč, začala jsem vůz hned mýt. Přišel Charlie a zeptal se, jak to, že jsme tak brzo zpátky. Pak odešel s Texem. Já už jsem byla dokonale hotová. Lehla jsem si tak, jak jsem byla, na podlahu a v tu ránu jsem usnula."

Susana Atkinsová vyprávěla o vraždě ještě své druhé spoluvězenkyni Ronii Howardové. Ta se rozhodla, že oznámí okolnosti zločinu policii, dožadovala se rozhovoru s velitelem věznice, s vyšetřujícím soudcem, s psycholožkou, ale nikdo její oznámení nebral vážně. Nakonec se však výpověď přece jen dostala k vyšetřujícím policistům. Později se

podařilo rekonstruovat průběh obou zločinů. Susana Atkinsová měla totiž nepřekonatelnou potřebu hovořit o strašných událostech.

„Probudila jsem se za několik hodin. Uvědomila jsem si, co se stalo. Padlo to na mě jako zlý sen. Šla jsem do místnosti s televizorem a pustila jsem si zprávy. Bylo to tam. Zavolala jsem Texe, Lindu a Clema."

„Kdo je Clem?"

„Byl s náma na ranči a o všem věděl."

„Co Charlie?"

„Ještě spal. Dívali jsme se na zprávy bez něho. Najednou jsem pochopila, že jsme pozabíjeli známé lidi. Tak přece jen to vyšlo, mělo to smysl. Naše akce vyvolala světovou pozornost a všem lidem jsme nahnali strach. Navíc jsme ukázali černochům, jak mají skoncovat s bělochy."

„Proč černochům?"

„Válka ras. Konec světa. Černoši se pustí do bílých, ti si to nedají líbit a šmytec — konec světa."

„To říkal Charlie?"

„To taky."

„Jak jsi potom žila? Jak sis to srovnala v hlavě?"

„Dobře. Snažila jsem se žít normálně jako předtím. Celé noci jsme seděli pohromadě, kouřili jsme marihuanu a zpívali jsme. Myslím, že jsern se milovala s Clemem. Ale nevím to jistě, mohl to být také někdo jiný. Příští den se na mne Patricie Krenwinkelová podívala, já jsem jí také pohlédla do očí a obě jsme věděly, na co myslíme. Nemohly jsme se toho zbavit. Pořád to bylo s náma. Když jsem se podívala na Charlieho, mrkl na mne, jako že je všechno v pořádku, že se nemusím bát. On se o to postará. Neřekl ani slovo, ale já jsem přesně věděla, co si myslí. Tex byl jako jindy. Dělal si legrácky. Ale na ranči bylo stejně nějaké jiné ovzduší."

„Nechtěla jsi utéct?"

„To mě ani nenapadlo. A taky nebyl čas. Protože už příštího večera přišel za mnou Charlie a řekl mi, abych si zase vzala šaty na strašení, že to uděláme ještě jednou."

„Ty jsi chtěla? Znovu?"

„Nechtěla. Zajíkla jsem se a nemohla jsem chvíli promluvit. Ale Charlie ke mně přišel a zeptal se, jestli mám výčitky svědomí."

„Řekla jsi, že jo?"

„Řekla jsem, že ne, i když to nebyla pravda. Ale Charlie to stejně věděl. Zná mě jako své boty. I teď například ví, o čem si s tebou povídám."

„Myslíš, že má takové schopnosti?"

„Jo. Charlie má všechny schopnosti. Ten ví všechno a může všechno. Jednou je Bůh, jindy Satan. Pak nás vzal do vozu, že pojedeme."

„Počkej, koho nás?"

„Lindu Kasabianovou, Leslie Sankstonovou, Patricii Krenwinkelovou, Clema, Texe Watsona a mne."

„Měli jste s sebou zbraně?"

„Jasně. Myslím, že dvě pistole, nože a všechno. Šaty na převléknutí. Nejdřív jsme jen tak jezdili. Charlie seděl za volantem a celou cestu něco povídal."

„O čem? Co uděláte?"

„Vůbec nevím o čem. Ale asi ne o tom, co máme před sebou. Spíš jen tak povídal o budoucnosti lidstva. Aby nás přivedl na jiné myšlenky. Nejdřív zastavil před nějakým domem, pak jel dál a zastavil před jiným. Tam vystoupil. Za volant si vlezl Tex a objížděl s námi domovní blok. Pak se objevil na silnici Charlie a nasedl. Víš, co řekl?"

„Jak bych to mohla vědět?"

„Že tam měli na stěnách obrázky dětí, že to nemohl udělat. Ale za chvíli prohlásil, že jednou přijde doba, kdy budeme muset zabíjet i děti."

„Tohle vám řekl? A co vy na to?"

„Nic. Jeli jsme dál, usnula jsem za jízdy a probudila jsem se, teprve když vůz zase zastavil. Podívala jsem se ven. Znala jsem to tam. Byli jsme v Beverly Hills. V tomhle domě jsme jednou byli na party, kde se bezva řádilo. Měli tam LSD. Charlie vystoupil."

„Šel ke známým?"

„Nejdřív jsem si to myslela, ale on šel do vedlejšího baráku. Najednou jsem usnula a zdálo se mi, jak Charlie svazuje ruce té ženě a tomu muži, co jsme u nich byli tenkrát na mejdanu. Charlie se vrátil a já jsem se probudila. Poslal Patricii Krenwinkelovou, Leslie Sankstonovou a Texe Watsona, aby šli do domu a pak se vrátili stopem na ranč. Mě nechal. Byla jsem ráda a on to věděl. Taky Linda Kasabianová zůstala ve voze."

7.

Tex Watson byl zřejmě osvědčený zabiják. Nezaváhal a byl schopen opakovat svůj hrozný zločin hned druhého dne. Protože získal praktickou dovednost, probíhala vražda hladce. Patricie Krenwinkelová později vypověděla:

„Vpadli jsme dovnitř a překvapili je. Zřejmě právě přijeli. Ještě ani nevybalili tašky. Ji jsme zavedli do ložnice, přivázali jsme ji k posteli a přes hlavu jsme jí přetáhli prostěradlo. Já jsem se ji snažila uklidnit, říkala jsem jí, že se jí nic nestane, že bude zase všechno v pořádku. Tex spoutal v obývacím pokoji muže a hlídal ho."

„Máte na mysli Lina LaBianku a jeho manželku Rosemary LaBiankovou?"

„To je snad samozřejmé. Potom Tex toho chlapa odpravil, jeho žena to slyšela a začala křičet: Co to s ním děláte? Co to děláte mému manželovi?"

Není jasné, kdo koho zabil. Z pozdějších výpovědí před soudem se zdá, že Leslie Sankstonová Rosemary

LaBiankovou držela a Patricie ji zběsile bodala nožem. Když bylo po všem, šli vrahové pod sprchu, vykoupali se a učesali, pak si ještě v chladničce vybrali něco k jídlu. Patricie Krenwinkelová, dívka vyhlížející jako neviňátko, našla v kuchyni velkou dranžírovací vidlici na maso. Dostala ďábelský nápad. Vzala ji, šla do pokoje a vrazila ji umírajícímu LaBiankovi do břicha. Tex vyřezal nožem Linovi LaBiankovi do prsou slovo war — válka a někdo ještě napsal krví na ledničku Death to pigs (Smrt sviním).

Naruby obrátili přirozený lidský strach ze smrti, ze zabíjení si udělali životní cíl. Chtěli terorizovat lidstvo, nahánět spoluobčanům strach, byli přesvědčeni, že způsobí anebo aspoň uspíší nevyhnutelný konec světa. Ten přežijí jen oni vyvolení, protože jejich šéfem je Velký Manson — Satan a Bůh v jedné osobě. Dokázal ovlivnit a přesvědčit své učedníky a učednice a pomáhal si drogami i psychologickým nátlakem. Válka ras, zbytky fašistických zásad a značná dávka pomatenosti, to byly ingredience, z kterých Manson namíchal svůj ďábelský ideologický koktejl.

Učil své přívržence, že Amerika stojí na pokraji občanské války mezi černými a bílými. Zvítězí černí. Nebudou však schopni řídit tak velkou zemi, jakou jsou Spojené státy. Proto budou nuceni požádat o pomoc bělochy. Ty bělochy, kteří se na to předem připravili, a hlavně ty, kdo apokalypsu přežijí, tedy stoupence Mansonova teroristického klanu. Kdy začne válka ras? To je jediný problém. Černochům se ještě nechce bojovat s bílými. Proto je zapotřebí uspíšit zahájení útoku. Pár brutálních zločinů, které budou bílí svalovat na černé, zapůsobí jako urychlovač.

Že to nebyla jen planá slova pomateného teroristy, vyplývá z promyšlené akce, kterou Manson zorganizoval, když se napřed vracel na ranč. Už předtím, když se sám vrátil z onoho domu, a ještě než poslal dovnitř své vražedné komando, přinesl malý toaletní kufřík Rosemary LaBiankové. Kromě běžných kosmetických potřeb v něm byla také peněženka s úvěrovými šeky. Manson zastavil u benzinového čerpadla, podal kufřík Lindě Kasabianové a řekl:

„Tumáš. Dej to na dámskou toaletu." Podívala se na něj nechápavě. „No tak mazej, polož to tam a mrskni sebou."

Počítal s tím, že kufřík a šeky najde na záchodě nějaká černoška, sebere je a bude se snažit použít je. Policie ji chytne a podezření z vraždy padne na černochy. Tak vzroste nenávist bílých k černým.

Mladí lidé Mansona na slovo poslouchali. Používal všech dosažitelných prostředků, aby z nich udělal chladnokrevné vrahy. Jedním z nich byla takzvaná liberalizace sexuálních vztahů. Výstřelky ve stycích mezi muži a ženami, skupinový sex, se staly v USA módou. Styk mezi muži a ženami se dostal na úroveň zvířecího páření. Sexuální vybičování k maximu, útlum logického myšlení drogami vedly u Mansonových poddaných k destrukci osobnosti, ke ztrátě soudnosti, ke změně pojmů dobra a zla.

„Poprvé jsem viděl Charlese Mansona, když ho převáděli z vězení do soudní budovy," říká prokurátor Vincent Bugliosi. „Měl se zodpovídat před soudem ze žhářství. Nepředstavoval jsem si, že je tak malý, měřil jen 156 centimetrů, že je titěrný, že má ohnutá záda. Kaštanové vlasy mu visely na ramena, po čas vazby se neholil, proto měl tmavý plnovous. Na sobě měl dost drahé džínsy z antilopí kůže s třásněmi. Byl spoután, šel však lehce a nevypadal jako člověk, kterého čeká pobyt ve vězení. Nebyl to totiž Mansonův první poklesek."

8.

Narodil se 12. listopadu 1934 jako syn šestnáctileté prostitutky Kathleen Maddoxové z Cincinnati (Ohio). Sám mluvil o své matce jako o běhně. Jeho příbuzní se později snažili tuto kategorizaci zmírnit a prohlašovali, že to byla nezkušená, leč veselá dívka, která se často bavila. Dostala se na šikmou plochu, protože se ráda napila. Aby se mohla napít, musela si opatřit peníze nebo chlapy, kteří za ni platili. Každou chvíli žila s jiným. Za jednoho z mnoha milenců se vdala. Byl o dost starší než mladičká Kathleen, jmenoval se William Manson, žil s ní déle než ostatní, měl s ní syna, kterému dal jméno Charles Manson. Pak zmizel a už se neobjevil.

Mansonova matka nezměnila způsob života. Protože nemohla brát malé dítě ani do hospody, ani do pokojů hodinových hotelů, našla si pro ně strýčky a tetičky. K nim chlapce odkládala. Někdy na hodinu na dvě, jindy na čtrnáct dní. Později se o malého Charlieho starala střídavě babička a jeho skutečná teta.

Kathleen Mansonova měla bratra Luthera. Také on se už v raném mládí dostal na šikmou plochu a v roce 1939 vyloupil v Charlestonu se svou sestrou benzinové čerpadlo. Pumpaře zneškodnili několika ranami lahví koka koly do hlavy. Odsoudili je k pěti letům vězení. Matka seděla za mřížemi, a tak žil Charles u tety a strýčka v Západní Virginii. Tato teta měla kluka opravdu ráda, byla však až příliš přísná. Jakoukoliv lidskou radost prohlašovala za hřích. Hoch ji nemel rád, všechno mu totiž zakazovala, zatímco jeho matka mu z pohodlnosti a také z lhostejnosti dříve všechno dovolovala. Tak vyrůstal mezi dvěma póly a nedokázal si najít zlatou střední cestu.

V roce 1942, když bylo Charlesovi osm, propustili matku podmíněně z vězení. Vzala si syna k sobě a zatáhla ho do prostředí hodinových hotelů a nočních podniků.

Musel být hodný a uctivý k desítkám stále se střídajících strýčků, -většinou alkoholiků jako jeho matka. Chlapec jí byl na obtíž a ona se snažila dostat ho v roce 1947 do dětského domova. Nebylo volné místo, a tak ho soud poslal do výchovného tábora pro mládež ve státě Indiána. Deset měsíců vydržel v polepšovně, pak utekl a stopem se vrátil k matce. Nemohla ho potřebovat, a tak Charles zažil své největší životní zklamání. Matka ho přinutila, aby se vrátil zpět. Co jiného mu zbývalo? Šel, ale nevydržel v táboře dlouho. Znovu utekl. Jenže teď už se nevrátil k matce, vloupal se do samoobsluhy, ukradl tržbu a najal si vlastní pokoj.

Když se mu noční vloupání tak hladce povedlo, rozhodl se, že úspěch zopakuje. Tentokrát ukradl navíc dokonce jízdní kolo, policisté ho však brzo poté chytili. Šerif ho poslal do polepšovny pro nezletilé provinilce v Indianapolisu. Charles přespal na tamějším kavalci jen jednou. Sotva se seznámil s poměry, utekl. Samozřejmě že kluka chytili a znovu postavili před soud. Protože byl podle křestního listu katolík, dostal se do církevního výchovného ústavu otce Flanagana.

Měl šanci dohonit, co zameškal. Neuměl ještě ani číst, ani psát. Jenže on měl jiné zájmy než učení. Hned po příchodu do přísně vedeného církevního ústavu, který měl navracet neposlušné děti do života, se spřátelil s chovancem Blackiem Nelsonem. Domluvili se, že se nebudou ani učit, ani nebudou poslouchat, ale vydají se do světa. Čtvrtý den

Charlieho pobytu v polepšovně utekli. Při první příležitosti ukradli automobil a vydali se do Illinois, kde měl Blackie v Peorii strýčka.

Nebyla to ani krátká, ani snadná cesta. Měli sice automobil, ale neměli na benzin. Tak se rozhodli pro první velký zločin. Provedli ozbrojené přepadení samoobsluhy a později kasina. Tím se pasovali do vyšší zločinecké třídy — mezi gangstery. Pro Charlieho to byl časný start. Bylo mu totiž pouhých třináct let.

Nelsonův strýček přijal hochy s radostí, poskytl jim přístřeší a pozval je ke stolu. První týden jedli a spali, v noci však spřádali plány na „sladký život". Druhý týden se vloupali do obchodu s potravinami. S vědomím hodného strýčka a pod jeho vedením. Noční akce vynesla čistých 1500 dolarů a strýček se s hochy, kteří riskovali vše, zatímco on dělal zeď, o kořist rozdělil. Oběma dohromady dal 150 dolarů. Snad proto, že jim bylo třináct a on měl převahu, snad proto, aby dal Charliemu výchovnou lekci, aby pochopil, že od života nemůže čekat spravedlnost.

Za čtrnáct dní loupežnou výpravu opakovali. Tentokrát však neměli štěstí. Policie je přistihla, zavřela, vyslýchala. Ti dva malí darebáci svedli veškerou vinu na strýce, prohlásili, že je na lup posílal, že jim také kořist bral. Šerif byl na rozpacích, soudce také. Co s třináctiletým klukem, který vyrůstal bez otce a bez matky a měl už za sebou pohnutou minulost. Poslal ho do polepšovny v Plainfieldu ve státě Illinois.

Charlie Manson zde pobyl celkem tři roky. Jenomže ne bez přestávky a ne bez donucení. Celkem osmnáctkrát utekl do svobodného světa, osmnáctkrát ho chytili při nějaké lumpárně a dopravili zpět. Později se policie vyptávala učitelů na Mansonovy vlastnosti. Dostal to nejhorší vysvědčení. Nikomu nevěřil, nic neudělal zadarmo. Bylo snad udivující u kluka, který prožil mládí mezi šakaly, že se naučil kousat?

Na jaře roku 1951 si Manson se dvěma dalšími chovanci připravil cestu na svobodu. Utekli z ústavu a vydali se do vzdáleného ráje, do slunné Kalifornie. Neměli sice peníze na vlak či autobus, ale věděli, jak ukrást vůz. Projížděli se cizími automobily, dokud byl v nádrži benzin. Pak ukradli jiný vůz a jeli dál. Peníze na jídlo a pití si obstarali u benzinových čerpadel. Pumpaře prostě oloupili. Když došlo k účtování všech Mansonových trestných činů, sám se přiznal, že na cestě za sluncem se dopustil asi patnácti až dvaceti loupežných přepadení.

9.

Žádná úspěšná série netrvá věčně. Tři mladí lupiči narazili na policejní hlídku, která uzavřela silnici, protože hledala jiné zločince. Charles Manson a spol. uvízli v síti. Neměli doklady od vozu, zjistilo se, že automobil ukradli a navíc převezli přes hranice státu, což znamená porušení nejen místního, ale i federálního zákona. Za to byl těžší trest a bezpečnější kriminál. Soudce poslal Mansona do vězení pro mladistvé s honosným názvem National Training School for Boys (Chlapecká národní výchovná škola) ve Washingtonu. Také zde měl všechny možnosti, aby se z něj stal přinejmenším průměrný žák.

Stále ještě neuměl číst a psát. Jeho inteligence byla podle sdělení učitelů sotva průměrná. Zdálo se, že není polepšitelný. Byl souzen pro další delikty, na soudní příkaz ho přemístili do ústavu s přísnějším režimem — federálního polepšovacího tábora ve Virginii. Transportovali ho spoutaného, v jeho dokumentech bylo razítko Nebezpečný vězeň. Od začátku roku 1952, kdy ho do tábora přivezli, do srpna téhož roku se dopustil osmi těžkých disciplinárních přestupků, do jeho spisů přibyl záznam, že se u něho objevují silně agresivní sklony, že je homosexuál. Přemístili ho do Ohia, do ústavu s ještě přísnějším režimem.

Najednou se změnil. Naučil se číst a psát, dokonce uměl počítat, měl radost, když dostal dobrou známku. Vychovatelé byli spokojeni a do spisů zapisovali kladné poznámky. Pracoval v automechanické dílně, i zde měl dobré výsledky, a tak se 8. května 1954 dostal podmínečně na svobodu.

Bylo mu devatenáct let. Při podmínečném propuštění z trestu nařizuje soud ve Spojených státech pobyt na jednom místě a pravidelné hlášení na místní policejní stanici. Manson se měl zdržovat u strýce a tety. Byli to hodní, i když možná až příliš starostliví lidé, a on u nich zpočátku skutečně žil v klidu a pokoji. Pak se vrátila z vězení jeho matka a Charlie se k ní přestěhoval. Nesnášeli se, navzájem si překáželi, přesto to oba životní trosečníky táhlo k sobě.

Manson dohromady nic neuměl. Proto mohl vykonávat jen podřadné, a tudíž špatně placené práce. Dělal hlídače na parkovišti. Pracoval u benzinové pumpy. A oženil se. Jeho manželka Rosalie Jean Willisová se živila jako servírka nemocniční kantýny. Manson se zdánlivě usadil, ve skutečnosti se sice s větší opatrností, zato stále rafinovaněji věnoval zlodějně. Ukradl dvě auta a dopravil je přes hranice do vedlejšího státu. V jednom z nich se pak dostal do Los Angeles. Vzal s sebou i svoji těhotnou manželku.

Do sedmimilionového města, které je vysokou školou zločinu, přijeli v červenci 1955, Manson nežil dlouho na svobodě. Už za tři měsíce po příjezdu seděl znovu za mřížemi. Snad se poučil z předchozích pobytů v celách, snad mu to poradil advokát, Manson tentokrát sehrál blázna. Požádal o psychiatrické vyšetření, a buď lékaře umluvil, nebo byl skutečně v povážlivém psychickém stavu, dostal vysvědčení, že nezodpovídá za svoje činy. Soudce ho podmínečně propustil na svobodu. Přesto že to bylo protizákonné, co nejrychleji zmizel z dosahu soudu.

Dopadli ho v roce 1956, eskortovali zpět do Los Angeles a odsoudili na tři roky do vězení. Byl za mřížemi, když se mu narodil syn. Zřejmě se ve věznici dobře choval, protože ho v roce 1958 zase jednou podmínečně propustili. Vyšel před vězeňskou bránu a neměl kam jít. Manželka se s ním už přede dvěma lety dala rozvést. Vzala si jiného. Soud jí také z pochopitelných důvodů přiřkl syna.

Los Angeles je město, kde lze vidět zločin, bezpráví, bídu a utrpení na každém kroku. Jsou ulice a čtvrti, kam se po setmění nedá vkročit. Jsou bary, kam mohou jen zvaní. Los Angeles je město o nepředstavitelné rozloze, ale s nedýchatelným ovzduším, stále přikryté smogem.

Každý zde má auto a mnozí nejedno, každý jezdí, protože chodit pěšky se nedoporučuje. Po chodnících kráčejí nebo utíkají před policií jen vyděděnci společnosti, kteří se sem stahují ze všech amerických států. Pěšky chodí prostitutky a pasáci. Charles Manson vyšel z vězení a ohlížel se po výnosném a přitom snadném živobytí. Stal se pasákem. Zanedlouho se však dopustil dalšího trestného činu. Předložil k inkasu nekrytý šek.

Sebrali ho, odvedli do vězení, postavili před vyšetřujícího soudce. Zatímco mu kladli nepříjemné otázky, na něž očekávali kompromitující odpovědi, doličný předmět, onen nekrytý šek, ze stolu zmizel. Charles Manson jej v nestřežené chvíli snědl. A bylo po vyšetřování.

Tak zase jednou vyšel vězeňskou branou na kalifornské slunce a pustil se do vybírání desátků od svých pilných holčiček. Jenomže pasáctví není práce na celodenní úvazek, a tak se ve volných chvílích věnoval ještě další trestné činnosti. V prosinci se ocitl na policejní stanici hned dvakrát. Jednou ukradl auto, podruhé chtěl platit ukradenými šeky. Ani jednu z lumpáren mu však nedokázali, a tak ho vyšetřující soudce musel zase propustit. Policie si však stálého zákazníka začala více všímat. Tak se také dozvěděla, že odvezl do Nového Mexika dvě prostitutky. Šli po něm. Manson věděl, že nemá šanci, tak se s jednou z prostitutek narychlo oženil, aby proti němu jako zákonná manželka nemohla u soudu vypovídat.

10.

Do Los Angeles přijely v té době dvě devatenáctileté dívky. Přihlásily se na inzerát do školy pro letušky. Když přišly na udanou adresu, aby zaplatily zápisné, zjistily, že všechno byl podvod. Nějaký darebák si dal falešný inzerát, aby z naivních dívek vylákal peníze. Měly štěstí, že mu mezitím policisté na trik přišli, a ony ušetřily sedm set dolarů. Když už byly v Los Angeles a doslova před branami bájné továrny na sny, filmových ateliérů Hollywoodu, rozhodly se, že si najmou pokoj a nějaký čas budou zkoušet štěstí. Pak jedna z nich potkala Charlese Mansona.

Choval se vybraně, vypadal důvěryhodně, hleděl na ni hypnotizujícím pohledem, mluvil s ní medovým hlasem, pak jí podal vizitku, z níž vyčetla, že má velké štěstí. Právě se totiž seznámila s prezidentem Společnosti tří hvězd, vlastnící noční kluby a vyrábějící rozhlasové a televizní seriály. Dívka se rozplývala štěstím, když mohla všechny své úspory investovat do tak vznešeného a výnosného podniku. Manson pak ještě omámil a znásilnil její přítelkyni, přivedl ji do jiného stavu a zmizel. Zatkli ho v červnu 1960, všechno mu spočítali, zrušili podmínečná propuštění a odsoudili ho na deset let do kriminálu. Uražený Manson se odvolal, ale soud vyšší instance platnost rozsudku potvrdil. V roce 1961 se zaklaply za Mansonem mříže věznice na ostrově McNeil.

Dozorcům se jevil jako slušný šestadvacetiletý muž, vždy ochotný posloužit, vždy zdvořilý a poslušný. Mezi vězni měl pověst společensky zběhlého kámoše, který dokáže přesně vyjádřit to, co si myslí, dovede zaujmout vyprávěním, rozumí legraci a zabývá se velice vážnými myšlenkami o životě a smrti.

Správu věznice překvapil v den svého propuštění. Když si odpykal trest a měl jít domů, požádal ředitele, aby směl zůstat. Jako důvod uvedl, že je zde doma, že se zde cítí ve svém prostředí, nezvykl by si na život na svobodě. Nemohli ho nechat za mřížemi, a tak mu 21. března 1967 dali peníze na jízdenku do San Franciska. Charlesi Mansonovi bylo dvaatřicet, sedmnáct let svého života strávil za mřížemi.

Nejvíc známých měl z vězení. Někteří již byli venku a měli se dobře, jiní na tom byli stejně jako on. Přijel do San Franciska a přihlásil se u kumpána z cely. Ten mu obstaral podnájem na druhém břehu zátoky v Berkley. Spojené státy jsou plny potulných muzikantů, hrají na housle před biografy, troubí na křídlovku před vchodem do pasáží, brnkají na kytaru na schodech do podzemní dráhy. Na chodníku mají klobouk nebo čepici a žebrají. Manson nehledal stálé zaměstnání, chtěl mít svobodné povolání. Koupil si lacinou kytaru a sedl si na chodník Telegraph Avenue. Hrál a zpíval. Snad aby nebyl stále na jednom místě, žebrával někdy také na schodišti před Kalifornskou univerzitou.

Někdo říkal, že nehrál a nezpíval špatně. Objevili se dokonce hudební producenti, kteří později chtěli využít jeho „věhlasu" a snažili se prodat jeho skladby. Jeho texty jsou zmatené, jeho hudba fádní. Měl jsem možnost pozorovat a poslouchat třeba na newyorské Broadwayi podobné hudebníky. Nezpívají a nehrají dobře, jejich projev je však jímavý už jenom jejich vlastní existencí. A chodec jim odpustí neuměni a ať chce či nechce, pocítí lítost a zaplatí daň svému svědomí.

Mary Brunnerové bylo šestadvacet. Absolvovala univerzitu ve Wisconsinu, kde dosáhla nejnižšího akademického stupně — bakaláře. Teď pracovala jako knihovnice Kalifornské univerzity a téměř zakopla o Mansona, žebrajícího na schodech chrámu vědy. Mary Brunnerová nebyla ošklivá, ale také ne hezká. Neměla dívčí půvab a později se říkalo, že Charles Manson, mimochodem také žádný krasavec, byl prvním mužem, který o ni projevil zájem. Udělal to navíc romantickým způsobem a Mary Brunnerová, která jako skoro všechny ženy měla v sobě skrytou potřebu stát se pečovatelkou, se do zpívajícího žebráka na první pohled zamilovala. Nastěhoval se k ní s kytarou a dvěma igelitovými sáčky.

11.

Charles Manson žil sedmnáct let na celách s chlapy. Najednou našel zalíbení v ženách. Namluvil si jinou a přivedl ji do pokoje Mary Brunnerové. Žil se dvěma dívkami najednou, pak přivedl třetí a rozrůstající se rodina se musela přestěhovat; nakonec žil na opuštěném ranči s osmnácti dívkami. Objevil v sobě schopnost vládnout a přesvědčovat, dokázal vemlouvavým způsobem vysvětlit nevysvětlitelné a dokázat nedokazatelné. Našli se někteří, kteří tvrdili, že měl hypnotické schopnosti, jiní zase říkali, že se za léta života v extrémních podmínkách a kriminálním ovzduší naučil jednat s lidmi a dokázal zkušeností využít. Sedmnáct let mezi gaunery, to je pro zločince, jímž Manson byl, nejlepší škola. A naivní mladé dívky, dost hloupé a zcela nezkušené, toužící po lásce a volnosti, se staly pro Mansona tvárným lidským materiálem. Navíc kolem sebe shromažďoval jedince zklamané, podvedené rodiči či společností, toužící po plném životě, bezbřehé svobodě a po obrovském zářivém štěstí. Mnozí se domnívali, že to vše našli v prostředí Mansonovy rodiny. To všechno znamenalo v první fázi: nevázaný sexuální styk, celonoční orgie se střídáním partnerů, trochu hudby, drogy a mystické povídání o životě a smrti.

Manson něco vyčetl z laciných a rádoby vědeckých brožurek, něco si domyslel a mnohé vymyslel. Používal nesrozumitelných výrazů, které předělal z vězeňské hantýrky na „vědecké" termíny, posloužil si dost rozšířeným americkým pojmem nazvaným scientologie, což snad měla být jakási populární interpretace vědeckých pojmů nevědomým a nevzdělaným, zamotal do toho vyčtenou mystiku. Koktejl chutnal a působil. Manson se stával pomalu,

ale jistě pánem, otcem rodiny, dokonce bohem, někteří ho nazývali Ježíšem Kristem.

Ve Spojených státech se občas střílí na prezidenty. Také v září 1975 došlo v Sacramentu k atentátu na Geralda Forda. Atentátnice daleko neutekla. Policie jí nasadila želízka, čímž ji zachránila před hněvem davu. Jmenovala se Lynette Frommeová, říkali jí Pískle, byla jednou z prominentních členek smečky Charlese Mansona, stala se dokonce jeho pravou rukou, jakousi tajemnicí a po jistou dobu dámou číslo jedna.

Vychrtlá, pihatá a vyloženě nehezká dívka se zrzavým vlasy začínajícími až za vysokým klenutým čelem se přidala k „prorokovi" ve svých sedmnácti. Otec ji vyhnal z domu, protože neposlouchala, dělala si, co chtěla, chovala se nevážně. Nešla daleko, sedla si na obrubník chodníku a plakala. Někdo jí poklepal na rameno. Vzhlédla. Viděla malého vlasatého muže s pronikavým pohledem. Usmíval se na ni.

„Vyhodili tě z domu, viď?" zeptal se a ani nečekal na odpověď.

Lynette kývla a šla s ním. Byla onou druhou Mansonovou dívkou po Mary Brunnerové a nastěhovala se do jejího podnájmu.

V hollywoodských Universal Studios stojí na obrovské ploše filmové stavby. Ulice třicátých let s průčelím divadla, uličky amerického Jihu, domy, které mají jenom dveře a balkony, vila, v níž na zmáčknutí knoflíku vzplane požár. Padající most, laguna s asijským přístavem, všechny druhy hospod a barů, hodinové hotely, kde se k oknům leze po žebříku. Přesně dvacet mil ze středu luxusní vilové čtvrti filmařů Beverly Hills, nedaleko Chatsworthu, leží Spahnův filmový ranč. Také kulisy, také jen průčelí salonu, šerifovy kanceláře a místního vězení. Kdysi zde natočili velké filmy. Tady vyrostli hollywoodští herci Tom Mix, William S. Hart, Johnny Mack Brown a nejslavnější z nich Wallace Bee-ry, odtud startovali do historie filmového umění. Bájný a mnoha záhadami opředený miliardář Howard Hughes zde osobně dohlížel na natáčení filmů Muž mimo zákon a Souboj na slunci. Pak byl konec. V nedávných letech zde natočili už jen některé epizody televizního seriálu Bonanza. Kulisy se rozpadly a George Spahn, který pamatoval staré dobré časy, zde živořil z několika desítek dolarů, které o víkendu vybral od turistů za půjčení koní se sedlem.

Ještě před pár lety zde působil bývalý cirkusák a krasojezdec v kovbojském převleku Ruby Pearl. Na soboty a neděle si najímal statisty, ti pak představovali kovboje a Indiány a stříleli po sobě ve stylu hollywoodských westernů. Ruby Pearl však také vyučoval jízdě na koni a jednou, bůhvíco se starému cirkusákovi zamotalo v hlavě, provinil se na dvou nezletilých dívkách, které měl učit jezdit. Zavřeli ho. To byl začátek konce Spahnova ranče. Když se na pozemku v nehostinném kaňonu objevila v srpnu 1968 Mansonova mnohočlenná rodina, žil poloslepý, jednaosmdesátiletý George Spahn sám jako psanec v zasmrádlém přívěsném voze a pokorně čekal na smrt.

Charles Manson zaklepal na dveře a slušně, jako by přišel požádat o dceru, se zeptal, jestli by zde nemohl se svou rodinou nějaký čas zůstat. Zamlčel však, že jeho rodina čítá skoro třicet členů. Starý Spahn svolil. Byl rád, že už nebude v pustině sám. Tak se nastěhovali do prázdných polorozbořených baráků, na podlahu si hodili matrace a začali nový společenský život. Squeaky-Pískle dostala zvláštní úkol. Věnovat se starému pánovi. Postarala se o George po všech stránkách. Jeden z policistů, kteří později na ranči vyšetřovali, prohlásil, že Lynette Frommeová si se starým Spahnem dělala, co chtěla. Uklízela mu, vařila, starala se o příjmy a vydání jeho domácnosti a spala s ním.

„To přece není možné!" zvolal vyšetřující soudce.

Bylo tomu tak. Charles Manson měl plán a jedna z milenek mu měla pomoci uskutečnit jej. Přikázal Piskleti, aby byla starci po vůli, aby jí ranč připsal. Dědila by, až Spahn zemře.

Prokurátor Vincent Bugliosi o Lynette Frommeové napsal:

„Když jsem ji vyslýchal, překvapil mne blažený klid, který z ní vyzařoval. Setkal jsem se už s podobnými lidmi. Byli to třeba hluboce věřící náboženští fanatici. Ale v tomto případě jsem nemohl uvěřit. Nic s ní nepohnulo. Ať se hovořilo o čemkoliv, stále se nepřítomně usmívala. Na všechny otázky znala odpověď, považovala za zbytečné zamýšlet se nad problémy, vše bylo dáno. Krédo, které se táhlo jejím životem i názorem na morálku, bylo prosté: Charlie, to je láska, a láska, to je Charlie."

Tak ji prokurátor Bugliosi požádal, aby mu vyprávěla o lásce.

„O jaké lásce?" zeptala se. „Mezi mužem a ženou?"

„Také, ale i jinak."

„No, láskaje láska, co chcete ještě?"

„Je rozdíl v lásce k Charliemu nebo k Georgi Spahnovi?" zeptal se prokurátor.

„Ne. Láska je láska. Vždycky stejná. Miluju Charlie-ho, ale miluju taky George Spahna. Je bezva. A v posteli? To byste koukal!"

12.

Lynette se narodila v jižní Kalifornii, v takzvané dobré a dost zámožné rodině. Její otec byl leteckým inženýrem u firmy Northrop a měl pěkný bungalov v Santa Monice. Žil s manželkou v pohodě. Lynette studovala na univerzitě v Torrance. ale najednou ji učení přestalo zajímat, začala se potulovat. S Mansonem se seznámila krátce poté, co se vrátil z dlouhého trestu.

Nevynechala jedinou příležitost, aby nezdůraznila své mimořádné postavení v „rodině". Byla druhá v pořadí. Měla to štěstí, že se s Mansonem seznámila hned po Brunnerové.

Manson měl opravdu nezměrný vliv na naivní dívky. Poslouchaly na slovo, když jim na noc přiděloval milence, chodily krást a vybírat z popelnic ještě použitelné zbytky jídla, když jim nařídil, šly zabíjet. Velkou roli při výplachu mozku a při výcviku k naprosté ztrátě vlastní soudnosti hrály drogy a v neposlední řadě sex. Na typy dívek, jaké si Manson vybíral, nebylo zřejmě těžké zapůsobit. Jejich myšlení, zájmy a touhy, byly naladěny na stejný tón. Svědčí o tom protokol, v němž Susana Atkinsová popisuje, jak se seznámila s Mansonem.

Dlouhé tmavé vlasy s pěšinkou uprostřed, hluboké hnědé oči, hezká postava, při zběžném pohledu nic neobvyklého. Susana Atkinsová je dívka, za kterou by se leckterý muž otočil.

„Jak se jmenujete?"
„Susana Denisa Atkinsová."
„Kdy jste se narodila?"
„Sedmého května 1948."
„Bydliště?"
„Nemám."
„Posledně jste bydlela?"
„San José, Kalifornie."
„Váš životopis?"
„Životopis?" zeptala se, potom chvíli před soudcem přešlapovala. „Moji rodiče pili. Otec i matka. Byli taky nemocní. Pak matka umřela. Šla jsem na pohřeb, ale ani jsem neplakala. Vychodila jsem školu a šla jsem na vysokou. Když jsem byla ve druhém semestru, přestěhovala jsem se s otcem do Los Banos. Nechtěla jsem být jako všechny ostatní, proto jsem odešla ze školy. Nevrátila jsem se domů. Za pětadvacet dolarů týdně jsem si najala pokoj a začala jsem pracovat jako prodavačka v cukrárně. Pak mě to přestalo bavit. Sebrala jsem se a odešla s kamarádkou do Haight Ashbury."
„Kde to je?"
„V San Francisku. Čtvrť, kde bydlí hippies. Žili jsme tam s přáteli."
„Jak jste se živila?"
„Dělala jsem v jednom sanfranciském nočním podniku go-go girl. Tanečnici s nahým poprsím. Hodně jsem tenkrát brala drogy. Skoro pořád jsem byla pod parou. Jednou, když jsem vzala LSD, tak jsem vylezla na střechu našeho baráku. Nejdřív jsem se podívala dolů na město, pak jsem pažemi sáhla nahoru a měla jsem v rukou modré z nebe. Volala jsem: Panebože, vezmi mě nahoru, nechci žít na tomto světě. Nestalo se nic. Nevzal si mě."
„Jak jste se seznámila s Charlesem Mansonem?"
„Přestěhovala jsem se do jednoho domu v Lime Street. Bydleli tam většinou squatteři s drogama. Jednou jsme seděli v pokoji na zemi. Vešel muž s kytarou. Všichni si kolem něj posedali. Začal hrát. Hrál a zpíval jako pánbůh. Od první chvíle mne zaujal. Chtěla jsem, aby si mne povšiml, a tak jsem se ho zeptala, jestli by mi půjčil kytaru, že si chci také zahrát. Beze slova mi ji podal a mě napadlo, že vlastně vůbec hrát neumím. Pohlédl na mě a řekl, že budu-li opravdu chtít hrát, že to dokážu. Když mi to řekl, tak jsem pochopila, že se mi všechno nějak v hlavě zmátlo. Já jsem mu přece neřekla, že neumím, jen jsem si to pomyslela, musel tedy umět číst myšlenky. Hned jsem věděla, že to je muž, po němž jsem odjakživa toužila. Něco takového se mi ještě nikdy nestalo. On pak vzal kytaru a odešel. Za dva dny se objevil znovu a zeptal se mě, jestli bych se s ním nešla projít. Kývla jsem a byla jsem spokojená, že si vybral právě mne. Všechna děvčata v domě měla na něj totiž spadeno. Bez dlouhých řečí jsme přešli pár ulic a najednou jsme byli v jeho bytě. Zeptal se mě, jestli bych se s ním chtěla milovat. Přiznám se, že jsem chtěla, a on mi řekl, abych se svlékla. Stála jsem tam jen tak. V místnosti bylo vysoké zrcadlo a on mi řekl, abych se v něm prohlédla. Nechtěla jsem, a tak mne před zrcadlo postrčil. Jen se na sebe dobře podívej. Nemáš jedinou vadu. Jsi perfektní. Po všech stránkách."
„Co se stalo potom?" zeptal se prokurátor Bugliosi.
„Potom se mě zeptal, jestli jsem někdy zatoužila po tom vyspat se s vlastním otcem. Překvapilo mě to, a tak jsem na něj vytřeštěně hleděla. Ne, řekla jsem. Nikdy tě to ani ve snu nenapadlo? zeptal se znovu a já jsem odpověděla ano. Dobře, řekl, až se budeme milovat, představuj si, že jsem tvůj otec. Udělala jsem to a byla to krásná zkušenost. Vrátil mi sebedůvěru. Zase jsem si uvědomovala, že jsem žena. Charles ze mne udělal nového člověka. Dokonce mi dal nové jméno. Teď jsem se jmenovala S adie Mae Glutzová. Tím chtěl vymazat všechno, co bylo předtím. Pořád mne fascinuje. Ale současně mi nahání strach. On sice stále říkal, že neposloucháme jeho, ale samy sebe, samy musíme vědět, co v jaké situaci máme dělat. Přitom chtěl, abychom se ho bály."
13.
Než dojel Manson s harémem na Spahnův filmový ranč, putoval se svými stále roztouženými dívkami po amerických státech. Byla to doba hippies a mladým se leccos odpouštělo, mnohé se přehlíželo jako výstřelek nerozumného mládí. Manson sehnal starý autobus. Vytrhali sedadla a zařídili kraksnu jako pojízdný harém. Když večer někde zastavili, vpouštěl Manson k dívkám náhodné zájemce a vybíral vstupné.
Většina mladých, dokonce velmi mladých dívek, které si získal, byly vykořeněné typy utíkající od konvencí bezcitné společnosti. Hledaly uplatnění, volnost a osobní svobodu. Nalézaly jen mužskou převahu a zvůli. Pak se objevil romanticky vyhlížející potulný zpěvák, kázal o novém životě a naruby změněném světě, vzal je za ruku a vedl je do vysněného ráje. Než poznaly, že brána do ráje je vchodem do pekla, bylo už pozdě.
Podle posudků psychiatrů byly dívky Mansonovy rodiny většinou hysterky hledající absolutní pravdy a toužící uskutečnit své nereálné sny. Domnívaly se, že Charlie je světec a všemocný muž, který je dovede k cíli. Přitom s nimi zacházel hůř než se zvířaty. Vyžadoval naprostou kázeň a poslušnost. Vstup do rodiny začínal vyzkoušeným rituálem. Nejdřív si adeptku vzal do postele a den dva se s ní miloval. Pak ji předhodil ostatním. Musela se zúčastnit orgií skupinové lásky, musela se milovat s každým, koho jí Manson určil, nařizoval styk s cizími muži za peníze, aby měla rodina z čeho žít. Posílal je žebrat, podle svého uvážení jim rozděloval drogy. Vyšetřující soudce o něm tvrdil, že byl dobrý obchodník. Všechno dokázal prodat a nic od něj nebylo zadarmo. Kdosi mu kdysi daroval klavír. Vyměnil jej za obytný vůz a ten zase za starý autobus, s nímž nakonec přijel ke Spahnovu filmovému ranči.
Tak začal své věřící vychovávat. Vymyslel si teorii o zkáze světa, přesvědčoval své poddané, že krást a loupit není hřích, bohatství tohoto světa patří přece všem. Všichni lidé jsou články mystického celku. Není skutečné smrti, jestliže celek přežívá. Byl to myšlenkový zmatek.
Charles Denton Watson, zvaný také Tex, byl několikanásobným vrahem. Zločince z něj udělal Charles Manson. Tex pocházel z Farmersville (2000 obyvatel) v Texasu. Byl vynikajícím studentem, dobrým hráčem basketbalu, chodil na

pobožnosti metodistické církve do kaple v sousedství otcovy benzinové pumpy. Později navštěvoval North Texas University. Celé tři roky studoval s úspěchem, pak se začal toulat. Když potkal Mansona, měl pocit, že vyhrál.

Linda Darleen Kasabianová se narodila ve státě Maine a v době procesu jí bylo dvacet let. Žila v klidu a pohodě v pěkném domku v Milfordu ve státě New Hampshire se svou matkou. Byla hezká a milá. Dva roky před maturitou utekla ze školy ke stejně starému klukovi v sousedství a vdala se za něj. Po roce se rozvedli. Brzy se ale vdala podruhé. S novým manželem Bobem Kasabianem vycházela dobře. Bydleli v Los Angeles. Narodila se jim holčička Tanja. Jejich přítel nečekaně zdědil značnou částku. Pozval je na velkou cestu po Jižní Americe. Byla to mimořádná příležitost. Těšili se na ni.

Jednou večer šla Linda do restaurace v kaňonu Topanga. Seznámila se tam s dívkou, která si říkala Gypsy (Cikánka). Ve skutečnosti se jmenovala Catherine Shareová a byla členkou Mansonovy smečky. Linda opustila rodinu, přestěhovala se na Spahnův ranč, kde dělala kuchařku. Když ji zatkli, byla v pátém měsíci těhotenství.

Linda byla hezká a věděla o tom. Navíc byla chytrá, anebo měla dobré právní poradce. Odhodlala se říci soudu všechno, přiznala se a stala se podle spletitých paragrafů amerického trestního práva z obžalované korunní svědkyní. Prakticky nemohla být odsouzena. Ihned se dohodla se spisovatelkou Joanou Didionovou, která se o dívce chystala napsat knihu, a za vypravení vzpomínek si Linda zajistila pětadvacet procent zisku.

Před porotu předstoupila pečlivě upravená, nepříliš vyzývavě oblečená, spíš skromná, s cůpky vypadala jako poslušná holčička ze spořádané rodiny. Pokorně vylíčila strašný zločin. Ochotně, jak se od ní očekávalo, odpovídala na otázky soudce i prokurátora. Její obhájce, kdysi známý boxer Paul Fitzgerald, zavedl při křížovém výslechu řeč na sexuální vztahy Mansonovy rodiny. Odpovědi pomohly pochopit atmosféru na Spahnově ranči, dokreslily citovou poušť dívek, ukázaly jejich lhostejnost i bezmyšlenkovitost.

„S kým jste se milovala vy?" zeptal se obhájce Fitzgerald.

„Milovala jsem té noci hodně mužů," odpověděla klidně a vypadala jako školačka. „Nejdřív Texe Watsona, potom Clema, oba najednou, Mika a Shakea. Možná že jich přišlo ještě víc. Nevím."

„Líbilo se vám to?" zeptal se obhájce.

„Ano. Velice."

„Užívala jste drogy?"

„Ano. Brala jsem LSD. Asi padesátkrát. A později ještě nějaké jiné prášky."

„Co pak, když jste byla v jiném stavu?"

„Bylo to pořád stejné. Spíš ještě hezčí. Brala jsem LSD."

Linda Kasabianová zradila Mansonovu rodinu. Stala se korunním svědkem obžaloby a pomohla soudci i porotcům nahlédnout pod oponu ráje, v němž žili vrazi a odkud se vydávali na svá příšerná noční tažení.

Patricii Krenwinkelové bylo 22, když se dala na cestu zločinu. Docela dobře vyhlížející bruneta byla dcerou velmi zaměstnaného a úspěšného pojišťovacího agenta. Žili v Los Angeles, obývali hezký rodinný dům nedaleko Loyolovy univerzity. Pat byla tatínkovým miláčkem. Byla poslušná, měla ušlechtilé záliby, už jako dítě se stala známou svou vynikající sbírkou známek. Po maturitě se dala zapsat na univerzitu v Mobile v Alabamě, ale brzy se vrátila. Otec jí našel místo u pojišťovací společnosti a Pat se stala úřednicí. Její život probíhal klidně a bez vzrušení.

Je těžko vysvětlitelné, co se s ní najednou stalo. V září 1967 nechala svůj vůz na parkovišti Manhattan Beach, nevrátila se domů ani do práce, dokonce si ani nevyzvedla u zaměstnavatele plat, odešla za Charlesem Mansonem na Spahnův ranč, kde jí vůdce smečky přidělil jméno Katie. Také zde dostala práci. Dělala ji ráda. Chodila do města probírat popelnice. Tak obstarávala potraviny pro Mansonovu rodinu. Na ranči vládl přísný vegetariánský systém a Katie denně dokázala vyšťourat z popelnic tolik jablek, broskví, avokáda a salátu, že to stačilo pro všechny.

14.

Byl to těžko pochopitelný způsob života, který vedli, a rozhodně žádný ráj, jaký si většina z nich ve svých neuskutečnitelných snech představovala. Šéf smečky je terorizoval, trestal. Za dvanáct měsíců, co doslova hnízdili v polorozbořených barácích, se odehrálo leccos. Man-son zaplatil za pronájem ranče asi 5000 dolarů. Kde je vzal? Před soudem se říkalo, že si Mansonova rodina hodně vyžebrala. George Spahn prohlásil, že sice peníze dostal, ale že mu je zase pod různými záminkami vzali.

Manson starého George držel zkrátka. Jak mohl, tak ho terorizoval. Strašil všechny, aby si udržel kázeň. Jednou večer prý zkoušel, jestli George skutečně tak špatně vidí. Strkal mu hořící zápalky před oči, těsně před nosem mu mával pěstí. Tři hodiny opakoval mučení. Pak se ozvalo vrznutí dveří. George si oddychl. Netvor odešel. Ještě asi hodinu zůstal sedět. Pak ho napadlo sáhnout za sebe. Manson celou tu dobu stál za ním.

Dalším zdrojem financí byly kapsy rodičů svedených dívek. Manson je občas posílal domů a ony se málokdy vracely s prázdnou. Protože drogy nejsou levné a jejich cena je zvlášť v oblasti Hollywoodu ještě vyšší než jinde, potřebovali Manson a jeho smečka hodně peněz.

Susanu Atkinsovou zatkli 10. října v Údolí smrti, v kaňonu vyprahlé pouště na polorozpadlém Barkerově ranči. Sem se totiž Mansonova rodina přestěhovala. Satan dostal po vraždách strach. Hned druhého dne dal poddaným příkaz, aby začali balit. Nebylo toho mnoho a autobus i ostatní vozy stály zakrátko připraveny k cestě do pouště. Projížděl jsem tím nehostinným krajem o pár let později, kdy už kolem dálnice stálo aspoň několik motorestů. Kamenitá polopoušť, rozpálená nepředstavitelným žárem, obloha den co den bez mráčku. Údolí smrti si své jméno zaslouží. Sem přišel Manson se svými učedníky.

Barkerův ranč leží v pustině, kam nevede cesta. Jeli k němu oklikami. Přepadli pár pobudů a nezaměstnaných horníků, kteří zde přespávali. Namířili na ně pušky, blýskli čepelemi nožů a Manson obyvatelům nařídil, aby se klidili, že tu může být zanedlouho horko. Pak vyprávěl, že jeho klan utíká před černochy, kteří se chystají zabrat celé Los Angeles. Horníci se podrobili přesile, vyklidili ranč, ale oznámili událost policii.

Charlesova poslední láska Stephanie Schramová a její přítelkyně Kitty - Kathryn Lutesingerová se odhodlaly skončit podivný život a opustit otrokáře Mansona. Udělaly to v noci 9. října 1969, ve chvíli, kdy policie připravovala velký zátah na ranč. Jako by to Manson předvídal, nařídil tábor vyklidit. Patricie Krenwinkelová dostala za úkol vystěhovat všechny do úsvitu. Většina to přivítala. Byla zima, studený vítr vál z pouště, pod širákem se už nedalo spát.

Policisté však ve stejnou dobu postupovali podle dobře připraveného plánu k Barkerovu ranči ze dvou stran. A promrzlé dívky, nedostatečně do studeného počasí oblečené, s odchodem nespěchaly. Tak se muži z oddílu California Highway Patrol pod vedením poručíka Hurlbuta blížili k cíli z jedné strany, z druhé parta policisty O´Neila, k níž se připojili i příslušníci prokuratury oblasti Inyo, včetně okresního prokurátora.

První jim zůstaly v síti Leslie van Houtenová, vydávající se za Louvellu Alexandiovou, Sadie, která tvrdila, že se jmenuje Donna Kay Powellová, Gypsy byla zatčena pod jménem Manon Minetteová, Brenda si vymyslela jméno Cydette Perellová. V poutech skončily i Marnie K. Reevesová, známá spíš jako Patricie Krenwinkelová. Byl zatčen Robert Ivan Lane, zvaný Soup Spoon, Linda Baldwinová, zvaná Little Patty, a Squeaky, ve skutečnosti Elisabeth Elaine Williamsonová, zvaná také Alice Lynette Frommeová. Některé dívky byly nahé, což se později objevilo i v soudním protokolu:

„Když byla zatčena první skupina podezřelých ženského pohlaví, některé dívky se svlékly do naha. Některé z nich v přítomnosti policejních úředníků čuraly na zem," stálo doslova ve zprávě o zatčení. Deset žen, tři muže a dvě malé děti odvedli údolím Goler Wash dolů, tam je naložili do připravených policejních vozů, odvezli do města Independence (Kalifornie), kde byli všichni obžalováni ze žhářství, krádeže a přechovávání drog.

Když se policisté vraceli po zdárně provedené akci zpět Mengelovým průsmykem, zastavily je v údolí Stripped Butte Valley, nedaleko Anvil Springs, dvě zubožené dívky, Kitty Lutesingerová a Stephanie Schramová a požádaly o ochranu před Charlesem Mansonem. Měly strach, že je za dezerci odsoudí k smrti.

Mezi zatčenými byl rovněž Clem Grogan. Když se ocitl ve vězení, použil zákonem zaručeného práva a zatelefonoval z okresní věznice v Inyo na Spahnův ranč a hlásil svému šéfovi Mansonovi, co se stalo. Bůhví proč se Manson vrátil na ranč, kde podle jeho rozkazu už nebyla živá duše?

Brzo ráno příštího dne povolil ředitel věznice Stephanii a Kitty zatelefonovat jejich rodičům. Kitty se od matky dozvěděla nepříjemnou novinu: hledají ji policejní seržanti Guenther a Whiteley pro podezření, že zavraždila Garyho Hinmana. Kitty se sesypala a prosila matku, aby pro ni přijela. Ta to odmítla. Řekla, že musí čekat, až ji odvezou příslušníci policejního oddělení pro vyšetřování vražd.

Matka Kitty Lutesingerové krátce poté hovořila s policistou Dave Steuberem, specialistou na krádeže automobilů, a informovala ho o vztahu její dcery k Robertu Beausoleilovi. Ten okamžitě zatelefonoval do šerifovy kanceláře v Los Angele s, spojil se se seržantem Guentherem, řekl mu vše, co věděl o Mansonově rodině a její činnosti v Death Valley, čímž policie získala stopu spojující party ze Spahnova filmového ranče s vrahy Roberta Hinmana. A právě tato okolnost byla začátkem úspěšného vyšetřování ukrutných vražd Sharon Tateové a jejích přátel a zavraždění manželů LaBiankových.

Charles Manson se však nepříznivého vývoje událostí nepolekal. Měl dost drzosti a věřil, že mu projde všechno. V roce 1969 byl totiž zatčen už čtyřikrát, 30. března, 3. června, 16. a 23. srpna. A pokaždé se z podezření vylhal. Proč by měl mít smůlu právě teď?

Přitom měl šílené plány. Jak se při pozdějším vyšetřování podařilo zjistit, sestavil si jmenný seznam prominentních osobností, většinou bydlících v Los Angeles, které měly být zavražděny. Listina, kterou objevili policisté v Death Valley, obsahovala 34 jmen hollywoodských hvězd a úspěšných podnikatelů. Na konci seznamu byla i Kitty Lutesingerová.

Při razii v noci z 9. na 10. října se mnoho příslušníků Mansonovy rodiny vyhnulo zatčení. On sám zmizel bůhvíkam, a tak se policisté rozhodli razii opakovat. V neděli 12. října se vydala skupina California Highway Patrol vedená Jamesem Purcellem a Dickem Powellem znovu k Barkerovu ranči. Chystali se prohledat různé skrýše bandy a nalézt ukradené automobily. Rozestavili se na pahorcích a dalekohledy sledovali terén.

Asi v pět odpoledne se v údolí objevilo pár postav, směřujících k ranči. Když přišli chodci blíž, poznal Purcell Charlese Mansona. Pod paží nesl pouzdro s kytarou. Policisté zavolali vysílačkou pomoc. Jejich kolegové z Death Valley National Parku, Don Ward z šerifovy stanice Inyo County a jeho pomocník Al Schneider, se okamžitě dali na cestu. Když se setmělo, obklíčili chatrč, v níž se svítilo, vrazili dovnitř a vyzvali přítomné, aby zvedli ruce. Všem nasadili ocelové náramky a všechny zatčené postavili čelem ke zdi. Bylo jich šest, všichni byli otrhaní a špinaví, s dlouhými, dlouho nemytými vlasy. Nebyl však mezi nimi Charles Manson.

V polorozpadlé boudě byla tma. Policisté si svítili baterkami, na stole plápolaly dvě svíčky. Policista Purcell vzal jednu z nich a hledal Mansona. V koupelně stála vedle betonové vany malá skříňka na boty. Purcell ji otevřel. Uvnitř se něco pohnulo.

„Tak polez a hezky rychle!" zvolal policista.

Z kouta almárky se vykulil malý, zarostlý a špinavý človíček, postavil se před namířenou pistoli a řekl:

„Nestřílej! Já jsem Charlie Manson."

Ve vedlejší místnosti byli další členové zločinecké bandy: Bill Vance a dívky Beth Tracyová, zvaná Collie Sinclairová, Diana Bluesteinová alias Snake Lake, Sherry Andrewsová, vystupující pod jménem Claudia Smithová. Ti všichni skončili ve velkém policejním voze, který mezitím přijel do údolí.

Muži, kteří dostali jako první želízka, byli John Philip Haught alias Christopher Zero, Kenneth R. Brown, zvaný Scott Bel Dávíš, David Hamic, vystupující pod jmény William Rex Cole nebo Bill Vance, Vern Edward Thompson, zvaný Vern Plumlee, Lawrence Bailey alias Little Lany a Bruče Davis. Všichni putovali za mříže.

Když se seržanti Whiteley a Guenther dozvěděli o zatčení Kitty Lutesingerové, vydali se okamžitě do Inyo County a

odvezli ji k výslechu na policejní stanici San Dimas. Kitty přiznala, že u Hinmana byly Sadie a Mary. Policisté tedy nasedli hned ráno 13. října do letadla a odlétli v devět z letiště v Ontariu v Kalifornii do Independence, aby vyslechli Susanu Atkinsovou, zvanou Sadie. Ta se po několika minutách výslechu přiznala. Usvědčit ostatní spolupachatele vraždy už nebylo obtížné. Proti Sadie Atkinsové byla ve čtvrtek 16. října vznesena obžaloba a den poté oznámil policejní ředitel z Los Angeles Robert Houghton na tiskové konferenci, že policisté ukončili výslechy podezřelých z vraždy Sharon Tateové a jejích hostů.

Hned v prvních listopadových dnech byla Sadie Mae Glutzová alias Susana Atkinsová přivedena ve vězení Sybill Brand na společnou celu označenou jako ložnice 8000, kde se setkala s Ronnie Howardovou a Virginií Grahamovou, kterým se, jak už víme, svěřila, tedy vlastně přiznala.

15.

Proces proti Mansonovi a spol. zahájili 24. července 1970. Zpočátku se stal senzací USA číslo jedna. Americké veřejné mínění se totiž nepostavilo bezvýhradně proti hromadným vrahům. Našli se Mansonovi zastánci, následovníci, konaly se demonstrace za jeho osvobození, kdosi dal vyrobit odznaky s textem Free Manson — osvoboďte Mansona, výrobci suvenýrů se přiživovali, na trhu se objevila trička s vrahovým vousatým obličejem. Před soudní budovou se uhnízdili členové Mansonovy rodiny, aby demonstrovali svou solidaritu. Dívky se svlékly donaha, později si na znamení smutku daly dohola ostříhat hlavy.

Státní žalobce hovořil k porotcům, k obecenstvu v sále, k milionům televizních diváků a k široké americké veřejnosti, která zase měla senzaci prvního stupně. Mluvil o důkazech, které obžaloba předloží a které prokážou v plném rozsahu vinu obžalovaného a jeho milenek.

Na chodníku před soudní budovou zatím namlouvaly Lynette Frommeová, Sandra Goodová a Catherine Shareová rozhovory pro rozhlasové stanice a vybíraly od ochotných chodců dolary na osvobození jejich boha. V tisku se objevily články, v nichž novinářky braly v ochranu „ubohé svedené dívky", psaly o představách nového způsobu života, o ideách hodných následování. Je třeba znát americký způsob myšlení, aby to bylo možné pochopit.

Tři obžalované demonstrují v soudní síni. V roce 1970, kdy se v Halí of Justice v Los Angeles konal proces, byly v módě minisukně. Susana Atkinsová, Patricie Krenwinkelová a Leslie van Houtenová hrály se soudcem Charlesem H. Olderem nečestnou hru. Nejdříve se dostavily do soudní síně bez podprsenek a šikovně tuto skutečnost zdůrazňovaly. Pak odložily i ostatní spodní prádlo a rozvalovaly se na lavici obžalovaných jako v baru. Když je v sále ticho, ozve se Susana Atkinsová a pro obecenstvo vzdychá: Já ubohá, už šest měsíců jsem neměla chlapa. Přitom se protahuje, že jí minišaty div neprasknou. Novináři se výroku okamžitě chytili. Susana řekla šest měsíců, ale zavřená je už deset měsíců, to znamená, že měla někoho ve vězení. Hned nazítří se objeví v novinách dohady, kdo to asi byl.

V listopadu se Manson přihlásil o slovo. Přísahal na bibli, pak hodinu obviňoval společnost, systém, způsob života.

„Vznesli jste proti mně a mým spoluobžalovaným spoustu obvinění," řekl. „Něco se dá vysvětlit, něco vyvrátit. Nikdy jsem nechodil do školy. Tak jsem se taky nenaučil zvlášť plynně psát a číst. Proto jsem seděl ve vězeních a byl jsem hloupý. Zůstal jsem dítětem, které pozoruje vás, dospělé, co děláte. Dívám se na vás a nemohu pochopit. Ničemu nerozumím. Většina z těch, kdo žili na ranči a které počítáte mezi členy mé rodiny, jsou lidmi, kteří by vám nebyli nic platní. Stáli na ulicích, protože je rodiče vyhnali z domu a oni nechtěli do polepšoven pro nezletilé zločince. Udělal jsem pro ně, co jsem mohl. Všechno, co uděláte pro své bratry a sestry, je dobré, řekl jsem jim, když se tak stane v dobrém úmyslu. Můj otec je kriminál. Moje matka — váš systém. Stal jsem se jenom tím, čím jste mě udělali vy. Jsem jen vaším zrcadlovým obrazem. Živil jsem se odpadky, které jste odhodili. Oblékl jsem šaty, které jste odložili. Udělal jsem všechno, co jsem mohl, abych mohl žít ve vašem světě. A vy mě chcete zabíti Ne! Já už jsem mrtev. Já jsem byl odjakživa mrtev. Prožil jsem život v hrobech, které jste vyhrabali.

Někdy si myslím, že bych vám to měl oplatit, někdy uvažuji o možnosti pustit se do vás a zabránit vám, abyste mě zastřelili. Kdyby to bylo možné, vytrhl bych tento mikrofon a mlátil bych vás do hlavy, protože si to zasloužíte."

„Z mnoha Mansonových vystoupení v procesu jsem došel k závěru," prohlásil prokurátor Bugliosi, „že se dovedl vyjadřovat, i když mu scházelo vzdělání. Bezpochyby byl chytrý. Okamžitě vycítil pozadí otázky, kterou jsem mu položil, a dokázal se orientovat."

Během výslechu, který vedl před porotou soudce Dell, řekl Manson:

„Chtěl bych vám předložit žádost."

„Ukažte," řekl soudce a Manson mu ji podal.

„Zadržený Charles Manson, známý také jako Ježíš Kristus," četl soudce Dell, „předkládá za sebe a jménem dalších šesti osob, členů akciové společnosti Rodina nesmrtelných duší, žádost, aby byla Mansonovi-Kristovi zaručena nedotknutelnost, a současně vznáší obžalobu proti šerifovi, který ho oloupil o duševní i tělesnou svobodu, čímž porušil práva zaručená ústavou. Proto žádá, aby byl neprodleně propuštěn."

16.

Vazba obžalované nepoznamenala. Nelitovali svých činů, nezměnili se. Stále provokovali. Tři obžalované ženy se snažily, jak mohly, chodit neoblečené. Když jim to dozorkyně zakázaly, oblékly se sice, ale během procházky na vězeňském dvoře si vyhrnuly sukně přes hlavy. S vůdcem smečky se nemohly dorozumět, a tak večer vyly jako šakalí feny a šakal Manson jim vytím odprvídal.

Dne 25. ledna 1971 porotci uznali všechny obžalované vinnými v plném rozsahu obžaloby a při dalším líčení 29. března 1971 se vyslovili pro trest smrti.

Jedna z příslušnic Mansonovy rodiny a obyvatelka Spahnova ranče Nancy Pitmanová po rozsudku prohlásila: „Jsme takoví, jaké jste nás vychovali. Školili jste nás televizními seriály, jako FBI, Kouř střelného prachu a Boj. Nevynechala jsem jediný díl."

Vyhlášením rozsudků nad hlavními viníky násilnosti neskončily. Brzy poté stály před porotou další Mansonovy

dívky, Lynette Frommeová, Catherine Shareová a Ruth Moorehouseová, jakož i Dennis Rice a Steve Grogan. Pokusili se zavraždit svědkyni obžaloby Barbaru Hoytovou. Namíchali jí do karbanátku značnou dávku LSD. Naštěstí se včas dostala do nemocnice, kde jí lékaři zachránili život. Charlese Dentona Watsona odsoudili k trestu smrti v srpnu 1971.

Odsouzených se rozsudky příliš nedotkly. Věřili totiž, že nezůstanou dlouho za mřížemi. Kolegové se postarají o jejich brzké vysvobození.

Už večer 21. srpna 1971 přepadla skupina ozbrojených gangsterů obchod se zbraněmi na předměstí Los Angeles. Maskovaný muž držel samopalem v šachu prodavačku a dva zákazníky, ostatní začali nakládat do vozu pušky, pistole a další zbraně. Odnesli jich už 140, když se ozvala siréna a ulici zatarasily policejní vozy. Zločinci začali střílet, policie střelbu opětovala. Celých deset minut trvala přestřelka, při níž jako zázrakem nebyl nikdo usmrcen.

Teroristé se na záchranu Mansona chystali už od července. V jednom z jižních předměstí Los Angeles zřídili skladiště zbraní. Koupili dokonce dům, v němž se delší dobu skrýval uprchlý zločinec Como. Vypátrali je a při přestřelce zatkli první Mansonovu milenku knihovnici Mary Brunnerovou, Catherine Shareovou, Dennise Riceho, kteří už zase byli na svobodě, a Lawrence Baileye, jakož i třiatřicetiletého zločince Kennetha Coma. Devatenáctiletému Charlesi Allenu Lovettovi se podařilo utéci, byl však brzy poté dopaden.

Při vyšetřování vyšlo najevo, že to byla rozsáhlá akce. Už předtím vyloupili hospodu, kde získali přes dva tisíce dolarů. Vyhrožování, že osvobodí Mansona a jeho dívky, nebylo platonické. Teroristé chtěli použít vyzkoušenou teroristickou metodu. Chystali se unést velké dopravní letadlo a každou hodinu zabíjet jedno rukojmí, až do chvíle, kdy se Manson a ostatní ocitnou na svobodě. Nikdo nepochyboval o tom, že nešlo o plané vyhrožování. Kdyby nebyli dopadeni při loupeži zbraní, mohlo dojít k další tragédii.

Odsouzení k trestu smrti nebyli popraveni. O jejich osudu rozhodli ještě jednou ctihodní právníci Nejvyššího soudu státu Kalifornie. Šesti hlasy proti jedinému zrušili trest smrti. Tak se vrahům Sharon Tateové a jejích přátel změnily tresty v doživotní vězení.

SMRT KRÁLOVNY KRÁSY
(Marilyn Monroeová)

I.

V Los Angeles není o dusné, horké noci nouze. Obyvatelé metropole nařídí klimatizaci na maximum, dobře zavřou okna a spolknou prášek na spaní. O víkendu 5. srpna 1962 se navíc nehnul ani lísteček, jako by i věčně vanoucí pouštní vítr měl volno. Na policejní stanici Los Angeles Police Departmentu klimbal s nohama na stole seržant Jack Clemmons a těšil se na vystřídání.

Ve 4.25 zazvonil telefon.

„West Los Angeles, seržant Clemmons."

Následoval vodopád špatně srozumitelných vět.

„Uklidněte se, prosím, a zopakujte mi to ještě jednou."

„Marilyn Monroeová je mrtvá," řekl muž. „Před chvílí spáchala sebevraždu."

„Kdo volá?" zeptal se podle předpisu seržant. „Nadiktujte mi, prosím, vaše telefonní číslo, zavolám vás zpět."

„Není třeba, seržante. Jsem doktor Ralph Greenson, psychiatr Marilyn Monroeové."

„Řekněte mi adresu, za chvíli jsem u vás."

„Helena Drive 5. Čekám na Vás, seržante."

Clemmons skočil do vozu, jel dolů po Boulevardu San Vicente, najel na Carmelita Drive a zabočil do úzké, krátké, slepé uličky Helena Drive.

„Už když jsem vjel až dozadu k poslední vile, tak jsem si říkal, že se tam vůbec nic neděje. Venku neparkoval jediný vůz," řekl seržant později. „V domě nebylo osvětlené ani jedno okno, veranda a garáž byly taky ve tmě, a dokonce i lampy bazénu byly vypnuty. Zaparkoval jsem před vraty vjezdu do zahrady, šel jsem ke dveřím a tiše jsem zaklepal. Teprve po chvíli, když jsem začal tlouct hlasitěji, jsem uslyšel kroky. Trvalo to určitě aspoň minutu, než se dveře otevřely a přede mnou stála komorná Marilyn Monroeové Eunice Murrayová. Byla vyděšená. Třásl se jí hlas, když promluvila. Vedla mne dovnitř, ale chovala se tak divně, že jsem si to nedokázal vysvětlit. Prostě od počátku se mi zdála být podezřelá. Ale možná že to všechno způsobil jen strach."

„To je její ložnice," řekla, když se zastavili přede dveřmi.

„Marilyn Monroeová ležela na své velké posteli na břiše, obličej zabořený do polštáře. Obě nohy měla nataženy, obě paže srovnány podél těla. Já jsem si tenkrát hned uvědomil, že ji takhle někdo musel narafičit, a tak jsem se rovnou zeptal obou lékařů, kteří se mezitím objevili v chodbě, jestli s mrtvolou něco dělali. Oba zavrtěli hlavami. Ten větší byl Hyman a druhý, malý, ale stále přešlapující, Ralph Greenson, který mi telefonoval."

„Spáchala sebevraždu," řekl Greenson a ukázal na noční stolek, kde byly pohozeny krabičky od prášků a skleničky s tabletami.

„Pokoušeli jste se ji oživit?" zeptal se seržant.

„Přišli jsme pozdě. Už byla mrtvá," řekl doktor Greenson.

„Můžete odhadnout, kdy brala ty tablety?"

„Ne," řekl Greenson.

„Mně se to celé nějak nelíbilo," vypověděl později seržant Clemmons. „Mrtvola byla naaranžována do nepravděpodobné pozice, nikdo přece nezemře v pozoru jako voják. Ti dva doktoři mi taky připadali jako neskuteční, a Greenson se mi vůbec nelíbil, choval se od první chvíle jako pachatel, který nevinu jen předstírá. Chtěl jsem se ještě

zeptat na nějaké podrobnosti hospodyně Murrayové, ale zjistil jsem, že zmizela. Hledal jsem ji po celém domě a nakonec jsem ji našel, jak dřepí v komoře vedle kuchyně na stoličce u pračky. Ta běžela na plné obrátky a druhá na sušení. Na podlaze bylo prádlo zčásti už srovnané, zčásti rozházené."

„Když jsem vzhůru, tak peru," řekla Eunice Murrayová na vysvětlenou.

„Kdy jste mrtvou objevila?"

„Krátce po půlnoci. Pan doktor Greenson je tady už od půl jedné."

Když se seržant zeptal doktora Greensona, proč volal policii tak pozdě, uslyšel divnou odpověď:

„Musel jsem nejdřív poslat zprávu informačnímu oddělení Studia, seržante. To je má povinnost, pak teprve smím poskytnout informace."

„O čemkoliv?"

„O všem, co se týká filmového studia nebo natáčení filmů."

„Které informační oddělení to bylo?"

„Twentieth Century-Fox. Marilyn Monroeová má s nimi platnou smlouvu. V těchto dnech pro ně natáčí film. Teda natáčela."

V sobotu 4. srpna ve 22.30 seděl Arthur Jacobs z tiskového oddělení studia Fox v restauraci se svou snoubenkou, filmovou herečkou Natálií Trundyovou, u láhve šampaňského, když ho livrejovaný poslíček zavolal k telefonu. Jacobs se své milence omluvil a běžel k telefonu. Za minutu byl zpátky a zašeptal Natálii:

„Stalo se něco strašného. Marilyn je mrtvá. Možná že se tam zdržím déle, v každém případě ti zavolám. Taková smůla! Ted když jsem se mohl stát šéfem oddělení!"

Lawfordova vila stála na druhém konci města, asi tak deset kilometrů od uličky Helena Drive, přímo na pláži Oceán Front 625. Všude se svítilo, v zahradě, u bazénu i na pláži. Bylo horko a v půl jedenácté ještě nikdo nešel spát. Někteří si však i při zábavě, při tanci nebo při přípitku, všimli, že blízko mezi vilami přistál modrý vrtulník. Ti, kdo byli blíž, zjistili, že k němu těsně po přistání přiběhl mladý muž v tričku, rychle nasedl a stroj s ním odstartoval směrem k losangeleskému mezinárodnímu letišti.

Frank Neill byl tiskovým mluvčím filmové společnosti Twentieth Century-Fox. Už celý večer seděl u televizoru a střídavě pil pivo a klimbal. Když po desáté zazvonil telefon, zvedl sluchátko a chvíli pozorně poslouchal.

„Jo, rozumím. Už tam jedu," řekl potom, hodil na sebe černý společenský oblek, nasedl v garáži do vozu a jel do Brentwoodu.

Do budovy generálního ředitelství telefonní společnosti General Telephone v Santa Monice přišli dva agenti FBI a dva policisté v civilu. Detektivové losangeleské policie chtěli mluvit s nejvyšším přítomným úředníkem. Soudní zpravodajka Florabel Muirová o nich v ranním vydání napsala:

„Všichni čtyři byli v černém jako ve filmu o ufonech žijících mezi námi. Jeden ze zaměstnanců, který se nebál mluvit, řekl, že vypadali jako z detektivky. Vybrali z archivu všechny automatické záznamy obou telefonních linek Marilyn Monroeové, zabavili papíry a odnesli je z budovy. Venku pak nasedli do velkého cadillacu s poznávací značkou federální vlády. Velká obálka s výpisy telefonních čísel za posledních šest týdnů byla zapečetěna a uložena neznámo kam, takže od té chvíle už nikdo nemohl zodpovědně zjistit, kdy a kam Marilyn volala. Ta obálka obsahující mnoho hovorů se už nikdy, ani při pozdějším soudním řízení, neobjevila. Nepodařilo se ani zjistit, kdo byli ti čtyři muži v černém."

Ještě té noci, možná už po jedné hodině, anebo ještě později k ránu, zatelefonoval tiskový mluvčí Twentieth Century-Fox Frank Neill jednomu ze zakládajících členů společnosti Petru Lewathesovi a požádal ho, aby okamžitě poslal několik zdatných policistů, hlídajících areál studia, do domu číslo 5 na Helena Drive.

Zpráva se šířila rychlostí laviny. Brzy poté se o tragické události dozvěděl také policejní šéf Los Angeles William Parker, který už hezkých pár hodin odpočíval v posteli.

Vyskočil, hodil si přes sebe domácí plášť s japonskými znaky na zádech a dost dlouho se domlouval s jinými náhle vzbuzenými kolegy, že se v neděli ráno, hned v sedm hodin, všichni sejdou na poradě. Lavina událostí se sice už pomaleji, ale stále ještě s velkou silou valila dál.

2.

Marilyn Monroeová byla velká filmová herečka, nádherná žena, bez nadsázky sexuální symbol té doby, což není hanlivé, ale záviděníhodné označení pro ženu, kterou obdivovali diváci po celém světě. Kráska však byla složitou osobností. Narodila se 1. června 1926 v Los Angeles jako Norma Jean Bakerová. Někdy se říkalo, že otcem byl některý ze zaměstnanců hollywoodského filmového studia, snad C. Stanley Gifford. Nancy Maniscalcová už tehdy tvrdila, že otcem pozdější Marilyn Monroeové byl mafiánský kmotr Vito Genovese a její matkou jakási bohatá dědička z Long Islandu, Marilyn je tedy italského původu. Ona sama však kdysi řekla, že jejím otcem je slavný filmový herec Clark Gable. Bylo to nesmyslné tvrzení.

Říkalo se, a často o tom i novináři psali, že slavná herečka nemohla mít děti. Jiní zase tvrdili, že mluvili na Havaji i s její dcerou, kterou se snaží před veřejností utajit. Jmenuje se Nancy Maniscalcová, s matkou se nestýká, jejím otcem prý je jistý newyorský advokát. Narodila se prý v roce 1946. Údajně prý existuje svědkyně, která by to mohla dosvědčit. Jmenuje se Jeanne Carmenová a vzpomíná si, jak přišli na návštěvu k Maniscalcovým herci Dean Martin a Frank Sinatra s dámou, kterou představili jako starou přítelkyni. Měla pod kloboukem krásné zlaté vlasy, byla velmi smutná a málo mluvila. Kolem krku měla hedvábný šátek a na očích velké černé brýle. Když objímala malou holčičku, tak plakala. Matka s dcerou si prý byly podobné.

Jestliže to všechno byly jen výmysly neseriózních novinářů, pak ale nebyly jediné. Marilyn se často chovala nemožně. Mluvila sprostě, málokdy se myla, vůbec nenosila spodní prádlo, ani kalhotky ne, někdy jedla v posteli

pečená kuřata rukama, do povlečení si utírala mastné prsty. Když prý se jí novináři kdysi zeptali, co si obléká, když jde spát, odpověděla: pár kapek Chanelu číslo pět.

Marilyn vyrůstala u cizích lidí. Už v šesti letech ji zneužila jedna z jejích adoptivních matek a naučila ji lesbické lásce, kterou s ní provozovala až do doby dospělosti. Zdá se,- že ji asi nikdo nepoučil, co se smí a co ne, už jako velmi mladá dívka se potloukala po nočních podnicích a svlékala prý se za patnáct dolarů. Měla ráda milence a bylo jí jedno, kdo to je, prostě se jí líbila láska.

Když zemřela, zůstalo po ní tolik nerozluštitelných tajemství, že o jejím životě a smrti bylo napsáno víc než dvě stovky knih a přes deset tisíc článků v novinách snad téměř ve všech řečech světa.

Tragický konec však nepřišel náhle, její smrt, ať už si ji připravovala sama, nebo zemřela zásahem vraha, byla výsledkem mnoha nepříznivých okolností. Mnohé z nich se však aspoň lehce dotýkaly natáčení nového filmu Something's Got to Give (Něco musí prasknout), v němž měla hrát hlavní roli, a podepsala s filmovým studiem Twen-tieth Century-Fox poměrně výhodnou smlouvu. Producentem byl Henry Weinstein.

„Vypravili jsme se k ní v úterý 10. dubna 1962."

„S kým jste k ní jel?" zeptal se Weinsteina vyšetřovatel.

„S psychiatrem Ralphem Greensonem. Ten se o ni staral."

„Kdy jste ji navštívili?"

„Hned ráno, když nepřišla na natáčení."

„Nesnažili jste se s ní spojit telefonem?"

„Vytáčel jsem její číslo snad dvacetkrát, ale nikdo to nezvedl."

„Jaký byl váš vztah k Marilyn Monroeové?"

„Velmi přátelský. My dva jsme si rozuměli. Myslím pracovně. A ona to věděla, proto mě respektovala. Nikdy mě nenechala čekat, a to byste se divil, jak dokázala zacloumat s některým z kolegů anebo s režisérem. Marlon Brando nebo Frankie Sinatra seděli třeba hodinu u sklenic s Bloody Mary, než se jí dočkali. A celý štáb kolikrát kvůli ní stál. A to jsou zatraceně špatně utracené prachy. Balík za hodinu, kdy kamery nejedou."

„Takže jste jí volal do její vily do Brentwoodu a ona to nebrala."

„Nebrala to ani její komorná Eunice Murrayová. A po ateliéru se právě krátce předtím povídalo, že Marilyn pije a někdy blábolí nesmysly o životě a smrti, že by snad uvažovala o sebevraždě. Tak jsme se tam vydali."

„Byla doma?"

„Ona ten telefon nakonec přece jen zvedla. Jenže byla v hrozném stavu. Řekla jen velice tiše haló a pak už nic a zase sluchátko položila. Pak je znovu zvedla. Snažil jsem se nějak ji uklidnit, víte, já jsem tenkrát neměl moc zkušeností a ve studiu jsem taky byl nový. Prostě jsem jí řekl, aby byla klidná, nic nedělala, že hned přijedu. A víte, co mi řekla? Abych jel pomalu a opatrně. Ale hned ve druhé větě mi začala vysvětlovat, že má ve vile jen jedinou postel a že tedy neví, kde budu spát. Tak jsem skočil do vozu a jel jsem."

„Vy jste tam byl tenkrát také, doktore?" zeptal se vyšetřovatel psychiatra Greensona.

„Přijel jsem do Helena Drive stejně jako Weinstein."

„V jakém byla stavu?"

„V komatu. Ve velmi špatném stavu."

„Z jakého důvodu?"

„Po drogách. Ležela bez hnutí na lůžku, vlasy rozcuchané, slepené potem, jednu paži si zamotala do saténové přikrývky."

„Nechali jste ji tam?"

„Až když usnula. Mysleli jsme, že se z toho vyspí."

3.

Pětatřicátý prezident Spojených států amerických John Fitzgerald Kennedy se v roce 1961 stal jedním z nejoblíbenějších v dějinách Nového světa. Pocházel z velmi bohaté rodiny. Jeho otec byl nejen milionářem, ale i pochybnou politickou osobností. Nepříliš se proslavil ve funkci amerického velvyslance ve Velké Británii v době druhé světové války, kdy koketoval s nacisty.

Kennedyové byli zvyklí žít na špičce americké společnosti. Byli rádi, když se o nich dobře psalo, když se objevovali na televizních obrazovkách. S výjimkou jistých časových úseků, kdy se na čas ztratili z očí veřejnosti.

Prezident Kennedy měl za sebou už jednu ostudu, o níž se zatím jen šuškalo. Jeho milenkou před Marilyn Monroeovou byla jiná kráska. Jmenovala se Judith Campbellová-Exnerová. Byla to velmi hezká, navíc inteligentní žena, pohybující se ve společnosti horních deseti tisíc. Pocházela z vážené rodiny, její otec byl autorem projektu modernistického chrámu svatého Vincenta, jedné z nejpozoruhodnějších architektonických památek Los Angeles. Její matka byla vyhlášenou modelkou a sestra, známá pod jménem Susan Morrowová, byla úspěšnou hollywoodskou herečkou. Tak byla rodina v uměleckých kruzích jako doma, architekt Exner dokonce jednomu z předních filmových herců projektoval vilu.

Judith byla čilá holka. Už v sedmnácti se zamilovala do playboye Roberta Wagnera, když ji nechal, provdala se z lásky za herce Williama Campbella. V době, kdy se hollywoodská smetánka objevovala večer co večer na různých party, se vytvořily jakési společenské skupiny, jejichž členové se vzájemně setkávali častěji než s rodinnými příbuznými. Krásná Judith patřila mezi ty nejlepší, nejváženější, o nichž se ve společenské rubrice psalo nejčastěji.

Na nejvyšší příčce žebříčku popularity trůnili především slavný Frank Sinatra, Dean Martin a Bill Campbell. Ten však Judith rychle zevšedněl. Nejdřív se stala sekretářkou Jerryho Lewise, pak se s Billem rozvedla a přestěhovala se k Franku Sinatrovi. Ten ji později představil Johnu F. Kennedymu. Stalo se tak v přítomnosti mnoha svědků, Sam-myho Davise, Elisabeth Taylorové, zpěváka Eddieho Fischera, herce Petera Lawforda, manžela Pat Kennedyové, dne 7. února

1960 v Las Vegas v hotelu Sands. V té době byl příští prezident Spojených států senátorem a chystal se na skok do velké světové politiky.

Ten večer a tu noc se spolu zatím jen bavili, a rozuměli si. Druhého dne se setkali při obědě v dobré restauraci. Za měsíc se spolu milovali v posteli pokoje číslo 1651 hotelu Plaza v New Hampshiru. Byla to velká láska, aspoň to oba tvrdili. Judith Exnerová dala svému novému milenci na památku zlatou tabatěrku na cigarety s monogramem, stejnou od ní později dostal jiný její prominentní milenec, kmotr americké mafie, Sam Giancana. Juditě bylo šestadvacet, Kennedymu čtyřicet tři, Samu Giancanovi jednapadesát. Judith udržovala milostný poměr s oběma muži.

„Podařilo se vám utajit jednoho milence před druhým?" zeptal se později novinář Joseph Mordonna.

„John o ničem nevěděl. Sammie ano."

„Snažil se využít vašeho vztahu k prezidentovi?"

„Nikdy jsem nic takového nezpozorovala. Ale pochybuji, že se se mnou stýkal jen proto, že jsem se znala s prezidentem."

„Jaký byl jeho vztah ke Kennedymu?"

„Špatný. Tvrdil, že je jedním z největších podvodníků, jaké kdy Amerika měla. Tvrdil taky, že vlastně on mu pomohl do Bílého domu."

„Sam Giancana?"

„Říkal, že prezident vděčí za svou kariéru Dicku Daleyovi, který by se zase nikdy nestal starostou Chicaga, kdyby mu na to místo nepomohl Sam," prohlásila Judith Exnerová.

Prezident Kennedy měl smůlu. Nikdy se mu nepodařilo utajit své nelegální vztahy s milenkami, a tak se jeho sexuální aféry snad pokaždé dostaly na veřejnost. Dokonce i ředitel FBI Hoover, a to nebyl zrovna jeho přítel, se dozvěděl o prezidentově milence a během slavnostního oběda 22. března 1962 prezidenta ujistil, že co se jeho týče, nikdo se nic nedozví. Prezident však skončil svůj milostný románek s Judith Campbellovou už začátkem roku 1962 proto, že jeho bratr, ministr spravedlnosti Robert, mu předložil písemné doklady o tom, že Judith byla současně milenkou kmotra mafie Sama Giancany.

Tak měl prezident zase volné ruce. I když se později objevila tvrzení, že se prezidentovy styky s Judith a Marilyn časově křížily, za začátek milostného poměru bývá označován 14. duben 1962.

„Byla to velká večeře," řekla později Házel Washingtonová, Marilynina sekretářka, garderobiérka a pomocnice, ovládající mnoho potřebných oborů. „Spěchaly jsme v Los Angeles na letiště a dostaly jsme se do letadla opravdu až na poslední chvíli."

„To už měla Marilyn s prezidentem milostný poměr?"

„Rupert Allan tvrdil, že ano."

„Kdo je Rupert Allan?"

„Tiskový mluvčí Marilyn. Ten galavečer se odehrával na Manhattanu. Byla to vlastně sponzorská večeře. Za kuvert se platilo deset tisíc dolarů a Marilyn byla vlastně tím nejelegantnějším tahákem celé akce. Všichni ji zbožňovali. Čekalo se na ni, jako obyčejně měla zpoždění, když vstoupila do sálu, tak se ozval potlesk."

„Měla doprovod?"

„Měla, ale nevěděla o tom. Hlídali ji dva tajní agenti, Lawfordův bodyguard Milt Ebbins a David Powers. Ti dva ji nespustili z očí a taky se postarali o to, aby se po večeři nenápadně a bezpečně dostala do Kennedyho newyorského apartmá."

„Kde to bylo?"

„Nevím. Ale myslím si, že to nevěděl ani Rupert Allan. Marilyn se tam později setkávala s prezidentem při každé možné příležitosti."

„V New Yorku? To přece bylo dost z ruky?"

„Právě proto, že to bylo dost z ruky."

Marilyn se podle tvrzení její sekretářky na ten večer a na tu následující noc pečlivě připravovala. Dlouho se po příletu strojila, jako by šlo o její životní výstup. Na Park Avenue, kde bylo v hotelové jídelně prostřeno, na ni už před vchodem čekalo nejméně padesát fotoreportérů. Možná víc, než kdyby měl přijet jenom prezident.

„Byl to triumf," prohlásil o večeru Rupert Allan, který pracoval v Monaku jako společenský poradce někdejší hollywoodské herečky a pozdější kněžny Grace. „A trochu detektivka."

Rupert Allan byl profesionál a věděl, o čem mluví. Teprve po mnoha letech se podařilo zjistit aspoň některé detaily tehdejší schůzky prezidenta Spojených států se slavnou, a dozajista do něj zamilovanou herečkou. Ve čtyři hodiny ráno, když už někteří ze slavnostní večeře odcházeli, nasedla Marilyn Monroeová do prezidentovy černé limuzíny, která ji za asistence tělesné stráže dovezla do jejího apartmá v 57. ulici. Řidič ji vyprovodil až k výtahu, pak se s ní s přáním dobré noci rozloučil.

Marilyn se však nechystala strávit noc v hotelové posteli. Rychle ze sebe svlékla nákladné večerní šaty, natáhla si černé kalhoty a bílou blůzu, objednala si telefonem taxi a dala se dovézt do hotelu Carlyle, kde prezident Kennedy vlastnil v nejhořejším patře apartmá s terasou plnou kvetoucích keřů a jiné dekorativní zeleně.

„Já jsem byl na pokračování oné večeře velmi zvědavý," prozradil později Rupert Allan, „a tak jsem se tam snažil dovolat. Určitě jsem měl správné telefonní číslo, ale nikdo to nezvedl. Až kolem poledne, to už jsem zase byl v Monaku, jsem se po telefonu od Marilyn dozvěděl nějaké podrobnosti. Nebudu se o nich zmiňovat, ale mohu odpovědně prohlásit, že Marilyn Monroeová byla do prezidenta Kennedyho zamilovaná jako školačka do spolužáka z poslední lavice."

Marilyn vršila jednu chybu na druhou. Po onom večeru doslova pronásledovala velmi zaměstnaného prezidenta neustálými telefonáty. Už se ani před nikým netajila, koho vlastně volá. Někdy se snažila zabalit svá vyznání lásky do

rádoby tajemných frází, všechny však byly průhledné. Telefonistky Bílého domu měly o zábavu postaráno. Mohly se udusit smíchem, když si pak opakovaly věty: Ale ty dobře víš, co chci! nebo Musíš si pro mne udělat čas. Marilyn se chovala hloupě, jako nezkušená, láskou poblázněná žena. Desetkrát za dopoledne volala ze své šatny ve studiu a dožadovala se spojení s prezidentem. Samozřejmě že se s ní nemohl bavit. Během natáčení nového a posledního filmu, v němž hrála hlavní roli, jí v ateliéru naúčtovali za hovory 66 dolarů, což byla na tehdejší poměry neobvykle vysoká částka.

Podle tvrzení kolegyně Marilyn Monroeové, filmové herečky Terry Moorové, mohla prý Marilyn volat prezidenta na jeho přísně tajné telefonní číslo do Bílého domu na aparát, který je přímo v Oválném pokoji. Setkávali se dost často ve vile prezidentova Švagra Petera Lawforda, který obýval na pobřeží Oceán Front luxusní vilu s šestnácti ložnicemi pro hosty. Plavali v bazénu, polévali se navzájem šampaňským, milovali se v posteli, která se stala historickou, protože v ní kdysi spával slavný filmový král Louis B. Mayer, od něhož ji pak koupil Peter Lawford. Mysleli si, že se jim milování podařilo utajit, ale mýlili se. Soukromý detektiv Fred Otash později prohlásil, že v mnoha pokojích a zejména v ložnicích byly instalovány štěnice, přenášející všechny zvuky na magnetofonový pásek.

Prezident Kennedy strávil s Marilyn začátkem roku 1962 jednu noc v hotelu Hilton v Beverly Hills, což prozradil pikolík, který jim k pozdní večeři v jejich apartmá servíroval langusty. Podruhé se sešli až pozdě po půlnoci v jiném penthausu. Několikrát byli spolu přistiženi fotografy na pláži Santa Monica.

Scény jejich setkání byly někdy až příliš teatrální. Marilyn přijela na jednu ze schůzek v převleku. Na hlavě měla téměř černou paruku, oblékla si vyloženě nemoderní a na první pohled laciný konfekční kostým, měla černé brýle a v ruce blok, jaký nosí na konference stenografky. Peter Lawford hrál komedii s nimi. Agenti Secret Service, odpovídající za prezidentovu bezpečnost, o setkáních věděli, ale samozřejmě mlčeli. Nenalétli ani na převleky, ani na nahranou scénu, při níž Peter Lawford herečce zamaskované na sekretářku při chůzi i ve voze cosi důležitého diktoval.

Vztah herečky s prezidentem byl dramatický, snad proto také napínavý, zavánějící dobrodružstvím z doby, kdy muži své lásky unášeli po půlnoci na koních a žoldnéři či po zuby ozbrojení rytíři je pronásledovali. Prezident Kennedy jel rovnou do obrovské vily Binga Crosbyho, připomínající zámek, Marylin prostě přijela za ním a nemusela se ani převlékat, ani skrývat obličej za závojem. Služebníci z okolních vil však už den poté rozšiřovali klepy, že má Crosby už zase novou ženskou. Byla prý krásná, měla plavé vlasy a podle siluet na záclonách ložnice v prvním patře i stín její figury byl záviděníhodný.

Prezident oficiálně večeřel v Crosbyho stylově zařízené jídelně, pak odešel do domu pro hosty, postaveného vzadu v zahradě, kde se odehrávaly soiré nebo celonoční flámy jen pro několik vybraných hostů. Prezident si navlékl džíny, Marilyn měla na sobě podobné, ale navržené a ušité na míru v ateliéru Coco Chanelové. Později se oba vytratili. Někdo řekl, že už asi šli spát a jiní se jen usmívali pod vousy.

Popis dalších událostí té noci se později objevil v relaci BBC, ale i v protokolech Secret Service. Podle článku National Review v srpnu 1988 a v několika dalších knihách o životě Marilyn Monroeové nebo reportáži Lucy Freemanové v New York Timesech lze sestavit pravděpodobný sled událostí, ilustrující milostný vztah amerického prezidenta s hollywoodskou hvězdou. Marilyn vytočila pozdě v noci telefonní číslo. Na druhé straně drátu se ozval ospalý Ralph Roberts.

„Ralphe, já jsem tady s jedním přítelem, který by s tebou chtěl hovořit," řekla Marilyn. „Právě jsme se totiž dohadovali o tom, jak jsem si nacvičila svůj krok. Víš, v novinách tomu říkají Marilynin krok. Můj přítel by se rád dozvěděl, které svaly jsem si pro to musela vytrénovat."

Roberts se nedivil. Jeho přítelkyně měla někdy velmi výstřední nápady. Když však předala sluchátko, začaly se mu třást ruce. Podle hlasové modulace a zřejmého bostonského akcentu věděl, že na druhé straně je prezident Kennedy a ptá se ho:

„Halo, pane Robertsi, tak co mi k tomu můžete říct?"

Roberts se později přiznal, a jedni z posledních a možná nejlepší kronikáři případu Marilyn Monroeové, Peter Harry Brown a Patty Barhamová, se ve své knížce Marilyn The Last Také zmiňují, že Roberts prezidentovi po telefonu dopodrobna vykládal, které svaly své zadnice musela Marilyn procvičovat, aby vynalezla plavný styl chůze, kterým se tolik proslavila a který se později ostatní hvězdy i hvězdičky snažily napodobit. Robert měl strach, aby něco nepokazil, a byl šťastný, když vždycky zdvořilý Kennedy se ho zeptal na možnosti speciálních masáží proti potížím, které ho po návratu z válečného nasazení tolik trápily.

„Tak vám moc děkuji, pane Robertsi, děkuju vám mockrát za vysvětlení," řekl prezident a předal sluchátko Marilyn.

„Já ti to pak všechno vysvětlím," zašeptala ještě.

Později se našlo vysvětlení pro její plavný krok. Jehlový podpatek jedné z bot si nechávala maličko zkrátit, takže jako trošku kulhala. Tak prostinkým nápadem podpořila svou pověst nejnádhernější ženské bytosti světa.

Nebyla však ani moudrá, ani prozíravá. Jako nadaná herečka vytvořila pro sebe a své obdivovatele sexuální sen, ale jako ve snu reagovala i ve skutečném životě. Jednou pro pobavení vykládala, co všechno museli udělat, aby se zbavili nepříjemných osobních prezidentových strážců.

5.

Matka Marylin Monroeové, Gladys Pearl Bakerová, nebyla zdravá. Dlouhá léta trpěla duševní nerovnováhou, i další příbuzenstvo a členové rodiny byli psychicky labilní. Několik z nich spáchalo sebevraždu. Marilyn neměla dobré dětství, její otec se zabil na motocyklu, když jí byly tři roky, tak si ani nepamatovala, jak vypadal. Matka nebyla schopna řádně se o holčičku postarat, proto vyrůstala u různých pěstounů. V šestnácti se vdala za dělníka, zaměstnaného v továrně na letadla, ale nebyla šťastná. Po roce manželství zkrachovalo a ona se pokusila o sebevraždu. V roce 1946 bylo manželství rozvedeno a Marilyn zůstala sama a bez pomoci. Ujal se jí jakýsi vojenský fotograf, který pochopil, že tak krásná žena má šanci na kariéru. Párkrát ji vyfotografoval a Marilyn se ocitla na titulní

stránce jako velmi úspěšná pin-up girl. Takový byl začátek její kariéry.

Byla šťastná, pyšná, naučila se tvářit zajímavě a tajemně, jakmile na ni někdo namířil objektiv fotoaparátu. Tak se brzo objevila v mnoha amerických časopisech. Samozřejmě že si mladičké krásky povšimli i slídiči Hollywoodu. V srpnu 1946, krátce po jejím rozvodu, jí hollywoodská továrna na sny Twentieth Century-Fox nabídla zajímavou smlouvu a hned ji nasadila do epizodních rolí němého filmu. Byl to sice dlouhotrvající start ke slávě, ale dočkala se. V roce 1954 se dostala na špičku žebříčku sexuálních bomb a pomohla svému zaměstnavateli vydělat velké peníze.

V lednu 1954 se znovu vdala. Její manžel už nebyl neznámý bůhvíkdo, ale baseballová hvězda a pěkný chlap Joe di Maggio. I tato láska brzy vyhasla, manželství nepřežilo ani celý rok. Rozvedli se a Marilyn po úspěšné premiéře filmu The Seventh Year Itch (Záhady sedmého roku) se na radu svých filmových instruktorů na čas přestěhovala do New Yorku, aby své herecké schopnosti zdokonalila v nejslavnější herecké škole té doby vedené Leem a Paulou Strassbergovými. Jmenovala se Actor's Studio a vystudovaly zde mnohé později světové hvězdy filmového nebe. Marilyn se zde seznámila se spisovatelem, dramatikem a pozdějším manželem Arthurem Millerem. Vzala si ho v době, kdy už byla filmovou hvězdou se vším, co k tornu pojmu patří.

Byla neukázněná a vůči kolegům bezohledná. Už při natáčení snad jednoho z nejkrásnějších filmů Někdo to rád horké (Some Like It Hot) chodila do studia pozdě a její mužští partneři Tony Curtis a Jack Lemmon čekávali nalíčeni a oblečeni v sukních a dámských střevících s vysokým podpatkem celé hodiny, než se objevila. A právě podle jejich pozdějšího svědectví se už při natáčení tohoto filmu začala objevovat její roztržitost. Nedokázala si zapamatovat ani několik vět dialogu.

Film, který se dodnes objevuje na televizních obrazovkách celého světa, režíroval Billy Wilder. Ten se později svěřil novinářům s potížemi s Marilyn. Byl však nesmírně trpělivý, věřil, že Marilyn nakonec svou roli zahraje báječně. Nemýlil se. Měl však pravdu i v tom, když snad jako první prohlásil, že Marilyn trpí psychickými stavy, které mohly vzniknout už v jejím ne právě šťastném dětství. Potvrdil, že všichni museli být nesmírně shovívaví. Některé sekvence se natáčely kvůli Marilyn také čtyřicetkrát.

Když to bylo nejméně vhodné, tak Marilyn onemocněla. Režisér Cukor začal natáčet film Something's Got to Give (Něco musí prasknout) a ona musela zůstat v posteli s nachlazením a pozdějším zánětem nosních a čelních dutin. Zřejmě nastydla v New Yorku.

V noci se potila, měla horečku 38,5 stupně. Přesto se dala odvézt do studia a nechala se nalíčit, oblékla si kostým, ale nakonec to musela vzdát. Pokus o natáčení se několikrát opakoval, ale potíže pokračovaly. Přestávka byla pro producenta filmu finančně neúnosná. Trvalo velmi dlouho, než se zase mohla postavit před kamery. V pondělí 14. května v 7.30 se objevila v prázdném studiu a dala se nalíčit. Její návrat způsobil poplach, narychlo sháněli herce, aby se v práci na filmu mohlo pokračovat.

V této době se už začaly objevovat zprávy, že hollywoodská hvězda pije víc, než je rozumné, a navíc pravidelně bere drogy. Nebyl to planý poplach, ale smutná skutečnost. Brala silný uklidňující preparát Mandrax, kterému říkala Randy-Mandy.

V úterý 15. května se po natáčení zúčastnila večírku, na němž byl hlavním hostem pozdější profesor Harvardu Timothy Leary. Kvůli němu na večírek šla. On totiž byl expertem na drogy, zejména na tehdy módní LSD.

Přijela na večírek pozdě. Dokonce tak pozdě, že profesor už ležel v posteli a pravděpodobně i spal. Nikdo ji však nemohl zadržet. Doslova se vloupala do jeho pokoje, kde se podle pozdějších svědeckých výpovědí odehrála podivná scéna.

„Nejdřív jsem zaslechl nějaké klepání na dveře nebo škrábání, a dokonce jsem cítil vůni," řekl Timothy Leary, „jak jsem se později dozvěděl, byl to parfém Chanel číslo 5. Měl jsem už zhasnuto, ale přesto jsem tušil, že to bude Marilyn Monroeová."

Vpadla do pokoje, odhodila na křeslo norkový plášť, sedla si vedle profesora na postel, vzala ho za ruku a řekla:

„Tak to jste vy, Timothy Leary," a prohrábla mu vlasy. „Poslyšte, musíte mě dát dohromady."

„Dám vám adresu jednoho kolegy z Los Angeles," řekl Leary.

„Nechci nikoho jiného, chci jen vás a něco vám ukážu."

Skočila ke svému norkovému plášti, sáhla do kapsy, vytáhla malou stříbrnou krabičku a z ní oranžovou tabletu, připomínající bonbon proti kašli. Strčila ji profesorovi do úst, sáhla pro láhev vína stojící na stole a řekla mu:

„Polknout a zapít! To budeš koukat, drahoušku!"

„Co je to za pilulky?" stačil se profesor ještě zeptat.

„Randy-Mandy."

„Odkud jsou?"

„Co já vím? Londýn, Francie, Mexiko. Já je mám od přítele."

Netrvalo ani deset minut a profesor Leary byl rozpálený jako plotna. Začal se usmívat, jako by mu dala tu nejlepší lahůdku světa. Když chtěl vstát, tak se mu to nepodařilo a skončil na podlaze. Ztratil vědomí. Probudil se teprve za dvanáct hodin.

Tvrdil, že mu bylo s Marilyn Monroeovou dobře. Snad všichni, kdo napsali životopis herečky, vydali svědectví o jejím odrovnání vrcholného specialisty a bojovníka proti narkomanii velmi originálním způsobem. Současně je epizoda i důkazem, že Marilyn Monroeová mívala u sebe drogy a stále častěji jednala pod jejich vlivem.

6.

Marilyn zůstala v domácím léčení tři týdny. Ve čtvrtek 17. května už zase natáčela ve studiu číslo 14. Krátce po poledni se najednou ozval zvenčí randál, kameramani museli natáčení zastavit a mistři zvuku vypnout nahrávání. Na nepříliš velké betonové ploše přistál vrtulník. Peter Lawford si stroj i pilota vypůjčil od známého miliardáře Howarda. Vyskočil, vpadl do ateliéru, o pár minut později vyšel ven a táhl za ruku Marilyn Monroeovou. Režisérovi a ostatním ze

štábu jen jednou větou oznámil, že Marilyn musí rychle do New Yorku, je pozvána prezidentem na oslavu jeho narozenin. Nic víc, nic méně. Vrtulník si to namířil rovnou k letišti Los Angeles, kde herečka ve 12.49 nastoupila do letadla startujícího do New Yorku.

Není jasné, jestli si Peter Lawford a Marilyn únos z ateliéru naplánovali, jisté však je, že se Marylin na vystoupení na oslavě prezidentových narozenin pečlivě připravila. Objednala si totiž v nejdražším módním salonu šaty a hermelínovou štolu za 12 000 dolarů.

Režisér Cukor byl jejím útěkem tak překvapen, že jí v odchodu nebránil. Když se později zeptal, proč a kam utekla, dostal odpověď:

„Chce našemu panu prezidentovi osobně popřát a zazpívat k narozeninám," řekl asistent režie Buck Hall.

„O tom jsme přece už mluvili," namítal Cukor. „Řekl jsem, že nikam nepůjde. Vedení studia jí to taky zakázalo. Ona si přece nemůže dělat, co chce!"

Akce nebyla překvapením. Už celých čtrnáct dní, snad od chvíle, co si Marilyn Monroeová objednala mimořádně drahé šaty, se o přítomnosti herečky na slavnostním shromáždění v Madison Square Garden jednalo. Už v únoru, tedy s dost značným předstihem, slíbili reprezentanti studia Twentieth Century-Fox Levathes a Weinstein, že ji studio pro tuto akci uvolní. Uvažovali logicky: pro herečku a tedy i pro připravovaný film, bude takové vystoupení vysílané do celého světa lacinou reklamou.

Když však došlo k akci, nápadně připomínající únos, změnilo vedení názor. Marilyn i jejím právním zástupcům, a dokonce i jejímu psychiatrovi Ralphovi Greensonovi poslali do kanceláře na Bewerly Hills sto dvacet řádků dlouhé prohlášení podepsané jedním z vedoucích úředníků ředitelství Fox Frankem Fergussonem.

Zabaleno sice do právnických termínů, ale zřetelně obsahovalo sdělení, že herečka Marilyn Monroeová bude propuštěna a smlouva s ní zrušena, jestliže se bez dovolení vzdálí ze studia, kde má natáčet film Something's Got to Give. Nedostaví-li se Marilyn Monroeové ve dnech 17. a 18. května do práce, budou smlouvy s ní považovány za neplatné. V dopise nescházela ani upozornění na obrovské finanční ztráty, které by takové chování herečky způsobilo. Ona by byla právně za tyto částky odpovědná.

Marilyn se okamžitě po doručení telegramu spojila s prezidentskou kanceláří. Předčítala Kennedymu jednotlivé odstavce a byla přesvědčená, že prezident přece musí mít takovou moc, aby nepříjemnost vyřídil. Je pravděpodobné, že prezident se spojil se svým bratrem ministrem spravedlnosti a řekl mu, oč jde.

Bobby Kennedy se sice v té době už dvakrát s herečkou velmi krátce setkal, o nějakém vztahu se však nedalo mluvit. Navíc ale si musel uvědomit, že jakákoliv intervence ve prospěch hollywoodské sexbomby by mohla upozornit na její vztah k prezidentovi. Tady už nešlo o blahopřání k narozeninám, proč by mu nemohla dát kytku a políbení na tvář krásná a populární žena? Nesměla by to však být právě jeho velmi přísně utajovaná milenka.

Kennedyovi měli svého dvorního holiče a kadeřníka. Jmenoval se Mickey Song, vyznal se ve svém řemesle, ale jak už to v tomto oboru bývá, při holení, stříhání a česání se semele páté přes deváté. A každý zkušený holič je pro své zákazníky také tak trochu zpovědníkem.

„Já jsem měl od počátku takový nejasný pocit, že Bobby Kennedy chce cosi veřejně sdělit," prohlásil Song. „Marilyn měla být jakýsi nejhezčí dárek pro tak velkého a významného muže, jakým byl jeho bratr. On byl středem dění, protože měl narozeniny, ona mu měla být důstojným a stejně mimořádným partnerem. Nejkrásnější a nejerotičtější žena světa jako zástupce žen všech národů."

Ministr spravedlnosti tedy zatelefonoval jednomu z šéfů Twentieth Century-Fox do Hollywoodu a požádal ho, aby výjimku pro Marilyn povolil. Nezapomněl ani poznámku, že prezidentovi na tom hodně záleží. Nepochodil. Tak zatelefonoval ještě výš, nejmocnějšímu bossovi filmové společnosti Fox Miltonu Gouldovi a rovnou mu řekl, že prezident stojí o to, aby mu blahopřála Marilyn Monroeová.

Milton Gould odmítl jakékoliv jednaní. Řekl jen, že Marilyn už stála jeho společnost hezkých pár zbytečných milionů, protože byla tři týdny nemocná a dva dny její nepřítomnosti v ateliérech by znamenaly zase několikamilionové výdaje navíc.

„Tohle vás ještě bude jednou mrzet," křičel Bobby Kennedy do telefonu. „Měl byste si uvědomit, že v našem případě jde o první rodinu Spojených států. Jste zatracený židovský bastard. Bude vás to mrzet!"

Následovalo ještě několik oboustranných návrhů a odmítnutí, pak Bobby Kennedy bez rozloučení zavěsil. Mnozí se domnívali, a někteří autoři to později napsali, že Kennedyové byli přesvědčeni o tom, že tuto při vyhráli a na komplikace s řediteli Foxu už nemysleli. Bobby Kennedy Marilyn Monroeové už o této záležitosti nic neřekl a ona právem předpokládala, že je všechno v pořádku. Nemohla přece mít významnější ochránce, než byli bratři Kennedyovi. Sedla tedy do letadla a těšila se, jak si oblékne ony šaty, jaké ještě nikdy v historii lidstva neměla žádná žena. Byly střiženy z jakési hedvábné sítě, ručně pošity brilianty a Šesti tisíci pravých perel.

Marilyn se na vystoupení ve velké newyorské Madison Square Garden pečlivě připravovala, ale moc se netěšila. Tížil ji pocit, že to nedopadne dobře. Možná že se dozvěděla i o stanovisku prezidentovy manželky Jacqueliny. Ta údajně prohlásila, že buď ona, nebo Marilyn, a hrozila svému manželovi rozvodem.

Hned ráno 19. května se ozval Richard Adler a radil se se svými spolupracovníky o tom, že by výstup Monroeové jako prezidentovy gratulantky nejraději zrušil. Měl strach z následků. Také Marylin se později přiznala, že se ráno vzbudila s nedobrým tušením a chtěla se raději vrátit z New Yorku zpět do Los Angeles. Adler zatím vytáčel číslo Bílého domu. Dobrých patnáct minut telefon v Oválné síni nikdo nezvedl. Adler totiž nevěděl, že prezident už ráno s Marilyn mluvil a Házel Washingtonová, která byla při tom, později předváděla, jaké sexy pózy při telefonování sama pro sebe předváděla.

Adler se dovolal později a prezident ho uklidnil, že je vše v nejlepším pořádku, Marilyn se na svůj výstup těší. Pozdější Kennedyho životopisci se shodli na tom, že obětoval vlastní manželku a první dámu Spojených států

amerických a dal přednost krásce s pochybnou morálkou a tak mizerným původem, že se o něm vůbec nedalo mluvit či psát.

Šaty byly vyloženou provokací, jakou si mohla dovolit jedině Marilyn Monroeová. Z blízké i větší vzdálenosti v nich vypadala jako nahá. Házel Washingtonová ji do nich doslova zašila. Neměly totiž žádné zapínání. Tu krásu, sešitou z perel a drahokamů, drželo pohromadě pět set maličkých neviditelných stehů na bocích, v podpaždí a na prsou. Sukně končila dole nad kotníky jen krať oučkým rozparkem, který Marilyn umožňoval udělat oněch pár drobných kroků do prezidentovy náruče. Když ji v šatně oblékli a paní Washingtonová ji do róby zastehovala, vstoupilo do místnosti pár chlapů prezidentovy tělesné stráže, popadli herečku pod lokty a odnesli ji vstoje do výtahu, aby nemusela udělat ani jeden zbytečný krok. Na pódiu už mohla a musela cupitat sama.

Je třeba prozradit ještě jednu podrobnost, kterou později vytáhl na světlo boží prezidentův kadeřník Mickey Song:

„Musel jsem jí vymyslet, navrhnout a nakonec učesat úplně novou frizúru. Ona si totiž nadiktovala: Chci vypadat naprosto jinak než Kennedyho manželka Jackie."

Do Madison Square Garden se namačkalo na dvacet tisíc demokratů a málokterý z nich tušil, jaké překvapení ho čeká.

Na jeviště prostorné jako malé náměstí ji přivedl Peter Lawford a odříkával smluvenou větu: Pane prezidente, ještě nikdy v historii neměla žádná žena...

Chlapi na ni civěli. V prezidentské lóži seděl vedle prezidenta ještě jeho bratr Bobby a spisovatel Gene Schoor.

„Proboha, podívejte se na ty šaty!" řekl prezident. „A ta nádherná prdel, Gene, to přece je báječný zadek." Podíval se ještě na svého bratra Bobbyho, ale ten raději mlčel. On totiž věděl to, co už se do této chvíle odehrálo v zákulisí.

Richard Adler, který seděl za prezidentskou lóží, slyšel, kolik lidí už od rána telefonicky protestovalo proti vystoupení herečky se špatnou pověstí na tak okázalé slavnosti. Volali spolupracovníci Bílého domu, členové kabinetu a vysocí důstojníci z Pentagonu.

Bylo to životní vystoupení nádherné ženy. Později si novináři vymýšleli metafory, k čemu gratulantku přirovnat. Richard Adler se vyjádřil velmi přesně:

„Bylo to veřejné svádění," řekl. „Marilyn zašeptala běžné blahopřání, ono Happy Birthday, a tisíce přítomných co nejhlasitěji blahopřály prezidentovi k narozeninám. Mně se však zdálo, že pokřik i potlesk patřil gratulantce. Ale také jsem pochopil, že prezident, který se pro tento způsob gratulace rozhodl, ví o showbyznysu víc než já."

„Cítila jsem to, jako by mě ta spousta přítomných objala," řekla Marilyn novinářům z Lifu. „Pomyslela jsem si: pane bože, teď budu zpívat tu píseň, jako by byla tím posledním, co ještě mohu udělat. A zpívala jsem taky pro všechny přítomné. Když jsem se postavila k mikrofonu, podívala jsem se nahoru na galerie a pomyslela jsem si, že už taky budu brzo tam nahoře, tam docela nahoře pod velkou střechou."

Úspěch slavnostního večera vešel do dějin Kennedyovy doby a smyslné poselství dosud nebylo překonáno. Výstup Marilyn Monroeové se stal jedním z nejcennějších záznamů amerického a nakonec i světového filmového archivu a mnozí adepti hereckého kumštu opětovně pozorují každý detail s touhou aspoň se přiblížit k oné dokonalosti, kterou předvedla Marilyn Monroeová.

Ti zasvěcení ale věděli, za jakých ztížených podmínek onu sedmiminutovou scénu zahrála. Lékaři ji nacpali amfetaminy, protože se zase objevily bolesti hlavy způsobené nedoléčeným zánětem čelních a nosních dutin. Měla horečku. A vypila půl láhve šampaňského. Lékaři ji posílali do postele. Odmítla. Chtěla se té noci zúčastnit ještě dvou, podle jejího názoru životně důležitých oslav: té veřejné, připravené na terase ateliérového bytu filmového agenta Arthura Krima, a soukromého večírku v prezidentově penthausu.

„Marně jsem ji přemlouvala," řekla Házel Washingtonová. „Nechtěla se jedné ani druhé oslavy vzdát. Stáhli z ní její atraktivní šaty, aby je mohli usušit. Ona si lehla, zabalena do ledově vychlazených osušek, které měly snížit její zvýšenou teplotu. Měla jsem strach, že to nedopadne dobře, ale za dvě hodiny ji zase dali do pořádku, znovu ji zašili do té perlami pošité slupky, kadeřnice jí upravila účes a ona se objevila, zavěšena do rámě své bývalé švagrové Isadory Millerové, v přeplněných místnostech obrovského terasovitého apartmá Arthura Krima. Té noci hostil dvě stovky podle jeho názoru nejvýznamnějších mužů Ameriky a jejich žen. Marilyn zahrála i tuto roli na jedničku. Jako královna drobnými krůčky procházela od skupinky ke skupince a přijímala gratulace, jako by šlo o její narozeniny."

Usedla v jednom z postranních salonků s oběma Kennedyovými na jedné pohovce. Nejdřív přišla do ústraní s prezidentem, pak se k nim přidal i ministr spravedlnosti. Není známo, o čem se ti tři onu čtvrthodinku bavili, jisté je, že krátce poté zmizeli.

Bylo to poprvé, co se Marilyn setkala na pár minut s Bobbym Kennedym. Jeho manželka však zaregistrovala, že ti dva spolu během té noci pětkrát tančili. Ethel Kennedyová se velice zlobila. To sice nebylo příjemné, ale ne tak důležité jako zjištění přítomných agentů Secret Service, že jeden z fotografů, který se neznámým trikem dostal mezi smetánku noční společnosti, pořídil onen už klasický a snad dokonce jediný snímek Marilyn s oběma bratry Kennedyovými.

Krátce po jedné hodině doprovodili agenti Secret Service prezidenta, Marilyn Monroeovou a pár dalších hostů k soukromému výtahu. Sjeli s nimi do podzemí Krimova domu, potom prošli několika tajnými chodbami a vyjeli soukromým výtahem do hotelu Carlyle. Tak se dostali z dosahu reportérů číhajících na ně úplně jinde. Prezident J. F. Kennedy skončil krátce poté s Marilyn Monroeovou v posteli. Podle svědectví jistého tajného agenta FBI, který byl na stráži, zůstal prezident s herečkou v luxusním apartmá několik hodin.

Zprávy o tom, co se dělo za zavřenými dveřmi, se liší. Ti, kdo o prezidentovi a jeho milence psali, tvrdí, že prý se s ní sice vyspal, ale pak se bavili o politice, což Marilyn velice zalichotilo. Sama se prý vyjádřila, že se k ní choval jako k dámě, a ne jako k holce pro pobavení. Jiní však zdůrazňují, že Marilyn nebyla s průběhem oné noci příliš spokojena. Robert Slatzer prozradil, že se mu svěřila, že Kennedy v posteli za moc nestojí, že je brutální a velice povrchní, a Robert citoval později větu, která byla Marilyniným odsouzením prominentního milence:

„Během několika vteřin je uvnitř a zase venku. Neumí to a miluje jako školák," tvrdila Marilyn a Stephenovi Papichovi prozradila, „že jako milenec není žádný génius. Má Často potíže s páteří, a tak někdy vůbec nic nesvede."

7.

Marilyn Monroeová letěla z New Yorku do Los Angeles v neděli 20. května. O třiatřicet hodin později, tedy v pondělí 21. května, přijela už v Šest ráno do filmového studia 14. Zdálo se, že hodlá pokračovat v práci na připravovaném filmu. Tvrdila, že je v pořádku. Měla však smůlu. Objevila se jiná zdravotní překážka. Její partner Dean Martin nastydl, měl horečku 38 stupňů, přesto chtěl však v natáčení pokračovat. Marilyn také nevypadala bůhvíjak dobře. Tak došlo k následující úvaze: mohou ti dva nemocní zvládnout své role před kamerou, aby to k něčemu vypadalo?

Jednání pokračovala, ale Marilyn druhého dne v úterý 22. května, ještě v době, kdy i Martin ležel s horečkou v posteli, zavolala do studia, že na radu lékařů nemůže scény s Martinem natáčet, mohla by se od něj nakazit, musí počkat, až se docela uzdraví. Režisér Cukor souhlasil, ale přišel s neobvyklým nápadem. Když nemůže Marilyn natáčet s nemocným partnerem a sama je fit, tak se natočí její sóloscéna v bazénu.

Technici pracovali jako diví celou noc, aby připravili exteriér. Kdosi přišel s nápadem, o němž později mnozí prohlásili, že jsou jeho autory. Scénu v bazénu by Marilyn mohla natáčet nahá.

V pět hodin odpoledne zavolala Marilynina tisková mluvčí Pat Newcombová několika známým fotografům a poradila jim, aby přijeli do studia, bude to stát za to. Režisér Cukor pak ještě záběr vylepšil tím, že dal instalovat další kamery, aby později mohl vybrat ty nejlepší záběry.

Marilyn Monroeová se na natáčení těšila jako malá holka na první polibek. Režisér Cukor se také připravil.

„Nejdřív tam půjdeš normálně v plavkách a vysvlékneš je teprve, až ti dám znamení."

„Ale proč bych to celé nemohla zahrát nahá?" zeptala se.

„Protože takhle, jak jsem ti řekl, to bude lepší. Větší překvapení! Rozumíš. A to svlékání je přece taky hra. Tys ještě neslyšela o striptýzu?"

Marilyn se dokázala prezentovat. Měla pro to obrovský vrozený talent. Pohrávala si před kamerami s pláštěm, který si sundávala, koketovala s kameramany, čímž se dostala do přímého záběru v polocelku i v detailu. Opakovala scénu dvacetkrát, byla celé čtyři hodiny ve vodě teplé 34,5 stupně, při venkovní teplotě 23,5 stupně.

Dohromady plavala celých devadesát minut. Všichni byli s natáčením spokojeni, nikomu z nich nenapadlo, jaké následky bude mít námaha a pobyt ve vodě.

Od svého newyorského pobytu se necítila dobře. Lékaři jí pravidelně píchali amfetaminové injekce. Brala přitom ještě tablety Dexedrinu a Antihistaminu, aby se zbavila migrény, dostávala ještě Demerol. Přitom vstoupila během jediného dne při natáčení padesátkrát do bazénu a zase vylezla ven. Ve studiu bylo velké horko. Aby štáb mohl normálně pracovat, vháněly ventilátory do haly studený vzduch. Voda v bazénu byla silně chlorovaná. Aby byla perfektně modrá a křišťálově průsvitná, byla seshora i ze stran nasvícena silnými reflektory, pod jejichž paprsky bylo strašné vedro.

Herečka nemohla tyto tvrdé podmínky přežít bez následků. Ti, kdo natáčení připravili, si to měli uvědomit. Zřejmě však jim to bylo jedno. Už jen fotografové, kteří z natáčení prodali do celého světa mnoho snímků, jak později přiznal tiskový agent Harry Brand, za jediný den vydělali na tři sta tisíc dolarů.

8.

Po krátkém období slávy nastal útlum. Chodila po ateliéru jako ve spánku. Nepamatovala si repliky, spletla dokonce stejnou větu třikrát nebo čtyřikrát, na otázky neodpovídala. Vypadalo to, jako by probděla několik minulých nocí a nikdo netušil, co se děje. Kolegové a členové technického štábu si však všimli, že shání Franka Sinatru. Pokoušela se ho dostihnout telefonicky, ale marně. Dozvěděla se, že odjel na turné a v dané chvíli vystupuje v Austrálii. Tak mu poslala několik telegramů. Ti, kdo ji dobře znali, tvrdili, že má pořádně pocuchané nervy. Nikdo však nevěděl proč, nikoho ani nenapadlo hledat příčinu tam, kde, jak se později ukázalo, skutečně byla.

Aniž by někomu cokoliv řekla, zmizela a 72 hodin nebyla k nalezení. Zavřela se zfetovaná ve své vile v Brentwoodu? Podrobila se ještě jednou přání některého ze svých milenců a požádala některého z lékařů o další potrat?

Okénko do záhady pootevřel Robert Slatzer:

„Marilyn mi vykládala, že ji Sinatra po telefonu varoval, aby se distancovala od obou Kennedyů. Především však měla skončit s Johnem. Sinatra se bál o její další kariéru a odrazoval ji, aby pokračovala ve stycích s ním. Dalo se totiž čekat, že prezident ji nechá především proto, že v příštím roce jsou prezidentské volby a on se chystá znovu kandidovat. Jeho politická kariéra je na prvním místě."

Marilyn Monroeová byla přes všechny špatné a ještě horší životní zkušenosti velmi naivní. Věřila tomu, co si sama vsugerovala, že se prezident rozvede se svojí ženou Jacquelinou, která není tak hezká a sexy jako ona, a že se s ní hned po rozvodu ožení. Věřila své vysněné budoucnosti a nechtěla ani jen uvažovat o jiném řešení.

„Co ji ale přivedlo k takové úvaze?" zeptal se seržant Clemmons.

„Pokládala svoje vystoupení v Madison Square Garden za svůj životní vrchol. Netušila, že překročila neviditelnou bariéru, a proto se stala společensky nepřijatelnou. To báječné blahopřání byl skvělý výkon filmové herečky podaný s výjimečnou profesionalitou, společensky to však byl naprosto chybný krok. Prezident si už nemůže dovolit další."

„Jak jste se o tom dozvěděl vy, pane Slatzere?"

„Od Sinatry. Kennedyovi, kteří se s milionářem Sinatrou občas setkali, najednou s ním přerušili styky. Bobby Kennedy se o zpěvákovi při jistém státním banketu vyjádřil velmi negativně. Řekl o něm, že má jisté vztahy k lidem z kriminálního podsvětí."

„Myslel tím mafii?" zeptal se seržant Clemmons.

„Samozřejmě. A Giancanu zvlášť."

„Odkud měl ty informace?"

„Z FBI. Přímo od ředitele J. Edgara Hoovera. Ten měl ve svém pověstném tajném archivu celou sbírku důkazů o Sinatrově spolupráci s mafiánskými kmotry."

„Věřil, že jsou ty důkazy pravé?" zeptal se Clemmons.

„Proč ne?"

„Viděl je snad osobně?"

„To přesně nevím, ale vím, že 27. února 1962 vpadl kolem deváté hodiny ráno Bobby Kennedy do Oválné místnosti v Bílém domě s další Hooverovou zprávou. Obsahovala bombu."

„Ještě další překvapení?"

„A jaké! Během vyšetřování některých mafiánů z Las Vegas se agenti dozvěděli, že jejich kmotr Sam Giancana má stejnou milenku jako prezident Kennedy."

„Kdo to měl být?"

„Campbellová. Ta se pelešila jednou s Giancanou a podruhé s Kennedym."

9.

Marilyn pochopila, že její poměr s prezidentem Spojených států skončil a snažila se s životním debaklem vyrovnat. Udělala to po svém. Spolykala všechny možné tablety a zapíjela je šampaňským. Pak si lehla do postele a vypnula obě telefonní linky. To však ještě nevěděla, že dostala od filmové společnosti Twentieth CenturyFox výpověď. Tato zpráva ji o dva dny později znovu srazila do postele. Když se na chvíli probrala, požádala o pomoc Bobbyho Kennedyho. Ten si zjistil důvody zrušení smlouvy, a protože byl zkušený právník, pochopil, že se filmové studio nezachovalo korektně. Ohlásil se proto Marilyn nejdřív telefonicky, pak se vypravil za ní do její vily.

„Okamžitě se začala na návštěvu připravovat. Přijel kadeřník, maskérka, vybrala si jedny šaty a hned je zase svlékla a zkoumala se v zrcadle, jak jí sluší jiné," řekla Eunice Murrayová reportérce stanice ABC Sylvii Cha-seové. „Bobby přijel v otevřeném bílém kabrioletu a vypadal spíš jako vysokoškolák než jako ministr spravedlnosti Spojených států. Měl na sobě sportovní kalhoty a košili s krátkým rukávem."

„Jak se choval?" zeptala se reportérka.

„Jako dobře vychovaný chlapce. Řekla bych, že se ji snažil především uklidnit."

„Byli spolu sami v některém z pokojů?"

„Nejdřív se procházeli po zahradě a kolem bazénu a drželi se za ruce. Hrál si taky se psem, házel mu míč."

„Jakého měla Marilyn psa?"

„Bílého pudla. Dostala ho od Franka Sinatry. Jmenoval se Maf."

„Maf jako mafie?"

„Jo, přesně tak. Měl to být fór, že mu takhle říkali."

„Jak dlouho se Kennedy zdržel?"

„Půldruhé hodiny."

„Jaký byl výsledek té návštěvy?"

„Marilyn mi to potom řekla, protože si tu větu zapamatovala, jako by ji měla ve scénáři, a já jsem si ji napsala, abych ji nezapomněla. Já vám ji přečtu: Já jsem právník a politik, řekl Bobby Kennedy, a věnuj u se své práci naplno. Ty jsi herečka a taky se věnuješ své práci naplno. Tvoje práce je mimochodem potřebná pro celý svět. Proto musíš pracovat dál."

„To zní nejen hezky, ale i moudře," řekla reportérka Sylvia Chaseová.

Nebyla to jen zdvořilostní návštěva, jak se na první pohled zdálo, Bobby Kennedy měl ještě jiné a důležitější poslání. Řekl Marilyn, že romantická epizoda její lásky s bratrem skončila. Zřejmě jí vysvětlil proč. Snažil se přesvědčit ji, aby už nevolala do Bílého domu, ostatně, to prezidentovo tajné číslo už neexistuje. Nemá smysl, aby se snažila sejít se s ním. Je to velmi moudré rozhodnutí a nelze na něm nic měnit.

Bobby Kennedy však dojaté herečce, topící se v slzách, přece jen hodil záchranný pás. Dal jí svoje telefonní číslo a nabídl jí, aby mu zavolala, až bude chtít. A toto gesto dobré vůle, tato nabídka byla vlastně počátkem jejich příštího dobrodružství.

„Bobby dal toto číslo i jiným ženám, například je měla i Hudy Garlandová," řekl později mluvčí Roberta Kenne-dyho. „Ale Marilyn ho volala třikrát a někdy i čtyřikrát za týden. Ona ho fascinovala a on ji také."

„Scházeli se?"

„Ze začátku snad ani ne. Setkali se jenom jednou na veřejnosti, když Peter Lawford pořádal ve svém Western White House v Santa Monice v únoru večírek. To bylo tenkrát, když se Ethel a Bobby Kennedyovi chystali na cestu kolem světa. Na ten večírek přišel kdekdo z hollywoodské smetánky: Kim Nováková, Janet Leighová, Adrian a Natálie Woodovi. Ale Marilyn měla tu nejbáječnější toaletu a všechny trumfla. Rovnou prohlásila, že přišla jen proto, aby se mohla setkat s Bobbym."

V knihách popisujících život krásné Marilyn se často objevují úvahy o tom, jestli v setkání těch dvou zahrála hlavní roli náhoda nebo záměr. Lze říci, že Marilyn na poněkud stydlivého Bobbyho náhodné setkání pečlivě připravila a dokonale zrežírovala. Jakékoliv popisy a uveřejněné dialogy jsou konstrukcí. Skutečnost setkání a startu jejich milostného dobrodružství je prostá. Bobby měl být rychlou záplatou za zradu jeho bratra. Mimo to se jí líbil. A jemu se zase zalíbila ona. Výsledek byl dalekosáhlý.

Ředitelé Foxovy filmové společnosti změnili brzo názor na neposlušnou herečku, odpustili jí nekázeň a dokázali sobě i veřejnosti vysvětlit, že velké hvězdy stříbrného plátna mívají vrtochy už proto, že nejsou stejné jako ostatní ženy a mohou být někdy tvrdohlavé a svérázné.

Marilyn Monroeová dostala smlouvu s novými podmínkami. Stala se vítězkou nepříjemného zádrhele v natáčení nového filmu a dostala víc než dvakrát vyšší honorář. Marilyn sice mohla být v mnohém nespolehlivá a v některých

situacích naivní, nebyla však hloupá a většinou věděla, co dělá. Na onom večírku seděla u stolu mezi dvěma muži, tiskovým mluvčím ministra spravedlnosti Edem Guthmanem a jeho šéfem Bobbym Kennedym.

Najednou se zvedla, naznačila, že už dost pila, a proto se rozloučí a pojede domů. Jen tak jako mimochodem zakňourala, že by asi neměla sednout za volant, když si s tolika hosty připíjela na zdraví. Těm dvěma nezbylo nic jiného než nabídnout jí odvoz. Řídil Bobby, ona seděla vedle něj a občas ho vzala za ruku. Tiskový mluvčí se usadil vzadu. Ani jednoho, ani druhého nemohlo napadnout, že vůbec nepřijela vlastním vozem, ale taxíkem.

Chytrý trik zapůsobil. Manželé Kennedyovi ráno odletěli na dlouhou cestu, Marilyn nastoupila v ateliéru k natáčení dalších záběrů filmu Something's Got to Give s přesvědčením, že má Bobbyho v hrsti a že se jeho bratrovi za zradu náležitě pomstila. A právě ona noční cesta do Brentwoodu byla prvním, ale nadějným krůčkem k dalšímu dobrodružství s dalším Kennedym.

Scházeli se v Lawfordově obrovské vile se sedmadvaceti pokoji na Pacific Coast Highway 625, k níž patřila největší soukromá pláž v oblasti Los Angeles. Jednotlivá křídla rozsáhlé stavby bylo možné zavřít tak, že hosté mohli mít své vlastní soukromí, a jak se vyjádřili novináři, svá hnízdečka lásky.

Kennedyové však měli stálé apartmá i v hotelu Ambassador v Los Angeles, kam podle tvrzení tiskové mluvčí hotelu Margaret Burkové chodila Marilyn s Bobbym dost často. Navíc se ukázalo, že i ona si pronajala přímo v Hollywoodu malé apartmá, kde se mohla se svým novým milencem scházet.

Milenci si mysleli, že svůj poměr před veřejností utají. Velice se mýlili. Ministr spravedlnosti, který by měl vědět všechno, co se týká utajování a chytré kamufláže, netušil, že většina tajných setkání se odehrávala v místnostech, v nichž agenti mafie a jejich konkurenti namontovali štěnice. Rozhovory i jiné zvuky byly nahrány na magnetofonové pásky. Sousedé však také měli oči i uši. Ti Lawfordovi, Lynn Sherman a z druhé strany Peter Dye, později tvrdili, že věděli o tom, že se vedle scházejí oni dva prominentní milenci.

Víkend koncem června strávili Bobby Kennedy a Marilyn Monroeová společně. Seděli u jednoho stolu na slavnostní večeři v restauraci La Scala. V sobotu pořádala Patricia Kennedyová-Lawfordová noční barbecue pro pár vybraných hostů. Ti dva byli mezi nimi. Marilyn dostala na tuto událost dokonce rádoby z prostého důvodu oficiální pozvání. Bobbyho manželka nemůže přijít a Bobby přece nemůže být na večírku sám. Tak hostitelka požádala filmovou herečku, aby mu dělala společnici.

O události se objevila dokonce zpráva v novinách. Majitelka módního salonu Elisabeth Courtneyová, která byla také návrhářkou kostýmů slavné herečky, totiž řekla, že zkoušeli a přešívali troje večerní šaty pro noční večeři u grilu, než se Marilyn pro jedny rozhodla.

Když Marilyn na chvilku odešla od stolu, šla totiž vedle telefonovat, tak se v salonu odehrála tato scéna:

„Co se děje?" zeptala se Courtneyová Házel Washingtonové, která Marilyn doprovázela.

„Nový chlap."

„Kdo je to?" zeptala se Courtneyová.

„Kennedy."

„Co? Prezident?"

„Ne, jeho brácha."

Nebylo však mnoho lidí, kteří věděli nebo aspoň tušili, že se Bobby Kennedy s Marilyn stýká. Ale slavná herečka nedokázala držet jazyk za zuby, a tak se svým nejbližším přátelům a známým pochlubila. S některými se o nocích v postelích dokonce bavila. Nebyla nadšená. Netajila se zklamáním, že ani Bobby při milování za moc nestojí.

10.

Peter Lawford byl Marilynin přítel, kolega, poradce i zprostředkovatel. Osvědčil se i v roli diplomata. Když se už i milostný poměr Marilyn s Bobbym stal neúnosným a pro kariéru obou Kennedyů nebezpečným, byl Lawford pověřen nepříjemným úkolem. Měl Marilyn sdělit, že dobrodružství končí. Měl se tedy vypravit do její vily v Brentwoodu. K rozhodnutí k této akci vedlo hned několik událostí. Bobby Kennedy měl v Hickory Hill nedaleko Arlingtonu ve státě Virginia venkovskou usedlost. Někdy mezi pátkem 22. a středou 27. června zavolala na neveřejné číslo do vily Marilyn Monroeová a chtěla mluvit s Bobbym.

Ministr spravedlnosti to považoval za netaktní troufalost. Proto se rozhodl, že se svou milenkou přeruší všechny styky a vyjádřil podiv nad tím, kdo jí prozradil tajné telefonní číslo. Koncem měsíce mu ještě pak zavolal jakýsi muž, který nechtěl prozradit své jméno, že existuje nejméně jedna, ale možná i víc tajně pořízených fotografií kompromitujících bratry a jejich společnou milenku. Sdělil také, že se nacházejí v archivu Secret Service.

V červenci se ozval rozzlobený bývalý pomocník soukromého hollywoodského detektiva s dobrou pověstí, že se dozvěděl o rozsáhlé odposlouchávací akci v domě Marilyn Monroeové. Vrcholem nepříjemných událostí pak byl telefonát samotné Monroeové. Ta totiž zavolala Pat Kennedyové-Lawfordo ve a stěžovala si, jak se k ní Bobby zachoval, že své sliby nedodržel. Pat jí však striktně řekla, aby na dobrodružství s Bobbym rychle zapomněla. Podle svědectví Roberta Slatzera jí řekla tuto větu: „Bobby je pořád jako malý kluk, který si chce hrát." Když se ale dozvěděla, že Marilyn věřila, že se Bobby rozvede a ožení se s ní, odpověděla jednoznačně, že to vůbec nepřipadá v úvahu.

Pozdější životopise! hledali odpověď na otázku, proč se odvržená milenka odvážila k tak riskantnímu kroku, a došli k jedinému logickému závěru: Marilyn byla v jiném stavu a chtěla svému milenci oznámit, že se rozhodla pro potrat.

K zákroku došlo na soukromé klinice, kde vystupovala
pod cizím jménem. Jiní prý našli v archivu nemocnice
Cedar of Lebanon zápis, že prý se lékaři dozvěděli, že jde o dítě prezidenta Kennedyho. Později se objevil ještě další svědek, Michael Selsman z reklamní agentury Arthura
Jacobse. Tvrdil, že se už čtyři týdny před tímto datem do
zvěděl, že je Marilyn těhotná. Všechny tyto okolnosti, ale i pouze chýry byly pro rodinu Kennedyových velmi ne

bezpečné. Proto dostal Lawford onen nesnadný úkol pře
svědčit Marilyn, aby už dala Kennedyovým pokoj.

Sidney Školsky byl novinář, obdivovatel Marilyn Monroeové a svým způsobem i důvěrník. Proto se zděsil, když mu jednou k večeru zatelefonovala a začala mu vyprávět, že se chystá uspořádat tiskovou konferenci, na níž jim bude povídat o svých vztazích s bratry Kennedyovými. Hned po prvních větách podal Školsky druhé sluchátko své dceři Steffi, protože chtěl mít svědka pro tak nebezpečný chystaný výbuch, který mohl otřást celou Amerikou. Když výhrůžky vyslechl, zřejmě se spojil s Lawfordem, referoval mu o telefonátu, a ten si pak dal schůzku s Marilyn u večeře v restauraci La Scala.

Dva dny po Marilynině smrti vykládal jeden z číšníků Rupertu Allanovi, že seděli u jednoho z rohových stolků až docela vzadu a o něčem se dost vehementně dohadovali.

„Kdy to bylo?"

„V pátek večer," řekl číšník.

„Určitě?"

„Byl jsem u jejich stolu."

„Byl to skutečně Bobby Kennedy?"

„Samozřejmě. Přece ho znám."

Technicky to bylo možné a proveditelné. Když se Bobby Kennedy na své usedlosti v Hyannis Portu anebo už v hotelu St. Francis dozvěděl o nebezpečných plánech své milenky, sedl do letadla, letěl do Hollywoodu a snažil se hrozící požár uhasit. Možná že se mu to podařilo. Druhého dne byl už zase brzy ráno v San Francisku. Cesta tryskovým letadlem trvá necelou hodinu.

Přítomnost Kennedyho v Los Angeles onoho rána potvrdili ještě další svědkové. Vystoupil z letadla, skočil do připraveného vrtulníku a za chvíli přistál v areálu filmové společnosti Twentieth Century-Fox. V sobotu 4. srpna pak usedl s Marilyn Monroeovou ke slavnostní a dobře připravené snídani, na níž se servírovaly guacamole, plněné žampiony, pikantní masové kuličky a zapíjelo se to dobrým šampaňským Dóm Pérignon. Potvrzení akce přišlo ještě z další strany. Tehdejší policejní šéf Los Angeles William Parker podal tehdejšímu starostovi města Samovi Yortymu zprávu, že ministr spravedlnosti ráno přistál v Hollywoodu.

11.

V herecké kariéře se Marilyn dostala do tak dobré pozice, v jaké snad ještě nikdy nebyla. Fox s ní uzavřel smlouvu na rozpracovaný film s dvojnásobným honorářem. V pátek jí zatelefonoval známý newyorský komponista broadwayských muzikálů Jule Styne a nabídl jí hlavní roli v muzikálové verzi divadelní hry A Tree Grows in Brooklyn a jenom za její dobré jméno jí nabídl milion dolarů, další vysoký provozní honorář pochopitelně také. Jen dva dny poté jí pošta doručila návrh z Itálie, kde jí za hlavní roli v novém filmu nabídli honorář jedenácti milionů dolarů s právem určit si partnery, scenáristy a režiséra.

Netrpěla ani nespavostí, a tak si nemusela brát na noc tolik prášků. Nálada v její vile stoupla do nečekané výše. Takže vlastně všechno bylo v nejlepším pořádku. Ti, kdo ji znali, ani při bůhvíjak dlouhém uvažování nenašli jediný důvod, proč by mohla nebo měla uvažovat o sebevraždě. Ani rozepře s Bobbym Kennedym se jí nemohly tak hluboce dotknout. Ona přece měla s muži dostatečné životní zkušenosti, mockrát se zamilovala a zase rozvedla. Ani sexuální motiv nemohl být příčinou tak hrozného rozhodnutí. Její přítelkyně totiž věděly, že není tak moc závislá na milencích, protože se jí ještě nikdy nepodařilo docílit orgasmu.

Pat Newcombová a hospodyně Eunice Murrayová však později dosvědčily, že se s Kennedym často dlouho a ostře hádala. Sice se potom dobře vyspala, ale ráno s ní zase nebylo k vydržení. Byla naštvaná, že nemá partnera, s nímž by mohla prožít víkend. Podle svědectví policisty Normana Tabachnicka, vyšetřujícího možnou sebevraždu, jí jeden z možných partnerů, snad dokonce dva, schůzku odřekli. Ona se potom mohla dostat do nečekané, ale o to hlubší deprese. Přesto se však na pondělí domluvila s fotografem Larrym Schillerem, který chtěl začít se sérií záběrů pro časopis Playboy.

Všechny úvahy a dohady, jak to bylo a jak to mohlo být, korunovalo tvrzení soukromého detektiva Freda Otashe, že má k dispozici tajnou nahrávku hádky Marilyn s Bobbym.

„Byl jsem pověřen mafií, abych zařídil odposlech ve vile Monroeové, který by bylo možné použít proti oběma Kennedyovým," řekl soukromý detektiv Otash.

„Jak probíhala ta jejich hádka?" zeptal se reportér televizní stanice ACC v pořadu 20/20.

„Marilyn a Robert se vážně hádali. Ona mu řekla: Mám pocit, žes mě akorát využil a pak jsi mě zase šoupnul dál. Seber se, zmiz a nech mě na pokoji."

Když Bobby odešel, byla Marilyn v tak špatném psychickém stavu, že zatelefonovala svému lékaři Ralphovi Greensonovi a požádala jej, aby hned přijel. Byl u ní celých devadesát minut a pravděpodobně jí píchl injekci podobnou té, kterou už v pátek odpoledne dostala od doktora Engelberga. O dalším vývoji událostí existují dvě pravděpodobné verze. Nejkrásnější žena světa zůstala o víkendu sama. Což pro ni bylo dost depresivní, anebo se Bobby Kennedy do Brentwoodu v doprovodu lékaře vrátil ještě před setměním a poprosil ho, aby dal Marilyn něco na uklidnění. Svědkyně a sousedka Elisabeth Polardová, která hrála s několika přítelkyněmi karty, dosvědčila, a Robert Slatzer si její výpověď nahrál, že dámy pozorovaly z okna v prvním patře ministra spravedlnosti v doprovodu dobře oblečeného muže, jak se do vily vrátil. Paní Polardová ještě zavolala na své přítelkyně: „Holky, podívejte se, už je tady zase."

12.

Případ Marilyn Monroeové patří mezi ony stále otevřené, a snad dokonce nikdy nekončící. Koroner, tedy úřední ohledávač mrtvol a vyšetřující soudce v případech náhlé nebo násilné smrti Thomas T. Noguchi, zpracoval kauzu jako

Medical Examinet's Čase No. 81128 a ještě i v osmdesátých létech se k němu znovu a znovu vracel.

„Bylo to neobvyklé. Když jsme otevřeli žaludek mrtvé, našli jsme jenom dva kubické centimetry tekutiny. Ne víc než pět čajových lžiček. Zavolal jsem asistenta Minera a zeptal jsem se ho, jakým způsobem brala léky. Odpověděl, že orálně. To nebylo možné. Musely se dostat do organismu jiným způsobem."

Když rozřízli tlusté střevo, nález koronerovu pochybnost potvrdil. Celé tlusté střevo bylo tak velmi podrážděno, že bylo po celé délce rudě červené. To samozřejmě nebylo normální. Proto se koroner i jeho pomocník obrátili na soudního znalce doktora Miltona Halperna, někdejšího vrchního poradce pro oblast New Yorku a děkana zdravotně právní fakulty. I ten pak Minerovi koncem roku 1967 potvrdil, že byla Marilyn Monroeová pravděpodobně zavražděna. Tuto teorii podpořili ještě další odborníci, mezi nimi i věhlasný vídeňský zdravotní rada Dr. Leopold Breitnecker.

Noguchi zjistil ještě několik dalších podezřelých okolností a hledal odpovědi na některé otázky. Proč například prala komorná Eunice Murrayová prádlo těsně poté, co objevila svou paní mrtvou a ve chvíli, kdy policisté vstoupili do domu.

„Je to jasné," prohlásil zástupce vrchního státního žalobce John Miner, „ta služebná se snažila zahladit stopy."

Stopy po čem?

Marilyn dost často používala klystýr. Z jednoduchého důvodu. Musela dbát na svou tělesnou kondici, a tak sáhla po nejstarší a nejjednodušší pomůcce. Jeden klystýr visel v koupelně a druhý na toaletě. Bylo tedy velmi snadné, aby se smrtelně nebezpečné množství jakéhokoli medikamentu dostalo do těla hollywoodské hvězdy právě touto cestou.

„Našli jsme obrovskou dávku barbiturátů v játrech," řekl doktor Miner, „což znamená, že se do jejího organismu dostala tlustým střevem a krátce poté už byla absorbována. Proto nebylo možné určit přesně hodinu smrti. Když bychom měli zvolit metodu, jak zavraždit tuto dámu, tak byl tento způsob bezesporu nejlepším."

13.

Policejní ředitelství v Los Angeles mělo i zvláštní oddělení Tajné zpravodajské služby, které v mnohých případech pracovalo samostatně. Přibližně za měsíc po smrti Marilyn Monroeové přišli do jednoho z oddělení Los Angeles Police Departmentu dva vysocí policejní důstojníci, požádali všechny přítomné ve dvou kancelářích, aby opustili místnosti, zapečetili dveře i okna a nad kliku přilepili ceduli: Z důvodu vyšetřování zavřeno.

Příští dny začala v policejním archivu podrobná prohlídka. Nejen krabic s dokumenty, ale i skříní a zásuvek psacích stolů, starých spisů uložených ve dvou dost velkých místnostech bez oken. Nikdo nevěděl proč. Za pár dnů se však už začalo šeptat, že odvážejí všechno, co může mít něco společného se spisem označeným Norma Jean Bakerová: Marilyn Monroeová 1962.

Ten spis měl zvláštní předsádku. Velkou fotografii mrtvé nejkrásnější ženy světa a světoznámé herečky.

Všechno odnesli. Pak zase otevřeli dveře kanceláří a mezi zasvěcenými se začalo šeptat, že odvezli i každý popsaný list papíru proto, že tajná služba LAPD měla ve svém archivu velmi zajímavé údaje a dokumenty o hollywoodských hvězdách, jako byli: Jane Fondová, Mayor Tom Bradley, Governor Jerry Brown nebo Angie Dickinsonová. Byly tam také fotokopie dokumentů týkajících se činnosti Franka Sinatry, Barbry Streisandové, Jamese Caana a samozřejmě Marilyn Monroeové.

„Jaké to byly dokumenty?" zeptala se později policejního šéfa Los Angeles Willieho Williamse Susan Ellicotová z Timesů.

„Bylo tam padesát tisíc složek," odpověděl Williams.

„Nových, nebo starých?"

„Za celou dobu působnosti archivu. Dokonce se tam objevily i dokumenty tajné služby, které vlastně patřily do archivu ministerstva vnitra."

„Co bylo v těch obálkách?"

„Kompromitující údaje, s nimiž bylo možné torpédovat kariéru mnoha hollywoodských hvězd. Stovky herců a hereček. Dnes už vám mohu prozradit, že jsem byl zcela vyveden z míry, když jsem to viděl."

„Byl tam taky fascikl Marilyn Monroeové?" zeptala se Ellicotová.

„Jistě."

„Kdo se k němu dostal?"

„Pravděpodobně známý a legendární zpravodajský důstojník Mike Rothmiller. Ten taky musel mít v ruce všechny dokumenty o smrti Marilyn Monroeové."

„Našel tam doklad o spolupráci s agenty CIA?"

„Na tuto otázku neznám odpověď."

Rothmiller odpověď znal. Využil získaných dokumentů a v roce 1992 vydal o případu tajemné smrti Marilyn Monroeové knížku „L. A. Secret Police: Inside the LAPD Elitě Spy Network". Byla sice úspěšná, neobsahovala však žádné převratné údaje umožňující dát jasnou odpověď na otázku: byla smrt Marilyn Monroeové sebevraždou zoufalé ženy, nebo vraždou nepohodlné milenky?

Důvod k umlčení hollywoodské hvězdy byl jasný. V té době by prokázané cizoložství prezidenta Kennedyho bylo dostatečným důvodem k jeho pádu. On se však naopak chystal na novou volební kampaň a věřil, že bude znovu zvolen.

Mnozí však byli připraveni udělat cokoliv, aby mu v tom zabránili. Marilyn Monroeová byla jejich největším a nejjistějším trumfem. Proto se, jak se později ukázalo, starali, aby měli proti J. F. Kennedymu, ale i jeho bratrovi dostatečně pádné důkazy. Byla však vražda slavné herečky jedním z nich?

14.

Jiná, i když zdaleka ne tak zářivá hvězda byla Veronica Hamelová. Vydělala si už dost peněz, aby se mohla poohlédnout po dostatečně reprezentativní vile. V sedmdesátých letech koupila po zesnulé Marilyn Monroeové

usedlost v Brentwoodu. Byla sice už poněkud zpustlá, o zahradu se také už delší dobu nikdo nestaral, vila byla obrostlá bougainvilliemi pnoucími se až vysoko nad okna přízemí. Dělníci, kteří měli stavbu zřenovovat, se nejdřív pustili do věčně kvetoucího křoví. Když bougainvillie ze zdi odstranili, objevili spleť tenkých kabelů. Táhly se po zdech, končily uvnitř ložnice.

„Já jsem si nejdřív myslela, že to jsou normální telefonní kabely k aparátům uvnitř," řekla Hamelová, která se v té době proslavila filmem Hill Street Blues. „Jenže elektrikáři tvrdili, že je celá vila prošpikována dobře ukrytými kabely odposlechového zařízení, které ve vile musela instalovat tajná služba. Když jsem se na to zeptala jistého policejního úředníka, tak jsem se dozvěděla, že se několik let nahrávalo na magnetofonové pásky všechno, co se uvnitř řeklo.'"

Aféra se provalila, ale nezpůsobila žádné zemětřesení, přestože zasvěcení tvrdili, že tu politickou bombu má v ruce tehdejší policejní ředitel policie Los Angeles (LAPD) William Parker. Ten si určitě pořídil kopie a nebylo ani divné, ani vyloučené, že se dostaly do trezoru šéfa FBI J. Edgara Hoovera, o němž bylo známo, že sbírá všechny informace, které by mohly kompromitovat oba bratry Kennedyovy.

To byla jedna verze. Druhá však byla stejně pravděpodobná, i když na první pohled velmi překvapivá. Štěnice dal instalovat do brentwoodské vily šéf americké mafie Sam Giancana, už jen proto, že Marilyn Monroeová byla i jeho milenkou. Jeden z nejznámějších soukromých detektivů Los Angeles Fred Otash tvrdil, že se na instalaci finančně podílel i neslavně proslulý odborářský šéf a jeden z mafiánských kmotrů Jimmy Hoffa, aby získal kompromitující materiál proti soupeři v křesle ministra spravedlnosti Bobbyho Kennedyho.

Zájem o nahrávky byl velký, a ti, kdo je pořídili, je neprodávali jen jedné straně. Byli schopni dodat kopie každému, kdo zaplatil, a tak měl některé v trezoru i multimiliardář a tajemný podivín Howard Hughes. A samozřejmě že o ně projevil značný zájem i policejní šéf Parker. To na něj prozradili důstojníci zpravodajské služby. Bylo dost dosažitelných svědků, kteří kazety měli v ruce, někteří si je poslechli a jiní si je pečlivě uložili do trezoru pro případné pozdější použití anebo jen spekulaci. Jejich cena však po smrti Marilyn Monroeové značně klesla.

Berme Spindel přiznal, že prodal nahrávky mafiánským kmotrům Giancanovi a Hoffovi, jeho asistent Earl Jaycox potvrdil při výslechu, že je viděl v jídelně Spin-delova domu.

„Na páscích jsou rozhovory Marilyn Monroeové a Bobbyho Kennedyho," řekl Bernie, „musím je však ještě přehrát, aby mi zůstal originál. Byly to dvě cívky o průměru takových dvaceti centimetrů. Dohromady to mohlo být asi pět set metrů."

„Co na nich bylo?" zeptal se vyšetřovatel. „Rozhovory s oběma bratry Kennedyovými." Spindel o nahrávky přišel. Zabavil mu je v roce 1966 státní žalobce severní části New Yorku. Vrácení se nedočkal, mezitím v roce 1968 zemřel.

15.

Podle tvrzení některých tajných agentů, ale i novinářů, kteří se opětovně zabývali případem záhadné smrti Marilyn Monroeové, lze sestavit pravděpodobný sled událostí oné soboty 4. srpna, kdy se k večeru náhle objevil ve vile v Brentwoodu Robert Kennedy.

„Sliboval jí, co se dalo," tvrdil podle nahrávek jeden z autorů této verze Ted Schwarz. „Odešel, aby se za pár hodin zase vrátil. Tentokrát ho doprovázel Peter Lawford. V té chvíli však už byla Marilyn pořádně namazaná. Pila šampaňské a byla zfetovaná. Vykřikovala, jak moc ji mrzí, že se s ní zachází jako s kusem masa. Bobby se ji snažil uklidnit, ale ona se rozčílila až k nepříčetnosti. Podle nahraných zvuků se dá usoudit, že si lehla do postele, anebo do ní byla položena, a že jí někdo, zřejmě Bobby Kennedy, přitlačil na obličej polštář, aby tak neřvala. Její hlas potom už zaznával jen velmi tlumeně."

„To byl konec nahrávky?" zeptal se Otash.

„Ne. Zřejmě se uklidnila. Podle některých zvuků si snad sedla na postel a docela normálně si začala s Bobbym povídat. Nebo se začala bavit o její situaci s Peterem Lawfordem."

„Bobby Kennedy s ní už nemluvil?"

„Ne. Teď ne. Šel totiž k telefonu a bylo slyšet, jak volá zřejmě do úřadu a diktuje někomu jakési pokyny."

„Bylo slyšet, co říkal do telefonu?"

„Ne. Štěnice byly příliš daleko. Ale za chvíli se situace uklidnila. Ti dva zřejmě odcházeli a Bobby řekl Marilyn velice tiše, ale něžně: za chvíli jsem zpátky a zůstanu s tebou celou noc."

Ted Schwarz byl významným novinářem z Clevelandu. Zabýval se případem záhadné smrti Marilyn Monroeové a probral s detektivem Otashem dosažitelné odposlechové záznamy. Jeden z nejvýznamnějších si společně poslechli až koncem roku 1987.

„Otash byl až do své smrti natočenými rozhovory fascinován," řekl Schwarz. „A nekompromisně tvrdil, že Marilyn Monroeová se nacpala tabletami barbiturátů a věřila, že ji Bobby Kennedy zachrání před smrtí."

„No dobře, ale jak mohla odhadnout, co udělá?" zeptal se Schwarz.

„Jsem přesvědčen o tom," řekl Otash, „že Bobby a Lawford věděli, oč jde, a nechali ji zemřít."

„Záměrně?"

„Jistě že ne náhodou."

„Dobře, ale pane kolego Otashi, pak by sice nešlo o vraždu, ale v každém případě alespoň o zabití z nedbalosti."

„Ano, bratři Kennedyové se rozhodli, že se jí zbaví."

„To by ovšem svědčilo o skutečnosti, že byli naprosto necitelní."

„O tom nepochybujte. Podívejte se: onoho 4. srpna krátce po poledni se Bobby Kennedy objevil v domě v Brentwoodu. Nasliboval Marilyn všechno možné, aby ji uklidnil, povídal jí o společné budoucnosti a zase odjel," řekl Otash. „O několik hodin později, a to svědkové taky potvrdili, se objevil v Brentwoodu podruhé, tentokrát v doprovodu Petera Lawforda."

„Ano. I to je svědecky dokázáno. A Lawford se tím také netajil."

„Marilyn už měla v sobě barbituráty a zřejmě je zapíjela šampaňským. Byla tedy už pod párou a začala Bobbymu Jeccos vyčítat. A taky použila onu větu, v níž mu vyčetla, že je pro něj jen kus masa."

„Toto tvrzení potvrdili i další svědci, kteří sice u toho nebyli, ale později se k případu vyjadřovali. Například Sam Giancana a Jimmy Hoffa."

„Nejen oni, ale i Slatzer a Danoff."

„Když se ji Bobby snažil uklidnit, začala ještě hlasitěji vykřikovat, gestikulovala jako hysterka. Z těch nahrávek je to jasné, i když některé věty nejsou srozumitelné, jako by jí už někdo zakryl ústa polštářem, aby ji utišil."

„A pak došlo k jistému uklidnění?"

„Podle nahrávky ano. V této fázi zní její hlas už velice přidušeně."

Detektiv Otash si ještě zapsal do deníku, že podle dalšího odposlechového záznamu si Marilyn pozdě večer někomu stěžovala a přitom řekla tuto větu: Už toho mám plné zuby! Přibližně v půl šesté večer telefonovala Bobby mu do Lawfordovy vily, ale Bobby s ní jednal velmi hrubě.

„Tak si vezmi ještě nějaké tablety, oblékni se a přijeď sem," řekl jí.

„Což mohla udělat," řekl Otash.

„Což zřejmě udělala, a právě tyto tablety mohly později způsobit její smrt."

Z těchto výpovědí lze usoudit, že Bobby Kennedy měl dost času, aby Marilyn zachránil. Neudělal nic, a tím mohl způsobit její smrt.

Marilyn Monroeová byla pro bratry Kennedyovy velkým nebezpečím. Podle některých dokumentů zpravodajské služby CIA, které se objevily až později, byla dokonce tak drzá, že se začala plést do politiky. V nahrávce z Lawfordovy vily, kde také Secret Service instalovala štěnice, se při večírku vytratila s Bobbym Kennedym do ložnice v prvním patře a před milováním nebo po něm se milence začala vyptávat na záležitosti, po kterých jí nic nebylo. Jedna z nich se týkala dlouholetého a velmi mocného šéfa FBI, který v této vysoké funkci přežil osm amerických prezidentů a šestnáct ministrů spravedlnosti.

„Kdy už konečně vyhodíš J. Edgara Hoovera?" zeptala se ministra spravedlnosti Marilyn Monroeová.

„Bůh ví, že bychom to rádi udělali," odpověděl Bobby, „ale prezident si zatím myslí, že na to nejsme dost silní. Zatím!"

Záznam rozhovoru měl Hoover druhého dne ráno na stole a podle jeho životopisce Anthonyho Summerse se takto dozvěděl vlastně pro něj příznivou zprávu: že se bratři Kennedyovi necítí natolik silní, aby se proti němu mohli postavit. Přesto že Bobby Kennedy je ministrem vnitra. Šéf FBI se ale také musel z hlášení CIA dozvědět, že je Marilyn Monroeová těhotná a že otcem jejího dítěte bude prezident Spojených států J. F. Kennedy. Když se později Bobby Kennedy dopustil oné zásadní chyby, dal Hoover příkaz, aby tajní agenti FBI sledovali každý jeho krok. Ti později referovali, co se dělo.

Ministr spravedlnosti si totiž od jednoho z agentů tajné služby Williama Simona půjčil báječný automobil, bílý otevřený cadillac, a přijel s ním, oblečen jen v džínsech a tričku, před dům Marilyn Monroeové v Brentwoodu. Všechny tyto, ale i další neznámé události mohly velmi ovlivnit záměr rodiny Kennedyů.

Týden před smrtí letěla Marilyn Monroeová na pozvání Mooneyho Giancany na party do Cal-Neva Lounge u jezera Tahoe. Nevěděla ani, s kým se tam má setkat, stačilo jí, že tam budou její dobří přátelé Peter Lawford a Frank Sinatra.

„Přijela a začala se chovat jako hladová," řekl později kmotr mafie Mooney. „Netrvalo to dlouho a zpila se skoro do němoty."

„S kým si připíjela?" zeptal se doktor Green.

„S každým. Byla nervózní, chovala se jako potrhlá. Nakonec mě zatáhla do ložnice."

„Ona vás, nebo vy ji?"

„Ona se chovala, jako kdyby ztratila rozum. Lehla si nahá na postel. Její vlasy jí zakrývaly tvář. Takže jsem jí neviděl do obličeje. Musím se přiznat, že mě ta situace přivedla do rozpaků. Stál jsem v nohách toho obrovského gauče a pozoroval jsem, jak roztahuje nohy a svůdnicky si hladí stehna. Neodolal jsem."

„Vy jste ji přece dobře znal. Takže jste věděl, co od ní můžete očekávat."

„To je sice pravda, ale právě tu noc a v její nedobré situaci mne to překvapilo."

„To znamená, že jste odolal?"

„Ne. Já jsem se s ní, doktore, vyspal už mnohokrát předtím, ale tohle jsem udělal trochu jako demonstraci."

„Jak tomu mám rozumět?"

„Řekl jsem si, že to bude moje pomsta oběma Kennedyům, že si beru něco, co jim patří. No, tak jsem stáhl kalhoty a vlezl jsem si na ni."

Necelý týden po tomto divokém víkendu se Mooney Giancana dozvěděl, že Bobby Kennedy přiletí 4. srpna do Kalifornie. To byla šance, na kterou prý dlouho čekal. Okamžitě sedl do svého letadla a přistál v Palm Springs, kde pořádal ve své vile Frankie Sinatra večírek.

„Proč jste tam letěl?"

„Taky jsem si později kladl stejnou otázku, ale myslím si, že jen proto, že jsem chtěl být hodně blízko."

„Blízko čemu?"

„Skandálu. Tušil jsem, že se Bobby Kennedy dostane do potíží, že jej novináři zatáhnou do případu náhle zesnulé Marilyn Monroeové. Dovedete si představit: ministr vnitra Spojených států namočený až po kolena ve smradlavém skandálu!"

Kmotr mafie věděl, nač čeká. Byl si jist, že je vše dobře připraveno. Ale jeden z bandy hrdlořezů Chuck Nico-letti nevydržel mlčet a prozradil některé podrobnosti z událostí oné tragické noci.

Přiletělo ještě pár ostrých hochů, každý z jiného města. Někteří přistáli v San Francisku a odtud přijeli vozem.

Mooney si vybral spolehlivé zabijáky. Vyznali se v řemesle. Vedoucím smečky byl Needles Gianola. K ruce měl svého osvědčeného starého partnera pro špinavou práci Mugsyho Tortorellu a ještě dva další nájemné vrahy. Jeden byl z Detroitu a druhý z Kansas City.

Kousek od vily Marilyn Monroeové byl zaparkován vůz, v němž sedělo pár chlapů s vyhrnutými límci. Byli napojeni na odposlechové zařízení a čekali, jak se ve vile vyvine situace. Když po hádce a následném usmíření Bobby Kennedy odjel a vzal s sebou i Marilynina lékaře, který se vracel domů, tak se chlapi s maskami na obličejích vkradli do vily.

Marilyn se nebránila. Doktor Green jí vstříkl ještě před odchodem injekci k uklidnění. Ta brzy začala působit. Položili bezvládnou herečku na postel. Pro jistotu jí narychlo zalepili ústa páskou. Jeden z chlapů, všichni měli lékařské gumové rukavice, jí zastrčil do řitního otvoru čípek.

Chvíli čekali. Pak kývli, rozhlédli se ještě, jestli někde něco nezanechali, odlepili těžce oddychující Marilyn pásku ze rtů, srovnali její tělo na posteli a zmizeli.

16.

Bobby Kennedy a Peter Lawford netušili, že se téhož večera či noci dostali do ložnice Marilyn Monroeové nevítáni návštěvníci. Proto byli právem přesvědčeni, že pravděpodobné předávkování barbituráty či jinými léky má na svědomí její ošetřující lékař. Skuteční vrazi Needles a Mugsy si z nahrávky odposlechového zařízení vyslechli obavy Roberta Kennedyho, že on bude podezřelý z Marilyniny smrti, a proto dal příkaz, aby se Peter Lawford a detektiv Fred Otash postarali o pečlivou čistku brentwoodské vily. Muselo se tak stát předtím, než byli povolání do vily policisté, což vysvětluje onu časovou mezeru mezi odhalením mrtvé a povoláním policie.

Podle tvrzení Sama a Chucka Giancanových z roku 1992 (Double Cross) interiér vily vyčistila parta specialistů na zametání stop, kteří se vyznali ve svém řemesle. Měli dost času, a tak vyčistili všechny zásuvky, skříně, tajné přihrádky a trezor tak důkladně, že policie nenašla jediný upotřebitelný důkaz, který by umožnil jednoznačnou odpověď na otázku: byla Marilyn Monroeová zavražděna, nebo spáchala sebevraždu?

TRPASLÍK

(Susan Cabotová)

1.

Akité jsou vzácní, ostří a inteligentní psi, podobající se sibiřskému huskymu, vyšlechtění však v Japonsku. Vypadají hezky, jsou však nebezpeční a zákeřní. Oba střežili mrtvolu a nikdo z policistů si netroufal přiblížit se. Tak ležela mrtvá hollywoodská herečka Susan Cabotová na podlaze své vily ještě skoro hodinu. Pak přijeli psovodi, navlékli oběma akitům smyčky upevněné na dlouhých holích, nasadili jim náhubky a uvázali je venku ke stromu.

Mrtvá byla v hrozném stavu. Nemytá, nečesaná, oblečená do špinavých šatů, roztrhaných na cáry. Měla červené kombiné.

„Tohle si přece nemohla rozervat sama," řekl policista.

„Zrovna tak si nemohla takhle strašně rozmlátit hlavu," řekl psovod. „Je to hrůza, pánové, takhle zřídit ženskou."

„Tak slavná herečka to byla."

Vila na předměstí Los Angeles Encinu v Charmion Lane 4501 bývala krásná a její majitelka také. Susan Cabotová byla v době populárních, ale laciných hollywoodských filmů hvězdou stříbrného plátna první třídy. Podle toho se chovala, podle toho si vybrala nádhernou vilu, protože na ni měla. Ted z nádhery zbyla špinavá ruina, plná odhozených odpadků. Neuklízeli, vršili je na hromádky i na terase, z níž byl nádherný pohled na údolí San Fernando. Zvenčí stavba z bílých cihel vypadala jako kriminál zarostlý křovím. O zahradu se zřejmě taky nikdo nestaral. A celý objekt byl obehnán cihlovou zdí vysokou metr osmdesát. Ani slavný Alfred Hitchcock by si nenašel lepší scénu pro horor.

Tabulky hlásaly, že je obydlí střeženo elektronickým poplašným zařízením napojeným na policejní stanici.

První přijel na místo vraždy seržant Maxmilián Harper z losangeleské policejní stanice West Valley.

„Ten kluk byl doma zřejmě sám," prohlásil později. „Seděl v koutě a vypadal divné. Měl dost snědou pleť, to jsem ještě netušil, že jeho otcem měl být Arab, dokonce prý jordánský král Husajn. Plakal jako malé dítě, hrabal se ve vlasech, třásl se a připadal mi jako pomatený."

Nebylo divu. Jeho matka ležela tváří k zemi, oblečena jen do rozervaných šatů a rudého kombiné, její kdysi pověstné vlasy byly slepené krví. Hlavu měla hrozně rozbitou. Všude na podlaze, na stěnách ložnice, na posteli a na kobercích byly stopy krve. I na polštářích a na přikrývce. Když přijel koroner a dva detektivové, chodili chvíli ode zdi ke zdi a nestačili se divit.

Nádherná vila se starožitným nábytkem, vzácnými perskými koberci, starými cennými obrazy vypadala, jako by ji někdo celou i se zařízením vyhodil na skládku. Všude byla Špína, zbytky jídel a cáry hadrů, nevypadalo to, že zde bydlí lidé. Fotografové měli žně.

„Víte, kdo to udělal?" řekl onen podivný mladík se snědou pletí, který domluvil psům, aby šli s pány do zahrady. „Černý chlap. Chlap celý v černém."

„Tys ho znal?" zeptal se seržant Harper.

„Nikdy jsem ho neviděl."

„A kde jsi byl ty, když se to stalo?"

„Já jsem šel dost brzo spát."

„Přesně."

„No asi tak v půl desáté. Ale nemohl jsem usnout, a tak jsem zase vstal a šel jsem do kuchyně do chladničky, chtěl

jsem si vzít něco k jídlu. A tam jsem ho viděl."

„Toho chlapa v černém?"

„Jo. Měl na ksichtě masku."

„Takže jsi neviděl obličej?"

„Ne. Ale vypadal jako ninja."

„No a co dělal?"

„Nic."

„Mluvili jste spolu?"

„Ne. Já jsem nechtěl a on nic neřekl, ale vrhl se na mne, řízl mě tadyhle do ruky, jen se na to podívejte, a pak mě něčím praštil do hlavy a už jsem nic nevěděl, asi jsem ztratil vědomí."

Timothy Scott Roman se choval podezřele, chvílemi zavíral oči, jako by byl strašně ospalý, potom zas divoce gestikuloval rukama. Když později ukazoval soudnímu lékaři jizvy na levé paži a modřinu na hlavě, zeptal se ho seržant Harper.

„Jak dlouho jsi asi byl v bezvědomí?"

„Přesně vám to neřeknu, ale myslím, že aspoň půl hodiny."

„Díval jsi se na hodinky?"

„Ne. Já jsem je už měl na nočním stolku."

„Takže jsi teprve ráno zatelefonoval na policii."

„Jo. Ráno."

Soudní lékař prohlédl mladíka i mrtvou. Pak zavolal koronera, šel s ním do vedlejší místnosti a řekl mu:

„Mně se to nezdá. Ten kluk má sice řeznou ránu na bicepsu, ale nemusí být způsobena nožem. Vypadá spíš jako škrábanec než zranění ze zápasu s vrahem."

„Máte pocit, že si to udělal sám?" zeptal se koroner.

„Ten hematom na hlavě taky nezpůsobila bůhvíjak silná rána."

„Že by to celé na nás hrál?"

„Ani bych se nedivil. Před chvílí, když už jsme s jeho výslechem končili, najednou vstal a začal vykřikovat, že v ložnici leží matka a je pravděpodobně mrtvá."

„Mohl by ještě být v šoku?"

„Mohl."

„On přece tvrdil, že ztratil vědomí."

„To sice říkal, ale nebylo to ani po té ráně do hlavy, ani po té řezné na bicepsu. Myslím si, že nás tahá za nos."

„Pánové, je tu ještě jedna podezřelá okolnost," řekl seržant Harper. „Jak se ten maskovaný muž v černém dostal do domu, když má fungující poplašný systém, když nerozbil okno ani nevysekal zámek ve dveřích."

„Zkoušeli jste ten alarm?"

„Funguje normálně. Potvrdili mi to i u nás na centrále, kde přijímají signál. A ještě něco. Všimli jste si, co má ten kluk na stěnách svého pokoje?"

„Myslíte plakáty s Rambem a tím Japoncem, já nevím, jak se jmenuje, ale běžel v televizi seriál Neporazitelný ninja, kde hrál hlavní roli."

„Bruce Lee se jmenoval, ale ten už zemřel."

Policisté obešli sousedy, dozvěděli se, že nikdo nic neslyšel, ve vile Susan Cabotové, jak paní Harriet Romanové stále ještě říkali, se sice syn často hádal s matkou, zdálo se jim však, že nejde o nic mimořádného. Vadilo jim to méně než hřmot letadel přistávajících na nedalekém letišti Van Nuys Airport. Oba nebezpeční psi akité byli odvedeni, Timothyho chtěli odvézt na policejní stanici, aby s ním mohli sepsat v klidu protokol, ale on se zdráhal. Odmítal spolupracovat. Nechtěl odpovídat na otázky, jediné, co z něj dostali, bylo svolení k prohlídce vily. Chtěli najít vražednou zbraň.

2.

Právě svítalo, když procházeli ložnice pro hosty, malé i velké obývací pokoje, první patro s několika zamčenými dveřmi a zůstali stát v Timothyho pokoji, kde našli činku zmazanou krví. Byla ukryta v krabici od pracích prášků a na dně ležel skalpel. Těžká činka byla pravděpodobnou zbraní, kterou vrah roztloukl hlavu filmové herečky. Odborníci z technické skupiny policejního okrsku West Valley si také všimli plakátů ze všech možných akčních filmů se siláky a zázračnými střelci v hlavních rolích. Timothy zřejmě fandil Brucemu Leeovi, protože jeho plakáty na stěnách převažovaly.

„Podle výpovědí svědků, zejména sousedů a třeba i prodavačů z místních krámů," řekl seržant Harper později vyšetřujícímu soudci, „ten kluk s matkou žili jako dvě hrdličky. Vždycky všude chodili spolu. Byli nápadní, právě tak se i strojili. Nikdo si na ně nestěžoval a syn matku poslouchal."

„Neříkal některý ze svědků něco o původu toho chlapce?" zeptal se vyšetřující soudce.

„Jako že vypadal jako mulat?"

„Byl jiný, to nakonec na něm viděli všichni."

„Takových tady běhá. Všichni Mexikáni vypadají jako on. Jenže Timothyho matka byla Židovka a jeho otec Arab. Tak co z toho mohlo vzejít jiného než kluk s dost tmavou pletí."

„Král Husajn je muslim."

„Samozřejmě, jinak by ani nemohl být králem."

„Ale muslimové mohou mít tolik žen, kolik chtějí. To je u nich legální."

„Chcete tím říct, že Timothy není nemanželské dítě?"

„Podle muslimské víry není nemanželský, to ale znamená, že je to prakticky princ a možná jeden z následníků trůnu jordánského království."

„Pochybuju, že se s ním král Husajn vůbec někdy setkal."

„Jak se Susan Cabotová vlastně původně jmenovala?"

„Narodila se jako Harriet Shapirová, její matka se jmenuje Muriel Shapirová, žije v Tarzane."

Cabotová se nejdřív provdala za obchodníka z Los Angeles Martina Edena Sackera, po rozvodu pak za bývalého filmového herce Michaela Romana z New Orleansu. Ten nebyl sice bůhvíjaký krasavec, zato však velmi snaživý obchodník, finanční expert v oblasti farmaceutického průmyslu.

Také on se zúčastnil pohřbu, na který se přišlo s kdysi krásnou Susan rozloučit sotva padesát příbuzných a známých. Její kariéra skončila a mnozí tvrdili, že to byla dobrá a nadaná herečka s příjemným hlasem operní zpěvačky. Filmy, v nichž hrála, to dosvědčují. Začínala v roli krásné a smyslné domorodky ve filmu Columbia Pictures, který se jmenoval Na ostrově Samoa. To byl její první a významný úspěch a současně i zařazení. Všem bylo jasné, že jde o herečku, která bude hrát smyslné krasavice a stane se sexuálním symbolem filmového plátna.

Měla totiž nádherné tmavé vlasy, hnědé oči a snědou pleť. To všechno, spojeno výjimečným talentem, ji zařadilo do první kategorie hollywoodských hvězd. Tak šla od jedné role k druhé. V roce 1951 hrála s Váném Heflinem, Rockem Hudsonem a Yvonné de Carl o ve filmu Tomahavk. Do konce roku pak stačila natočit Souboj u Silver Creek s Audie Murphym a Lee Marvinem a menší roli s Humpreyem Bogartem a Zero Mostelem ve filmu Násilník.

Susan Cabotová byla velmi populární filmová herečka. Stala se standardní hlavní představitelkou filmů, jejichž tituly vyjadřují i žánr: Bitva u průsmyku Apache, Ali Babův syn, Zbav se ďábla, Dým z pušky a dalších sice velmi dobře prodejných, ale umělecky ne moc pozoruhodných filmů filmového studia American International, jehož šéfem byl Roger Corman. V jednom z filmů s příznačným titulem Kulomet Kelly hrála hlavní roli s Charlesem Bronsonem a pak ještě v dalších, jako byly Války satelitů a Vosí ženy.

3.

Říkalo se, že Hollywood je semeništěm nemravnosti. Novináři si občas přivydělávali úvahami, proč se hollywoodské hvězdy normálně nevdávají a nezení a referovali o milencích žijících na hromádce. V konkubinátě žil například Clark Gable s Carole Lombardovou, George Raft s Virginií Pineovou, Gilbert Roland s Constance Bennetovou, Robert Taylor s Barbarou Stanwyckovou, Charlie Chaplin s Paulette Goddardovou.

Pravidelně se v novinách objevovaly články o původu filmových hvězd či milionářů filmového průmyslu. Tak se čtenáři dozvěděli, že nikdo z nich se nemůže pyšnit honosným původem. Velký Sam Goldman začínal jako rukavičkář, Jack Warner jako krejčí, Adolph Cukor byl kožešník, Louis B. Mayer původně obchodoval se starým železem.

Slavní hollywoodští herci se také zbytečně nezmiňovali o svých původních zaměstnáních. Clark Gable býval dřevorubcem, Errol Flynn pěstoval tabák, David Niven byl námořníkem. Lupe Velezová si vydělávala jako prodavačka v Mexico City, Marion Daviesová byla barovou tanečnicí, Carole Landisová bývala neznámou zpěvačkou, Susan Cabotová byla Židovka.

A tato skutečnost se jí pravděpodobně stala osudnou. Jako milenka jordánského krále Husajna, následníka Mohamedova na tomto světě, neměla šanci.

Ti dva se seznámili na večírku uspořádaném kterousi filmovou hvězdou. Každý večer a každou noc se v Hollywoodu něco slavilo. A ona se začala objevovat s exotickým, mladým a atraktivním jordánským králem Husajnem, čímž se dostala na první stránky novin a její popularita jako herečky prudce stoupala.

Novináři i fotografové ji pronásledovali ve dne v noci. Nemohla udělat ani krok, aby se o tom v příštím vydání nepsalo. Scházeli se v hollywoodských vilách, ale i v Palm Springs, kde se poprvé setkali. V dubnu 1959 ji novináři doprovázeli na cestě do New Yorku, kde se konal konkurz na obsazení rolí muzikálu na Broadwayi. Ona se tam však nakonec vůbec neukázala, zřejmě zmizela v některém hotelu se svým milencem, o němž mluvila jako o nejbáječnějším muži, jakého kdy potkala. Král Husajn odřekl oficiální návštěvu na americké letecké základně Castle, ohlášenou již před čtrnácti dny.

Oba byli rozvedení, Susan Cabotová s manželem Sackerem a Husajn se svou sestřenicí, princeznou Dinou Abdul Hamidovou. Filmová herečka najednou zmizela, král Husajn se už také neobjevoval v Hollywoodu. Později se ukázalo, že Susan porodila syna, jehož otcem je právě jordánský král. Je třeba říci, že Husajn byl velmi malý a jeho levoboček zřejmě tuto jeho vlastnost po otci zdědil. Odmalička mu kluci říkali Trpaslík.

Na veřejnosti se hollywoodská hvězda Susan Cabotová objevila znovu až v roce 1973. Brány obrovské vily v Beverly Hills na Charmion Lane 4501, kde žila se svým druhým manželem Michaelem Romanem a svým devítiletým synem Timothym, se otevřely. Novináři znovu zavětřili senzaci, dali se do pátrání a zjistili, že žila několik let v Evropě a také ve Washingtonu, ale zase se chystala k práci před kamerou.

„Neměla to snadné," řekl později vyšetřovatel novinářům. „Ona totiž neměla normální porod. Byl nebezpečný a její těhotenství také."

„Kdo vám to řekl?" zeptala se Marina Krenwinkelová z redakce Film News.

„Její porodník."

„Museli použít císařský řez?"

„To přesně nevím, ale porodníci měli strach, že rodička ani chlapec nepřežijí."

„Jak se z toho dostala?"

„Syn Timothy je živ a zdráv."

„Slyšeli jsme, že se narodil jako trpaslík. Co je na tom pravdy?"

„Byl sice malý, ale zdravý a veselý."

„Kdo vám to řekl?"

„Jeho ošetřující lékař."
„Měl svého lékaře?"
„Odmalička."
„A proč teda, když byl zdravý?"
„Objevily se jisté potíže. To manželství totiž brzo zkrachovalo. Filmová herečka, která se chtěla vrátit na výsluní, nedostala žádnou slušnou roli, a tak se odstěhovala se synem do ústraní v Encinu."
Podrobnosti ponurého pozadí života Susan Cabotové a jejího velmi zakrslého syna se objevily až při procesu, když byl Timothy obžalován z vraždy své matky. Jeho obhájce Chester Leo Smith předložil porotě a soudci celou řadu dosud neznámých okolností. Když se ho soudce zeptal, jestli je pravdivé tvrzení, že je potomkem krále Husajna, obhájce odpověděl:
„Timothy je nelegitimním synem jordánského krále Husajna."
„Jak jste se o tom dozvěděl?" zeptal se soudce Grisham.
„Jsem dlouholetý přítel mé mandantky Cabotové."
„Co tedy víte o Timothyho mládí?"
„Timothy se celých patnáct let léčil."
„Z jaké nemoci?"
„Nevím, jestli se to dá nazývat nemocí. Prostě byl mimořádně malý, a tak mu lékaři denně vstřikovali do krve hormon."
„Bylo to běžné?"
„Ne, pane, nebylo. Byla to experimentální léčba. Ten růstový hormon se získával z tisíců mrtvých."
„Pomohlo to?"
„Zčásti ano a zčásti ne."
„Kdo léčení financoval? Muselo to přece stát pěkné peníze."
„Nebylo to levné, ale paní Cabotová dostávala od jordánského krále Husajna pravidelně každý měsíc tisíc pět set dolarů."
„Bylo to výživné na jeho dítě?"
„Jak se to vezme. Výživné nebo za léčení."
„Trval vztah herečky Cabotové ke králi, nebo skončil?"
„Musel skončit. Ona přece byla Židovka a Timothy byl tedy napůl Žid a napůl Arab. To nebylo běžné, bylo to nešťastné, Arabové se kdykoliv mohli snažit levobočka zavraždit."
„Co tedy dělala jeho matka, snažila se ho nějak skrývat?"
„Nelze to tak nazvat, ale odstěhovali se do ústraní. Ten chlapec byl od počátku svého života v nebezpečí. A proto prosím slavný soud, aby se mu ve vězení dostalo řádné ochrany. Některý arabský vězeň by mohl na Timothyho zaútočit. Přikazuje mu to jeho náboženství. Muslimové by se mohli pokusit chlapce zabít."
4.
Soudce nerozhodl sám, obrátil se na vyšší instanci a soudkyně Nejvyššího soudu ve Van Nuys, kde je i jedno z frekventovaných hollywoodských letišť, Arlene Schemppová nařídila, aby se obviněný dostal do jiného vězeňského oddělení, kde by byl lépe hlídán a současně byl pod lékařským dozorem. Timothy stále potřeboval brát několik druhů prášků.
Obhájce Smith také využil materiály, které našel v psacím stole zavražděné Timothy ho matky, a předal je soudu se žádostí, aby byly provedeny analýzy, jestli léta trvající kúra růstovým hormonem nemohla působit na psychický stav obviněného, i když dlouhodobé léčení řídili nejlepší odborní lékaři Státního ústavu zdraví. Když se obhájci dostaly do ruky patřičné dokumenty, předložil je při nejbližším stání znovu a požádal soudkyni Schemppovou, aby obžalovaný byl podroben důkladnému odbornému vyšetření.
„Myslím, že se Timothy Roman stal obětí jistého lékařského omylu," řekl před porotou.
„Můžete soudu předložit důkazy, pane obhájce Smithi?"
„Zatím ještě ne. Podařilo se však zjistit, že jeho tak zvaná léčba probíhala od raného dětství až do jeho dospělosti, kdy se zjistilo, že hormon podávaný Timothymu může způsobit nepříznivé účinky, ohrožující dokonce i život."
„Píchali mu ty injekce dál?"
„Ne. S hormonovými injekcemi okamžitě přestali, ale nasadili jiný způsob podáváním jiných medikamentů."
„Byly ty lékařské metody ověřeny?" zeptala se soudkyně.
„Timothy patří mezi deset tisíc pacientů, kteří brali onen hormon více méně experimentálně od roku 1970 do roku 1985, kdy lékaři lék vyřadili."
„Byl pro takový zásah uveden řádný důvod?"
„Podle lékařských záznamů se zjistilo, že některé z použitých injekcí byly infikovány virem způsobujícím smrtelnou Creutzfeldt-Jakobsovu nemoc, zhoubnou degeneraci centrálního nervového systému."
„Jak se projevuje?"
„Ztráta paměti, špatná výslovnost, neschopnost soustředění."
„Mohlo by dojít i ke stavu, kdy pacient neví, co dělá?"
„Jistě. Což přímo souvisí se zavražděním jeho matky."
„Bral potom obžalovaný ještě nějaké léky?"
„Bral, a hodně. Včetně steroidů. A právě tato léčba u něj vyvolávala nečekané, ale časté změny."
„Uvědomoval si to pacient?"
„Zřejmě ano, protože si sám, bez lékařského doporučení, snížil dávku."

„Dávku čeho? Konkrétně."

„Steroidních hormonů."

„S jakým výsledkem?"

„Na to bohužel neznám odpověď, ale mohu upozornit ještě na některé další okolnosti. Timothy Roman se narodil s jistým poškozením mozku. Prodělával silné epileptické záchvaty, při nichž ztrácel vědomí, a přitom věděl, v jakém zdravotním stavu je. Na moji otázku, jak se chovala jeho matka, odpověděl, že se psychicky zhroutila, když se dozvěděla, že někteří další pacienti léčení stejnými medikamenty později trpěli Creutzfeldt-Jakobsovou nemocí."

„Syn Susan Cabotové byl velmi malý. Dostával steroidy, aby po nich vyrostl?"

„Bez léčby by jeho výška nepřekročila sto dvacet centimetrů. Po aplikaci medikamentů vyrostl na sto šedesát. Jestli soud dovolí, přečtu jeden odstavec z lékařské zprávy. Z jedné z mnoha, které jsou přiloženy ke spisu Roman: Je pravděpodobné, že dlouhé roky velmi intenzivní léčby zanechaly ve vědomí dospívajícího muže hluboké duševní emocionální jizvy. Představme si, prosím, že chlapec strávil své mládí v nemocnicích. V roce 1975 ho jistý pediatr charakterizoval jako citově nezralé, neklidné dítě, které se jen s obtížemi vyrovnává s požadavky růstu."

Timothy měl potíže doma, ve škole, mezi dětmi, od nichž stokrát musel vyslechnout nadávku Trpaslík. Jeho spolužáci z Piercovy školy ve Woodland Hills o něm po zatčení mluvili dobře i špatně. Nikdo z nich však nepotvrdil, že byl dobrým studentem, i když to on sám rád o sobě tvrdil. Konečně vydržel na škole jen jediný ročník.

Jeho známí a spolužáci se však shodli v jednom: měl zcela výjimečný zájem o orientální bojová umění, vzpírání, posilování a kulturištiku, tedy o vše, k čemu mu scházely fyzické i psychické předpoklady.

Bývalá hollywoodská filmová hvězda Mamie Van Dorenová vypověděla při předběžném soudním vyšetřování:

„Znala jsem Susan Cabotovou od začátku padesátých let. Natáčely jsme obě ve stejném studiu Universal. Její dítě bylo nedonesené. Asi udělala v době těhotenství nějakou chybu. Ona věděla, že Timothy není v pořádku, a říkala, že je hodně pomalý, že mu bude muset najít domácího učitele."

„Jaký byl její vztah k chlapci?" zeptala se soudkyně.

„Velmi ho milovala. Je nepochopitelné, jak mohlo dojít k tak hrozné tragédii."

5.

Něco jiného však tvrdil obhájce Smith.

„Ten vztah asi nebyl tak dobrý a není se co divit, za jakých okolností ti dva spolu žili. Matka byla vyřazena z práce. Všemi obdivovaná krasavice, kterou diváci milovali, dobře placená hollywoodská hvězda, která byla všude vítaným hostem a při premiérách jí tleskaly tisíce diváků, se najednou ocitla v osamění. Nic už nebylo slavné, dobré, příjemné. Měla sice dost peněz na velmi slušný život, ale musela se držet v ústraní. Její láska ke králi Husajnovi byla tragédií, která se táhla celým jejím dalším životem. Stala se emocionálním vrakem."

„A co její syn?"

„Timothy byl na tom stejně."

Jiný názor na případ měl zástupce okresního návladního Bradford E. Stone, vrchní prokurátor pro oblast Los Angeles. Na předběžném jednání u Nejvyššího soudu ve Van Nuys prohlásil:

„Je naprosto jasné, že jediným pachatelem vraždy byl obviněný Timothy Roman. Ti dva nebezpeční a zuřiví psi znemožnili, aby do domu, nebo dokonce do Timothyho ložnice vešel někdo neznámý. Vzal si těžkou činku, použil ji jako vražednou zbraň a pak ji na původní místo bez problémů zase vrátil. Jediný, kdo to všechno mohl udělat, byl Timothy, kterému činka patřila, aniž by jej psi napadli. Obžalovaný Timothy tvrdil, že pachatelem je neznámý cizinec, který i jemu způsobil ona malá zranění. Je třeba zdůraznit, že šlo o mystifikaci. Ten velmi povrchní šrám na paži měřil jen půl centimetru a spíš poškrábal kůži, než zranil. Boulička na hlavě taky nestála za řeč."

„Obhajoba se bude snažit docílit jinou právní klasifikaci, než je vražda, bude trvat na obžalobě za zabití," řekl obhájce.

„To je sice možné a dokonce pravděpodobné, ale jestliže bychom uvažovali o této kategorii, jak vysvětlíte, že se vražedná zbraň, ta dost těžká činka, dostala z ložnice pachatele do ložnice oběti, která jí byla zabita, a pak zase zpátky do ložnice, kde ten zakrvavený předmět pachatel skryl? Taková akce je podmíněna logickým uvažováním, vymyšlením plánu a postupným provedením útoku na matku, což vylučuje zabití v afektu."

„Nesouhlasím. Taková spekulace neodpovídá psychickým možnostem obviněného."

„Proč ne? Timothy byl v té době studentem Piercovy koleje. Studoval mezi normálními, někdy i velmi nadanými spolužáky. Byl schopen vyslechnout a zapamatovat si obsah přednášek, což prokazuje, že měl dost psychických schopností naplánovat si vraždu matky, kterou nenáviděl, protože cítil, že ho utiskuje, omezuje, že mu stále něco nařizuje a opětovně ho posílá do nemocnic, kde mu píchají ty odporné hormony."

„Lékařské zprávy však dokazují, že není normální." „Protože on sám sebe po zavraždění matky prohlásil za nevinného z důvodů nepříčetnosti. I toto svědčí o jeho možnosti logicky uvažovat."

6.

Soudní proces se připravoval neúměrně dlouho. Ale obhájce nelenil. Chester Leo Smith si našel vynikajícího společníka, právního zástupce, který už vyhrál podobný proces na celé čáře. Jmenoval se James Barnes, před krátkou dobou opustil funkci veřejného obhájce ex offo, otevřel si advokátní kancelář a pustil se do kauzy s velkou chutí.

Už jeho první zásah byl chytrý: stáhl prohlášení o nepříčetnosti Timothyho Romana a nahradil je místopřísežným prohlášením vraha, že se necítí vinen. Odvolal se na znění kalifornských zákonů, podle nichž je nepříčetnost brzdou pro úspěšnou obhajobu.

„Prokázání nepříčetnosti není pro pachatele obviněné z hrdelních zločinů žádnou výhodou. A zvlášť se to týká obžalovaných tak psychicky zatížených, v tak labilním psychickém stavu, v jakém byl Timothy Roman."

Přípravy procesu trvaly dva roky, Timothy nečekal na zahájení ve vězení. V pondělí 1. května 1989 bylo konečně

první stání. Timothy všechny překvapil. Své prohlášení opět změnil v původní tvrzení, že není vinen, protože spáchal zločin v nepříčetnosti.

„Obžalovaný je krutý zabiják, který ihned po spáchání vraždy své matky si chytře začal připravovat budoucí pilíře obhajoby. Z vraždy obvinil jakéhosi vetřelce v černém kabátě, který byl jeho výmyslem a nikdy neexistoval." prohlásil prokurátor Stone.

Soudce Nejvyššího soudu Richard Kolostian přišel s jiným výkladem: „Rozumný člověk si musel všimnout, že životní podmínky v onom luxusním sídle, které bylo Timothyho domovem, nebyly normální. Obyvatelé byli psychicky vyšinutí. Timothy nebyl krátce po vraždě schopen odpovídat na otázky policistů, protože byl citově zmrzačen, díky mukám, kterým byl po celá dlouhá léta nepřetržitě vystaven. Růstový hormon má totiž vedle nepříznivých účinků na lidskou psýchu ještě jiné, velmi nebezpečné. Působí totiž důrazně na rychle se měnící výkyvy nálady."

Proces byl od počátku poznamenán malými či většími nezdary, a dokonce i náhodami. Sotva si zúčastněné strany odbyly vyjádření svých názorů na projednávaný případ, onemocněl obhájce Smith a soudní řízení muselo být zastaveno a odloženo až na říjen. Timothy si vybral nové advokáty, Richarda P. Lastinga a Michaela V. Whitea, kterým soudce povolil šestiměsíční lhůtu na přípravu obhajoby. Když se od 5. října v procesu pokračovalo, konal se bez poroty. Samosoudcem byla určena Darlene Schemppová. Ona sama měla rozhodnout o vině či nevině, případně stanovit výši trestu.

Obžaloba také přišla s jistou, nikoliv nevýznamnou změnou: obvinění bylo překvalifikováno z vraždy prvního na vraždu druhého stupně. To znamenalo, že v žádném případě nemohl být Timothy odsouzen k trestu smrti v plynové komoře.

„Obžalovaný trpí stálými citovými a duševními problémy. Důsledkem je stav rozrušení a zmatenosti, způsobující například situaci, při níž Timothy není schopen uvědomit si své jednání před vraždou matky, během vraždy, ani po ní," prohlásil obhájce Richard P. Lasting.

Od počátku se vědělo, že proces bude ostrou hrou kapacit z oblasti psychiatrie, psychologie a dalších specialistů.

„Timothy má poškozený mozek, nízkou hladinu cukru v krvi, jeho úvahy jsou vágní, trpí vrozeným hypopituitarismem," prohlásila dětská endokrinoložka UCLA Kalifornské university v Los Angeles doktorka Barbara Lippeová.

„Byla byste tak laskavá, paní doktorko, kdybyste mohla přítomným vysvětlit, oč jde?" požádala ji soudkyně Schemppová.

„Trpí nedostatkem mužského hormonu testosteronu."

„Takže jej musel stále dostávat v injekcích?"

„Ano. Celý život."

Když nastoupil na stupínek svědků klinický psycholog doktor Caři Farber, i on potvrdil, v jak chaotických psychických podmínkách Timothy vyrůstal a v jak tíživých situacích se nacházela jeho matka.

„Susan Cabotová se bála, že jí jednou dojdou peníze a ona zůstane bez prostředků," řekl doktor Farber.

„Jenomže to byly zbytečné obavy," upozornila svědka soudkyně Schemppová. „Zjistili jsme, že měla dost vysoký, a v každém případě dostatečný stálý příjem z tantiém za filmy, které natočila. Sama úspěšně spekulovala v oblasti koupě a prodeje nemovitostí a vydělala na transakcích slušný kapitál. Měla k dispozici velké částky k burzovním spekulacím a ve většině případů na nich také vydělala. Susan totiž měla zvláštní, tedy především u ženy zvláštní, zálibu. Milovala stará auta, kupovala vraky, dávala je restaurovat a pak je vystavovala ve své rozsáhlé sbírce, anebo je výhodně prodávala jiným sběratelům."

„Susan Cabotová i její syn Timothy měli zajištěn pohodlný život," prohlásil doktor Farber. „Měli dost velký příjem, i kdyby se už nikdy k filmu nevrátila."

„Odkud tedy ty stresy?" zeptala se soudkyně znalce.

„Možná že kořeny problému sahají až do jejího dětství. Nevyrůstala u rodičů a stěhovala se celkem do čtrnácti pěstounských domácností. V některých byla pohlavně zneužívána. Tyto vzpomínky se čas od času dostávaly na povrch vědomí. Mívala období strachu a prožívala hluboké deprese. Dokonce se mi jednou přiznala, že uvažovala o sebevraždě. Byla by si vzala život, aby ji vzpomínky netrápily, ale neudělala to, protože nade vše milovala svého nepodařeného syna."

Zdálo se, že vše už bylo řečeno, že bude proces zakrátko ukončen, ale Timothy se ještě postaral o senzaci. Jako by zapomněl na všechny výslechy a podepsané spisy vyšetřovatelů, když mu soudkyně udělila slovo, předložil přítomným nový rébus.

„Moje matka trpěla astmatem, a navíc měla za sebou nervový šok. Takže tu noc ležela ve své ložnici v posteli. Já jsem za ní šel několikrát už navečer, ale i později, a chtěl jsem jí nějak pomoct, a tak jsem jí řekl, že zavolám lékaře. Nenechala mě odejít k telefonu. Nedovolila, abych jí pomohl. Začala na mě ječet, jako by mě nepoznávala, a ptala se mne, kdo jsem. Potom sebrala moji těžkou činku a hodila ji po mně."

„Kde vzala tu činku?" zeptala se soudkyně.

„Já nevím. Prostě ji sebrala a hodila ji po mně. Pak ji ještě zvedla a začala se s ní ohánět. Já jsem se bránil, vzal jsem jí činku z ruky a dál už se pamatuju jenom na to, že jsem chtěl matku odstrčit stranou, abych mohl utéct ke dveřím a dostat se z pokoje."

„Uhodil jste matku tou činkou?"

„Já nevím."

„Měl jste ji však v ruce."

„Asi měl. Šel jsem ji uklidit."

„Kam?"

„Dal jsem ji s krabicí do koše na špinavé prádlo. Nebyla čistá."
„Policie tam našla taky skalpel. Jak se tam dostal?"
„Asi jsem ho dal do špinavého prádla, protože taky nebyl čistý."
„Proč jste měli v kuchyni mezi nádobím lékařský skalpel?"
„Matka ho někde sebrala, používala ho na zahradě a napřáhla se tím skalpelem, když jsem jí sebral činku."
„Proč jste ty zakrvácené věci schoval?"
„Protože by mi nikdo nikdy nevěřil, že se mě matka pokusila zabít."
„Tvrdil jste ale, že vrahem je neznámý ninja v černém plášti."
„Jo, to jsem možná říkal, ale všechno jsem si to vymyslel."

Proces pokračoval druhého dne výslechem dalších svědků a v soudní síni nebylo jediné volné místo. Všechna zaplnili novináři. Timothy svou včerejší výpověď ještě doplnil o neuvěřitelné vyznání:

„Já jsem svou matku miloval. I když mi často nadávala a křičela na mě. Ona v sobě měla dvě osoby. Byla jiná, když byli kolem ní nějací lidé, když jsme byli sami, tak byla zase docela jiná."
„Můžete soudu vysvětlit, v čem byla jiná?"
„Ve všem. Docela ve všem. A to už nebyla hodná."

Jako další svědek vystoupila na stupínek doktorka Katherine McTaggart-Crosbierová.

„Vy jste, paní doktorko, terapeutka z losangeleské university UCLA a dlouhou dobu jste vedla léčbu obžalovaného. Opakujte nám, prosím, váš závěr, který jste nám už na žádost státního žalobce odevzdala písemně."

„Timothy má mimo dalších zdravotních potíží poškozené mozkové funkce. Jeho psychické možnosti jsou velmi omezené. Právě tato neschopnost způsobila, že si nedokázal ani za tu dlouhou dobu ve vězení vymyslet kvalitnější alibi. Všechno, co tady říkal, jsou nesmysly."

Byl to krátký proces, i když se tak dlouho připravoval. Timothy seděl ve vězení už třetí rok. Během jednoho týdne se pak u soudu všechno vyjasnilo. Soudkyně Schemppová s konečnou platností rozhodla, že Timothy Roman se provinil neúmyslným zabitím. Pro tento zločin je horní sazba čtyři roky. Timothy si větší část odseděl ve vyšetřovací vazbě. Hned po procesu ho propustili domů na kauci ve výši 24 000 dolarů.

Tak mírný rozsudek mnozí nečekali. Timothy možná také ne. Přitom měl totiž navíc ještě štěstí. Podle kalifornského zákona jako odsouzený za neúmyslné zabití mohl zdědit po matce všechen majetek, což prý, jak vyslídili novináři, nebyla zanedbatelná částka. Protože nebyl zbaven svéprávnosti, měl k dispozici hodně přes půl milionu dolarů.

Dočkal se i morální satisfakce. Soudkyně Darlene Schemppová po přečtení rozsudku řekla, že nevěří, že by Timothy vraždu matky plánovitě připravoval. Je dokonce pravděpodobné, že se bránil, když ho v psychické tísni matka vážně ohrožovala. Podle výpovědi některých lékařů prožívala bývalá slavná hollywoodská filmová hvězda v těch dnech psychicky zvlášť těžké období.

SMRT PŘIČINLIVÉ HOLČIČKY
(Natálie Woodová)

1.

Ostrov Santa Catalina leží ve stejnojmenné kalifornské zátoce, asi třicet mil od nábřeží Los Angeles. Je dvaadvacet mil dlouhý a osm mil široký, zčásti skalnatý, ale s pěknými plážemi a zátokami jako stvořenými pro kotviště jachet. Hlavní město Avalon má sice pět tisíc obyvatel, o víkendech či v době dovolených však sedí v místních hospodách ještě jednou tolik turistů. Někteří přijedou trajektem, druzí vlastními jachtami. Většinou zakotví v zátoce Isthmus Bay. Jedna z mnoha vyhlášených restaurací se jmenuje El Galleon.

Ve čtvrtek 26. listopadu 1981 byl velký americký svátek Thanksgiving Day, den díkůvzdání, a tak byly avalonské restaurace plné. Američané rádi oslavují a den díkůvzdání patří mezi ty nejoblíbenější už proto, že je to vždycky poslední čtvrtek v listopadu a mnozí mají možnost prožít dlouhý víkend. Známí hollywoodští filmoví herci Natálie Woodová, její manžel Robert J. Wagner a Christopher Walken si vyjeli jachtou Splendour odpočinout po namáhavém a časově velmi náročném natáčení exteriérů filmu Brainstorm.

Práce na filmu je velmi únavná. Dlouhé týdny žijí mimo domov, odloučeni od rodin a domácího prostředí, opakování jednotlivých záběrů trvající často donekonečna je fádní. Přitom se musí tvářit přesně podle scénáře, smát se nebo šklebit podle režisérových pokynů. Není divu, že hollywoodské hvězdy prchají, jak mohou, co nejdál od ateliérů či předem vybrané a náležitě technicky upravené přírodní scenerie.

Natálie Woodová měla zkušeného a diváky obdivovaného hereckého partnera. Christopher Walken byl navíc jejím přítelem, někteří dokonce tvrdili, že i milencem, nejen podle scénáře natáčeného filmu. Přijeli do zátoky jachtou, malým motorovým člunem se dostali na pobřeží, zasedli v restauraci s dobrou pověstí k večeři a začali myslet na něco jiného, než jsou pokyny režiséra a cvaknutí černé klapky s číslem záběru chystaného filmu Brainstorm. Kapitán jachty Dennis Davem je také doprovázel do lokálu El Galleon.

„Jaký byl průběh onoho večera?" zeptala se později vyšetřovatelka oddělení Medical Examinet's Staff Pamela Eakerová kapitána Daverna.

„Nevšiml jsem si, co jedli, ale to vás zřejmě stejně nezajímá. Já jsem si dal jako vždycky večer špagety, a tak jsem se spíš díval, aby neskončily na mé košili. Ale Woodová začala pivem."
„No, ale u piva asi nezůstalo?"
„Pokračovali jsme margeritou."
„Kolik jste jich vypili?"

„Tři, možná i čtyři. Ale víte, je v tom hlavně tequilla, a tahle mexická kořalka je svinstvo. Ta porazí i zkušeného ožralu."

„Jak jste se bavili?"

„Já jsem je nijak zvlášť neposlouchal, ale nakonec se spolu hádali."

„Proč?"

„To vám nepovím. Ale mám dojem, že Árdží chtěl už zpátky na jachtu, ale těm dvěma se ještě nechtělo."

„Kdo je Árdží?"

„Wagner. Venku se totiž strhla pořádná bouře a on mne začal přemlouvat, abych zvedl prdel a šel přemístit jachtu do závětří na líp chráněné kotviště u Cove. Ale já jsem mu řekl, že to není třeba."

„Takže zůstal?"

„Já jo, ale on se sebral a řekl, že to teda udělá sám."

„A vy jste ho nechal jet?"

„Árdží je za kormidlem perfektní. Má zkoušky."

„Jak se měl dostat na palubu?"

„Naším malým člunem."

„Gumákem?"

„Jo, gumákem s motorem," řekl kapitán Davern.

„A jak jste se měli dostat zpátky na palubu vy?"

„Árdží ještě na rozloučenou na mě houkl, abychom si vzali vodní taxi, že už je to naše věc."

„Takže jste u stolu zůstali jen vy tři?" zeptala se vyšetřovatelka Pamela Eakerová.

„Jo, a pařili jsme pořádně dál."

„A jeli jste pak později na jachtu vodním taxíkem?"

„Chtěli jsme. Původně. Ale pak se to všechno nějak moc rozjelo. Nat už byla řádně cáknutá a venku pořád ještě lilo, tak jsme se rozhodli, že přenocujeme v Avalonu."

„Kde?"

„V jednom z těch bungalovů ve městě. Je to jen kousek od pobřeží."

„Spali jste společně v jednom pokoji?"

„Ne! Prosím vás, to ne! Já jsem měl svůj a oni taky."

„Natálie tedy spala v jednom pokoji s Walkenem?"

„Jo. Co se tomu divíte?"

„Leccos se povídá."

„To teda je fakt a novináři z toho žijou. Byly jen tři možnosti: já budu spát s Walkenem a Natálie sama. Já budu spát s Natálií a Walken sám, já budu spát sám a oni dva spolu."

„Myslíte si, že spolu opravdu spali? Víte, co tím myslím?"

„Vy jste sice vyšetřovatelka, ale vyptáváte se na stejné voloviny jako novináři, co mají nos na maléry."

„Vy jste ještě neslyšel, že se povídá, že Walken měl s Natálií poměr?"

„Vážená paní, já jsem jejich zaměstnanec ve dvou funkcích, jako kapitán jachty Splendour a jako bodyguard filmové hvězdy Natálie Woodové. Smlouva mě zavazuje starat se o její bezpečnost a neplést se do věcí, po kterých mi nic není. Tak se mě nesnažte zatáhnout do skandálu. Tím spíš, že je Natálie mrtvá."

2.

Nataša Gurdinová se narodila 20. července 1938 v San Francisku. Její otec byl ruský emigrant, matka Francouzka. Stala se miláčkem amerických filmových diváků, její hvězdná kariéra totiž odpovídala oněm báječným, jaké jsou snem mnohých dívek.

Byla to hezká holčička, a navíc měla štěstí. Objevil ji filmový režisér Irving Pichel, když natáčel exteriéry nového filmu v Rohnert Parku na předměstí San Franciska Santa Rose, nedaleko letiště. Chvíli si s malou holčičkou povídal, pak jí nabídl příležitost, s jakou se málokterá čtyřletá kráska setká. Angažoval ji do filmové role.

Možná že v další Natašině kariéře sehrála své náhoda, režisér Pichel si však na ni znovu vzpomněl o dva roky později, a nebyla to ledajaká šance, kterou jí nabídl. Nataša Gurdinová zahrála roli dcery Claudete Colbertové a Orsona Wellese ve filmu Tomorrow is Forever (Zítra znamená navždy). Její filmový tatínek Welles při premiéře filmu prohlásil, že malá, tehdy šestiletá Nataša, hrála jako profesionál.

Dobrý start znamená hodně. Hollywoodští manažeři už o malé Natálii věděli, a když jí bylo devět, dostala smlouvu na roli devítileté holčičky ve filmu Miracle on the 34th Street (Zázrak na 34. ulici), kde už pod jménem Natálie Woodová hrála partnerku Edmunda Gwenna, který představoval Santa Clause. Šplhala po žebříčku filmové slávy hbitě jako málokterá dětská hvězdička. Stala se filmovou milenkou Jamese Deana ve filmu Rebel Without Cause (Rebel bez příčiny), který dodnes patří k hollywoodským nesmrtelným. V něm se setkala také se Salem Mineem, s nímž se před jeho tragickou smrtí při havárii jeho porshe v roce 1976 dočkala prvního navržení na cenu Filmové akademie, Oscara.

Tento film se stal, podle toho co se v hollywoodských ateliérech povídalo, ještě jiným mezníkem v životě Natálie Woodové. Právě bisexuální Dean byl prý jejím milencem, i když o panenství přišla, už když jí bylo čtrnáct s Nickem Adamsem. Jemu bylo tenkrát třiadvacet, zkušeností v oboru svádění hezkých holčiček však měl dost. Malá, nebo snad v tomto případě už jen velmi mladá Natálie však měla k milování talent.

3.

Životopisy hollywoodských hvězd jsou si velmi podobny. Krátké a delší vášnivé lásky, zbrkle uzavřená manželství a rychlé rozvody. Mezi vášnivými večery trvajícími do rána dlouhé hodiny vyčerpávající dřiny před kamerami. Na nic nebylo a není v Hollywoodu dost času. Životní bilance slavné filmové hvězdy Natálie Woodové je plná milostných

kotrmelců.

Ještě se v ateliérech pořádně neohřála a už se o ní vědělo, a to jí bylo snad jen deset let, že flirtuje se staršími kolegy. Je jisté, že vyzrála rychle, a v době, kdy se ještě dívky stydí za větší prsa, měla za sebou už první epizody lásky. Povídalo se, že má sexuální pletky s režisérem filmu Rebel bez příčiny Nicolasem Rayem. Při natáčení se však předváděla před starším kolegou Deanem tak dlouho, až se s ním ocitla v posteli. Říkalo se, že je to velká a opravdová láska, měla však tragický konec. Dean zemřel po autohavárii v Severní Karolině a ona si nejdřív vybrala Taba Huntera a po něm Raymonda Burra. Oba byli známí fešáci, ale každý z nich mohl být jejím otcem.

Říkalo se, že si píše milostný deníček. Nikdy se však nikde neobjevil. Kdyby existoval, byla by v něm jména hollywoodských veličin, protože se stala postupně milenkou Elvise Preslyho, jistou dobu se objevovala na veřejnosti v doprovodu syna majitele známých hotelů Nickyho Hiltona a s boháči a významnými osobnostmi ze všech možných oblastí podnikání, včetně s dědicem obchodních domů Woolworth Lancem Reventlowem. To všechno však byly jen delší či kratší milostné avantýry. Toulala se od jedné postele k druhé, ale najednou se zamilovala do svého partnera Roberta J. Wagnera. Dlouho neotáleli a rozhodli se pro překvapivé řešení svého milostného poměru: v roce 1957 vstoupili do svazku manželského a stali se, aspoň pro obrázkové magazíny, romantickou dvojicí Nat a Junior.

Je sporné, kdo kdy začal být nevěrný, Natálie se objevila ve společnosti Warrena Beattyho a v červnu 1961 se s Robertem Wagnerem rozvedla. Pak měnila milence skoro tak často jako prádlo.

4.

Prostředí hollywoodských filmových ateliérů se stalo neopakovatelným společenským fenoménem se zvláštním názorem na morálku, lásku i společenská pravidla. Případy vražd či jen podivných a nevysvětlených náhlých skonů jsou toho dokladem. Měřítkem pro posouzení osobnosti nebyly ani povahové vlastnosti, ani chování či dodržování společenských regulí, ale úspěch, počet hlavních rolí, honoráře, a možná i množství místností v luxusních rezidencích.

Natálie Woodová se dostala na špičku a je třeba říci, že právem. Uměla. Třikrát byla nominovaná na Oskara za filmy Splendour in the Grass (Třpyt v trávě), Love with the Proper Stranger (Láska se slušným cizincem) a Rebel bez příčiny. Provdala se za anglického filmového producenta Boba Gregsona, její bývalý manžel Wagner se zase oženil s Marion Marshallovou. Nikdo nikomu z nich však nebyl věrný.

Nemohlo to skončit jinak než tragicky. I v tomto případě zahrála hlavní roli nešťastná náhoda. Bob Gregson jezdil často po filmových ateliérech v mnoha zemích. Celé týdny se neobjevil doma. Jeho manželka Natálie byla na vrcholu své kariéry a dostávala výhodné nabídky na další filmové role. Mohla si vybírat. Režisér, ale i členové produkčního štábu s ní byli spokojeni. Byla pracovitá a přesně dodržovala rozvrh natáčení. Jednou se štábu natáčejícímu exteriéry daleko od Bewerly Hills podařilo splnit všechny denní úkoly na výbornou. Tak dostali všichni nečekané volno. Také Natálie se vrátila domů o hodně dřív, než předpokládala, a přistihla svého manžela v posteli se sekretářkou. Byl z toho krach a advokáti obou stran dostali za úkol zajistit co nejrychlejší rozvod. Nejdřív se to podařilo Natálii.

Náhoda nechodí po ulicích. Vyskytuje se spíš v ložnicích, zvlášť když patří hollywoodským hvězdám. Bývalý Nataliin manžel Robert Wagner přistihl svou novou manželku také při nevěře. Její vina byla průkazná, neměla možnost nalézt žádnou výmluvu, a tak byl Wagner také brzo volný.

On i jeho bývalá manželka Natálie natáčeli spolu nový film, v němž hráli role milenců. V mnoha záběrech si povinně padali do náručí a vášnivě se líbali. Šlo jim to dobře a zřejmě se jim tato scénářem předepsaná činnost zalíbila. V roce 1972 Robert a Natálie znovu vstoupili do stavu manželského. Shodou okolností strávili svou oficiální svatební noc s hrstkou přátel na palubě jachty Splendour s Dennisem Davernem jako kapitánem, od onoho dne také osobním strážcem Natálie Woodové. Vyjeli už krátce po poledni, večer zakotvili v malebné zátoce ostrova Santa Catalina Isthmus Bay. V pohádkovém prostředí prožili kouzelnou noc s milými přáteli, prázdné láhve od šampaňského stavěli na zadní palubě do řady, která při východu slunce sahala od levoboku až k pravoboku. O téměř deset let později už jiná oslava nedopadla tak dobře.

5.

„Když jsem dostal případ na stůl," prohlásil později koroner Thomas Noguchi, „měl jsem štěstí. Jedním z nejbližších svědků oné bouřlivé noci a také jedním z nejspolehlivějších byl Paul Miner."

„Mohl byste nám říct, koronere, kdo je Paul Miner?" zeptala se vyšetřovatelka Pamela Eakerová.

„Jistě, a dejte ty údaje do protokolu, prosím," řekl Noguchi. „Paul Miner je totiž nejen mým osobním přítelem, ale také kolegou. Je členem skupiny Los Angeles County Medical Examiner's Office a hlavním poradcem v případech týkajících se plavby po moři."

„Paul Miner byl ale také v zátoce Isthmus Bay u ostrova Santa Catalina té noci, kdy došlo k tragédii."

„Nejen to. Byl také na večeři ve stejném podniku jako Wagnerovi a jeho jachta kotvila vedle Splendouru."

Paul Miner byl přítelem Wagnerových. Vystudoval v Annapolisu. Stal se prezidentem California Sailing Academy v Marina Del Rey, jedné z největších odborných námořních škol na světě, a podle sdělení Thomase Noguchiho velmi dobře znal nebezpečné zátoky kolem ostrova Santa Catalina. „My jsme té noci kotvili vedle sebe," řekl vyšetřovatelce Pamele Eakerové. „A později jsme seděli jen o pár stolů dál od Wagnerova ve stejné restauraci."

„Mohl byste nám říct, jestli jste si všiml něčeho neobvyklého při oné večeři?"

„Ne. Jedli a bavili se jako jindy. Možná že vypili dvě láhve šampaňského, ale ono k langustám patří."

„A předtím na jachtě? Kotvili jste tak blízko vedle sebe, že jste je viděl nebo slyšel?"

„Slyšel jsem každé slovo, pokud byli na palubě. Když se odstěhovali dolů, tak bylo slyšet jen hudbu. Ten večer byla špatná předpověď počasí a nakonec začalo drobně pršet, takže jsem už taky nebyl venku."

„A co druhý den ráno?"

„Všiml jsem si jenom, když se vrátili. Nevím přesně, kdy to bylo a kdo se vrátil. Ale dopoledne tam byl klid, snad spali."

6.

Počasí se změnilo, vítr se uklidnil, na jachtě začali všichni tři k večeru už zase pít.

„Ono to začalo už pár dní předtím," řekl kapitán jachty Davern. „Wagner natáčel v Severní Karolině televizní seriál Heart-to-Heart (Od srdce k srdci) a zamiloval se přitom do své filmové lásky Stefanie Powersové a ona do něj. Nejdřív si o jejich romantickém poměru povídaly jen holky z televizního štábu, ale pak se těch drbů chytli novináři a bylo to venku. Samozřejmě že se to taky dozvěděla Natálie a zřejmě natruc začala flirtovat s Walkenem."

„Takže ona vlastně jela na jachtě s ním?"

„Ano."

„A po té bouři a v lijáku s ním šla do toho hotelového bungalovu a byla s ním v pokoji?"

„Ano. A Wagner se vrátil na jachtu."

„Ale co se odehrálo příštího dne?" zeptala se Pamela Eakerová.

„Vypadalo to na pořádnou bouři," řekl kapitán Davern. „Chvíli jsem si myslel, že se do sebe pustí pěstmi."

„Hodně předtím pili?"

„Byli pod párou, ale Walken se chytře vytratil nahoru na palubu, jako že se na chvíli projde na čerstvém vzduchu."

„A co Wagner?"

„Pořád pil."

„A Walken?"

„Ten se zase vrátil dolů."

„Kde byla v tu dobu Natálie Woodová?" zeptala se Pamela Eakerová.

„Snad ve své kabině. Teda v jejich kabině."

„Hledali jste ji?"

„Ne, proč? Nikomu nescházela a všichni jsme už měli chlastu taky dost."

„Kdy jste si tedy všimli, že Woodová není na lodi?"

„Kolem půlnoci. To ji šel Wagner hledat."

„Kde jste byl v tu dobu vy?"

„Usadil jsem se v budce u kormidla. Já už jsem měl těch všech hádanic dost."

„Kde byl v té době Wagner?"

„Někde dole. Možná že si na chvilku lehl na pohovku. Ale asi tak za hodinu přišel znovu a řekl mi tónem, jako by se nic nedělo, že hledal Natálii, ale nikde ji nenašel. Pak ještě klidně dodal, že u jachty taky nekotví nafukovací člun. Takže si ho jeho žena asi vzala a odjela znovu do přístavu."

„Uvěřil jste tomu vysvětlení?"

„Neměl jsem důvod pochybovat o tom. Jen se vám přiznám, že být to moje žena, tak bych nebyl tak klidný."

„Byla přece noc," řekla Pamela Eakerová.

„Právě proto že byla tmavá noc a ona měla v sobě slušnou dávku alkoholu."

„Vy jste přece, pane Daverne, odpovídal za jachtu jako kapitán."

„Za provoz. Za bezpečnost plavby. Ne však za chování klientů."

„Byl jste však zaměstnán také jako osobní strážce Natálie Woodové."

„Nemohl jsem být odpovědný za její činy."

„Jak jste se tedy zachoval, když jste se přesvědčil, že Natálie Woodová zmizela?"

„Řekl jsem Wagnerovi, aby zavolal Pobřežní hlídku a ohlásil jim, že jeho žena odjela někam do tmy na malém člunu."

„Uměla s ním vůbec zacházet?"

„V zásadě ano. Stačí nastartovat a chopit se kormidla. To samozřejmě umí každý kluk."

„Ne však opilá žena. Byla v takovém stavu, aby mohla řídit člun?"

„O tom pochybuju. Navíc byla všude tma. My jsme teprve potom rozsvítili reflektory a začali jsme zametat světlem hladinu."

Té listopadové noci drobně pršelo, foukal nepříjemný vítr a nikdo se nechtěl zdržovat na pobřeží či dokonce na palubě jachty. Svědek Paul Miner byl výjimkou. Proto přispěl při vyšetřování případu důležitým sdělením:

„Já jsem viděl Natálii Woodovou sedět v nafukovacím člunu."

„Byla v člunu sama?"

„Zřejmě ano. Neviděl jsem tam jinou postavu."

„Kolik bylo hodin?"

„Takových deset minut po páté, možná čtvrt na šest odpoledne. Když připluli blíž, tak jsem si ještě všiml, že jsou v Člunu taky dva chlapi. Přistáli, vytáhli člun nahoru a odvezli jej na podvozku do hangáru. Já jsem je pak ještě viděl všechny tři v tom lokále, kde zřejmě večeřeli."

„V kolik přišli do restaurace?"

„Asi tak v sedm. Ale přesně vám to řekne vrchní číšník Don Whiting. Ten totiž měl službu v lokále až do rána."

7.

Robert Wagner nakonec přece jen zavolal na stanici Pobřežní hlídky a sám se pustil s kapitánem Davernem do akce. Byla tma, světlomety ozařovaly ne víc než jen metrové vlny přílivu. Vyšetřovatelka Pamela Eakerová se ještě téhož dne setkala s Marilyn Wayneovou, která se sama policejním vyšetřovatelům přihlásila:

„Byla jsem jako host na jachtě, která kotvila snad jen sto nebo sto padesát metrů od Splendouru. Nešla jsem tu noc na pevninu, nebylo mi dobře a chystala jsem se, že se pořádně vyspím. Nemohla jsem však usnout, protože se jachta moc houpala, a tak jsem zaslechla ženský hlas, jak volá o pomoc."

„Kdy to bylo?" zeptala se Pamela Eakerová.

„Přesně vám to nepovím, ale snad v půl dvanácté. Ta žena několikrát volala."

„Mohla byste se pokusit určit, odkud přicházelo to volání o pomoc?"

„Jasně ze Splendouru. Ostatní jachty kotvily daleko odtud. Ta naše a Splendour byly v zátoce jediné."

„Jak dlouho ta žena volala o pomoc?"

„Deset minut. Krátce před půlnocí. Myslím, že to mohlo být asi ve čtvrt na jednu."

„Proč jste nešli té ženě pomoct, když jste zaslechli volání?"

„Nikoho z nás nenapadlo, že je to doopravdy. Všichni jsme si mysleli, že mají puštěnou televizi, že vysílají, jako skoro vždycky v noci, nějaký horor."

Policie pátrala dál. Tým vyšetřovatelů řídil detektiv Clyde French z losangeleského policejního ředitelství.

„Kdy jste zjistili, že Wagnerova manželka není na palubě jachty?" zeptal se kapitána Daverna.

„Po půlnoci."

„Proč tak pozdě?"

„Wagner byl přesvědčen, že si prostě šla lehnout do své kabiny."

„A on se tam vůbec nešel podívat?"

„Ne. Věřil tomu."

„Ani později tam nešel?"

„Byl hodně opilý. Možná že ani nevěděl, co dělá. Bylo asi půl druhé ráno, když jsme se šli podívat dolů. Natálie nebyla na lodi. A tak jsem znovu řekl Wagnerovi, aby o tom vyrozuměl policii."

„Udělal to?"

„Ne."

„Proč?"

„Nechtěl, aby z toho byla senzace pro noviny."

Vlastní manžel neměl o svou ženu strach, na policii však zavolal vrchní číšník z restaurace anebo její majitel. Na strážnici v San Pedru, ležícím na pobřeží, asi čtyřicet kilometrů od ostrova Santa Catalina, zapsal policista ve službě, že oznámení přijali telefonem ve 3.26 ráno. Krátce poté startovaly vrtulníky policie nad zátoku ostrova.

Po páté hodině objevili ve světelném kuželu silného reflektoru, blízko břehu Blue Cavern Point, člun. Pohupoval se u skalnatého pobřeží na vlnách, vesla byla v závěsech, motor vypnut, rychlostní páka byla na volnoběhu. V neděli v 7.45 ráno pak nalezla posádka Pátrací záchranné služby asi jeden až dva kilometry od zakotvené jachty Splendour na hladině plovoucí tělo.

Utopila se, nebo byla utopena, spáchala sebevraždu, nebo byla zavražděna?

8.

V závěru šetření případu se detektiv Roy Hamilton pokoušel nalézt odpovědi na tyto otázky.

„Ona snad opravdu šla spát, anebo možná už jistou dobu ležela ve své kabině," řekl Roy Hamilton koronerovi Noguchimu, který už měl výsledky pitvy.

„Z čeho tak soudíte, Royi?"

„Ten večer bylo dost chladno, ale ona měla na sobě jen pyžamo nebo cosi podobného, přes to domácí koupací plášť a ponožky. Takhle oblečena přece nechtěla jet na pobřeží?"

„Do člunu ale nasedla dobrovolně. Při pitvě se nenašly na jejím těle stopy násilí, jen pár malých odřenin. Takže chtěla pryč z jachty. Jenže té noci se zvedl nárazový vítr a jeden jediný silnější póry v mohl nafukovací člun převrátit. Ocitla se ve vodě, dlouhý koupací plášť ze silné froté látky se po nasáknutí vodou stal závažím, které ji stahovalo pod hladinu. Chvíli se ještě bránila, volala o pomoc, to nám svědci potvrdili, ale pak se jí ta tíha mohla zaplést mezi nohy a ona už nebyla schopna vytáhnout se zpátky do gumového člunu."

„Ten ale má kolem dokola lano, po němž lze vylézt dovnitř."

„Asi jí nebylo nic platné. Při pitvě se totiž zjistilo, a toxikologická laboratoř to potvrdila, že Natálie Woodová měla v krvi enormně vysoký obsah alkoholu. Celých 1,4 promile, což je vysoko nad množstvím povoleným dopravními předpisy. Když se k této skutečnosti přičte ještě Šok z pádu do studené vody, neměla šanci přežít.

„Nakonec jsme mohli odpovědně prohlásit," řekl vyšetřovatel Roy Hamilton novinářům, „že nešlo o vraždu, Natálie Woodová však rovněž nespáchala sebevraždu. Všichni, kdo ji znali, potvrdili, že k tomu neměla důvod a že by takový čin naprosto neodpovídal její povaze. Nikdo však už nezjistí, proč najednou uprostřed noci nasedla, nebo chtěla nasednout do gumového nafukovacího člunu a vzdálit se z jachty."

Tak byl případ slavné hollywoodské herečky Natálie Woodové zařazen mezi ty záhadné a nedořešené, které aspoň zčásti naznačují odpověď na otázku: Jaký byl život na pupku filmového světa — Hollywoodu?